4820006471071

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ «КЛАС»

К_!_Л_!_С_!®

Автоклас!

Чим пахне Різдво?

Медузи поряд з нами

Альфонс Муха. Людина-епоха

Класний спорт

Страшилка

ХІЗЕР ЛОКЛІР

ВИГРАЙ ПРИЗ

№1 січень 2006

ЗВІДКИ ПОХОДЯТЬ НАЗВИ НАШИХ МІСТ

КИЇВ — за легендою, його засновником був князь Кий, що прийшов сюди разом з братами Щеком і Хоривом та сестрою Либіддю.

ЛЬВІВ заснував князь Данило Галицький і назвав його на честь свого сина Лева.

ЧЕРНІГІВ, за легендою, одержав назву від князя Чорного і княжни Чорної, які героїчно загинули в битві з хозарами, але не далися до рук ворогів.

СУМИ названі начебто першими поселенцями-козаками, які знайшли тут торбини (сумки). Сумкою називається і річка, на якій стоять Суми.

ВОЛОДИМИР-ВОЛИНСЬКИЙ названий іменем князя Володимира Святославовича, що збудував його як фортецю на кордоні Київської Русі.

ХАРКІВ названий іменем козака Харка.

ЖИТОМИР пов'язаний з ім'ям одного з дружинників київських князів Аскольда і Діра. Після загибелі князів Житомир залишив Київ і оселився зі своїми воїнами в лісах на захід від нього.

НЕ МОЖЕ БУТИ!

Кава в Європі з'явилася після того, як герой оборони Відня, український солдат Юрій Франц Кульчицький (1640-1692), у 1683 році знайшов кілька мішків кави у турецькому таборі під Віднем і заснував першу в Старому Світі кав'ярню, яка потім була названа його іменем, як і вулиця, де вона розташована. У 1885 році у Відні йому поставили бронзовий пам'ятник.

НАРОДНА МУДРІСТЬ

- *У лютому сонце йде на літо, а зима — на мороз.*
- *Лютий — місяць вітрів і кривих шляхів.*
- *Горобці дружно цвірінькають — на відлигу.*
- *Голуби воркують — тепло віщують.*
- *Ясний місяць — до холоднечі, а круторогий — на мороз.*
- *Білі хмари — на мороз, ясні сутінки — на відлигу й вітер.*
- *Сніг йде, мов крупа, — чекай на тиждень морозу.*
- *Якщо сніг гне гілля, врожай буде рясний.*
- *Птахи сідають на верхівки дерев перед потеплінням.*
- *Галки здіймають несамовитий галас — буде відлига.*
- *Глибокий сніг узимку — на дощове літо.*
- *Лютневий сніг весною пахне.*

НІЧ ПЕРЕД РІЗДВОМ

... здавна вважалась чарівною. Тому саме у переддень Різдва дівчата ворожили, щоб дізнатися про свою долю. Найкраще було ворожити вночі в якійсь темній комірчині. Бувало, зачинялися дівчатка, ставили дзеркала, свічі і чекали... А потім почують скрип хвіртки або гавкіт собаки і як почнуть верещати! Тоді вибіжать на вулицю і давай реготати та придумувати всякі небилиці. Так, веселі були часи... Ось деякі способи ворожінь, які дійшли і до наших днів.

Ворожіння на картах. На ніч кладуть бубнового або іншого короля під узголів'я і загадують на судженого або на того, ким дівчина захоплена, з метою дізнатися про своє майбутнє або прихильність хлопця до себе. Той, хто насниться, — наречений.

Ворожіння на цибулинах. Беруть кілька цибулин і позначають кожну з них. Цибулини ці садять у землю: чия цибулина раніше дасть паросток, та з дівчат вийде раніше заміж.

Поворожіть і ви, хто знає, може, ці нехитрі методи допоможуть і вам.

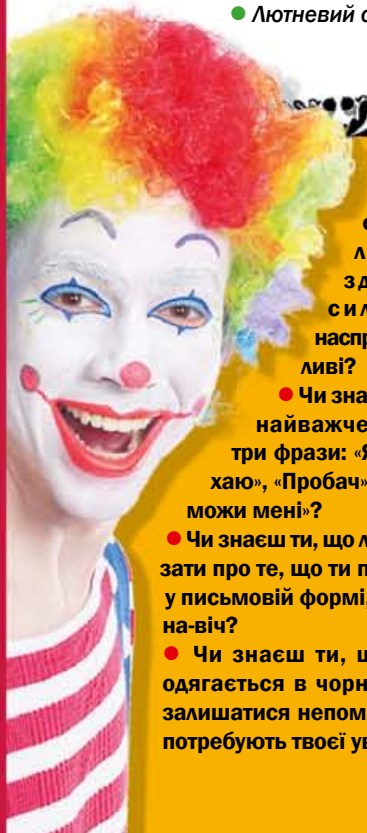

РОБИ ДОБРО!

- Чи знаєш ти, що люди, які здаються сильними, насправді вразливі?
- Чи знаєш ти, що найважче сказати три фрази: «Я тебе кохаю», «Пробач» та «Допоможи мені»?
- Чи знаєш ти, що легше сказати про те, що ти почуваєш, у письмовій формі, аніж віч-на-віч?
- Чи знаєш ти, що ті, хто одягається в чорне, хочуть залишатися непоміченими і потребують твоєї уваги?
- Чи знаєш ти, що ті, хто одягається у червоне, більше впевнені у собі?
- Чи знаєш ти, що ті, хто одягається у жовте, задоволені своєю красою?
- Чи знаєш ти, що коли допомагаєш комусь — допомога повертається до тебе?
- Чи знаєш ти, що саме ті слова, котрі кажуть особисто, цінуються більше?
- Чи знаєш ти, що коли чогось бажаєш сильно-сильно, воно неодмінно здійсниться?
- Якщо ти знаєш когось, хто потребує твоєї турботи та любові, і знаєш, що можеш допомогти цій людині, подарувавши часточку своєї душі, зроби це, і добро неодмінно повернеться до тебе.

Роби добро і зігрівай тих, хто цього потребує, теплом свого серця.

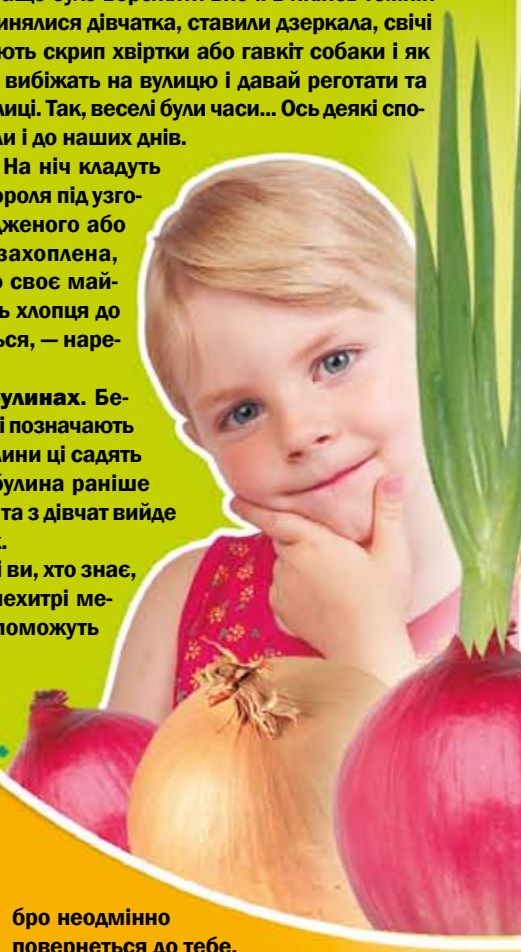

ТРОХИ ЧАРОДІЙСТВА ДЛЯ ТИХ, ХТО В НЬОГО ВІРИТЬ

Ще один прекрасний привід зіткнутися з чародійством — Тетянин день. Давай наворожимо собі красу... Послухай, який нетрадиційний і оригінальний спосіб омолодження рекомендують сучасні біоенергетики.

Для того, щоб довго залишатися молодою і здоровою, потрібно взяти свою фотографію, причому знайди таке фото, де виглядаєш по-справжньому щасливо. Наклей її на білий аркуш цупкого паперу так, щоб навколо було поле приблизно 10 см. Над фотографією напиши, скільки тобі років. Унизу під нею напиши слово «здоров'я». Ліворуч вертикально, літера під літерою, — «молодість», «краса», праворуч — «духовність». Навколо свого портрета наклей картинки з журналів, які викликають у тебе позитивні емоції. Роблячи ці нехитрі маніпуляції, примовляй: «Я закликаю у своє життя молодість, достаток, здоров'я. Я молода й вродлива, успішна, розквітаюча, гідна любові, поваги, щастя, багатства, радості і процвітання. Я вірю, що все це входить у моє життя прямо зараз. Я приймаю все це. Я з'єднуюся з молодістю, радістю і любов'ю. Я звільняюся від злості, заздрощів, образ та похмурості і дозволяю собі бути щасливою, красивою, коханою і благополучною». Почепи це «творіння» на стінку, щоб бачити його якомога частіше, і подумки задавай правильну програму своїй підсвідомості. Адже підсвідомість — як факсовий апарат: що послали, те й одержали. Тож отримуй від життя більше радості і щастя!

ЯК ТИ ПРОВОДИШ СВІЙ ВІЛЬНИЙ ЧАС?

Прийшла зима, завмерла природа. Дивись, не засни разом із нею! Ти ж не хочеш потім розповідати друзям, що канікули пройшли на дивані перед телевізором? Активізуйся! Скажи зимовій сплячці — НІ! Встань з дивана, бо, лежачи на ньому, тобі світить лише самотність.

Згадай про те, що канікули — це купа вільного часу для того, щоб спілкуватися з друзями і знайомитися з новими людьми. Адже в період навчання на це не завжди знаходиться час.

Прекрасна можливість знайти нових друзів — зайнятися нарешті спортом. Запишися в тренажерний зал або на заняття фітнесом. Плюс до всього ще й вдосконалиш свою спортивну форму.

Чудово, якщо твої батьки зможуть вивезти тебе за межі міста. Крім того, що ти подихаєш свіжим повітрям та провідаєш бабусю, накатаєшся донесхочу на санчатах і лижах, наберешся нових вражень.

Якщо ідея активного відпочинку тобі не до вподоби, погортай газети. Гадаю, там ти знайдеш чимало інформації про те, де можна провести зимові канікули — театри, кіно, клуби, дискотеки. Але не намагайся охопити неосяжне — всюди все одно не встигнеш. Тільки витратиш час, а користі з цього не буде. А ти ж не хочеш згаяти час даремно?

СВЯТА ОСТАННЬОГО МІСЯЦЯ ЗИМИ

1 лютого — Макара. У давнину казали: «Який Макар, такий і товар». Якщо погода ясна, то і весна буде красна.

6 лютого — Оксани-Дороти. За цим днем прогнозували весну: Яка Оксана, така й весна. Коли день ясний і тихий, то весна буде гожою, якщо в обід сонце — рання весна, а коли хурделиця, то затягнеться надовго.

10 лютого — Юхима. Юхим вітер приніс на сире літо.

12 лютого — Трьох святих. У цей день не можна прясти, щоб протягом року не було наривів.

14 лютого — Трохима. Якщо вітряно, то літо буде мокрим.

15 лютого — Стрітення. В цей день зустрічається зима з літом. На честь Стрітення у церквах робили відправи, святили воду й свічки. Посвяченою водою лікували хворих. Якщо під вечір потепліло, то вважалося, що літо перемогло. Якщо на Стрітення холодно, то вже скоро весна.

24 лютого — Власа. Святий Улас вважається захисником свійських тварин. Після Власа невдовзі наступав піст, а отже, закінчувалися весілля.

29 лютого — Касьяна. Якщо на Касьянів день багато снігу, то буде велика повінь.

Літер турно-художній, пізн в льно-розв ж льний журн л
«КЛАС!» №1(109)2006

Реєстраційне свідоцтво КВ № 1929 від 10.04.96 р., вид не Міністерством Укр їни у спр в х преси т інформ ції

Періодичність виходу: 1 р з у місяць
Заснований 10 квітня 1996 р.
Журн л розр хов ний н дітей віком 8-15 років

Засновник і видавець: ТзОВ «W»
Адреса редакції, засновника і видавця:
46008, м. Тернопіль, вул. Живов , 11
тел./ф кс (0352) 23 63 04, 25 04 98
e-mail: office@schoolboy.com.ua

Кольороподіл «Колір ПРО»
м. Львів, тел. (0322) 40 33 07, 97 81 05

Друк: ТМ «М нд рин» ТзОВ «Вид внич груп «Експрес»
79026, м. Львів, вул. В. Великого, 5-
тел. (0322) 97 47 68
Розповсюдження «Школярик»
Тетян Кошелінськ , тел. (0352) 23 50 35, 43 10 72
Цін договірн **Передплатний індекс:** 40240

Редакційна колегія: . . . . . Во Вік
. . . . . .duklas@schoolboy.com.ua . . . .ДуКл с
. . . . . .Тетян Грисюк
Художники: . . . . . Сергій Шемет , Андрій Урб н,
. . . . . Ліля Рейко, Н т ля Г йд , Н дія Шеремет,
. . . . . Світл н Словотенко
Набір та коректура . . . . . Олекс ндр Вовк
Технічний супровід . . . . . .Андрій Зеленський
Верстка . . . . . Олен Березовськ
Директор . . . . . Ольг Косович
Шеф-редактор . . . . . Володимир Голов ч

Для «Класу» писали, малювали і фотографували: В силь Тесля, Окс н Коп к, Ірин Вівч р, Володимир Сушкевич, Г лин Коверко, Тетян Лопушняк, Ан толій С г н

Підпис но до друку 28.12.2005
Форм т п перу 60×84 1/8
Обсяг вид ння 4 ум. друк. рк.
Тир ж 20 000 примірників, з мовлення № .....

Зміст

У чепурній оселі: Чим п хне Різдво?
Книжк для Киці: М мин квіточк чи т тов донечк ?
Поряд з н ми: У медузи прозоре пузо
Who is хто? Емір Кустуриц —
циг нський режисер
Стр шилки від Кл сного: Речі, речі, речі —
до речі й не до речі
Кл сн проз : Джов нні Моск . З воюв ння п'ятого «Б»
Це цік во! Альфонс М рія Мух — людин -епох
Неймовірне — очевидне! Т свит , ле не т к пошит ,
бо Про двійників і с мозв нців
Корисн сторінк + Звідкіля воно взялося?
Зустріч ймо н ше свято: Світл к зк Різдв
Слово про слово: Пригоди слон у помірних широт х
+ Мов про мову: Слово проти телеп тії
Автокл с! Сто років втопрогресу
Цік венькі були!
Джентльменклуб: Серйозні т вч сні думки поз кл сні
Hi-Files + Web-пл нет
Кл сний спорт: Турин-2006
Легенди спорту: М ндрівк у Снігове Королівство
Кл сний ді-джей + Поп-урі
Музичні посиденьки: Тр мпліни П вл Гудімов
+ «INXS» — ніколи не був є з б г то!
Кл сний гіпертест + Кл cword
Фокус-покус
Ігротек + Гр
Логічні з д чки
Кросворди від ДуКл с
Японські кросворди
Трішки десерту із твого конверт

м. Тернопіль, ТОВ «W», 2006 рік

© W ltd, «КЛАС!» 2006

Чим пахне Різдво?

...і нехай собі кажуть, що хочуть, а для мене Різдво — це насамперед родинне свято. Тихе, чарівне, прикрашене міріадами блискіток і наповнене ароматами. Раніше я ніколи не звертала уваги на те, як пахнуть свята. А нещодавно почала прислухатися до свого носа і збагнула, що кожне свято має свій неповторний запах... І саме цей серпанок дивовижних ароматів створює для кожного із нас речі, що живуть поруч. Відомо, що людина найшвидше звикає саме до запахів. А ще відомо, що аромати впливають на нас навіть тоді, коли ми цього не помічаємо. Мені ще з дитинства запам'яталися торт і свічки — так пахне для мене день народження. Всяке весілля чи доросле застілля пахне ковбасою й салатами... А чим же пахне Різдво?

Свічка у моєму вікні

Про це я запитала сама у себе, стоячи перед примерзлою шибкою. Морозець вигаптував дивне мереживо на склі — і воно пахтить вологою свіжістю, навіть із присмаком зефіру: чогось такого легкого, припорошеного цукровою пудрою... Віконна рама з дерева приєднується до цього свіжого «ансамблю» і натякає на лісову свіжість. Це й не дивно, адже віконні рами поставлено лише півроку тому. А ще відчуваю ледь присутній аромат свіжовипраного тюлю. Нізащо не погоджуся замінити його на офісні жалюзі... Люблю дивитись, як вітер надимає їх, немов корабельне вітрило... А штори, котрі ми перечепили на зиму, нагадують ковдру для мого вікна і гріють кімнату — не пускають досередини холоду. Штори пахнуть зеленню, спокоєм... Так, так — саме спокоєм, бо зелений — колір спокійний і гармонійний. Між іншим, завтра зможемо побавитись в асоціації: підібрати до кожного кольору тільки йому властивий аромат.

Тепер я знаю, чому перед великими святами так важливо «настрашити» пилюку і випрати фіранки (тюль) та штори — невидима присутність чистоти додає гарного настрою, тієї святкової урочистості, яка ховається від нас у буднях. А на підвіконні у мене стоїть маленька воскова свічечка — зустрічає Різдвяну зорю, аби привітати Новонародженого Ісусика. Віск пахне м'яко і солодко, адже це — частинка із Бджолиного Царства. Свічка сіє довкола затишком і теплом, налаштовує на романтичні нотки — на колядку «Тиха ніч»... І я вже приспівую цю колядку Грубера, очікуючи на рум'яних від морозу маленьких колядничків. Скоро вони задзвонять і, ставши веселою ватагою на порозі, дружно заспівають. А ще принесуть з собою запах різдвяної ночі, зірок і дива. Цікаво, як пахне диво!? Солодко? А може, трішки терпко? Гадаю, диво пахне приємно, і цього досить.

Сонце і місяць та зіроньки ясні...

Беру обережно свічку і, прикриваючи долонею, ставлю на чистий обрус. Там, під білим домотканим полотном, по кутках причаїлись зубчики часнику — такі ж білі, як місяць. Обережно витягаю один і прикладаю до носа... Апчхи!.. А на здоров'я! Кладу часничину назад, під обрус — там їй буде затишно — стерегтиме нас від хвороб, а хату — від всілякої нечисті. А на скатертині, поруч зі свічкою, уже лежить хліб і калач. Кругла хлібина нагадує мені сонце, а плетений довгий калач — срібний місяць. Хліб як символ достатку в родині, залишиться на столі аж до Нового року. А на український Новий рік, 14 січня, сіятимуть зерном і бажатимуть господарям щастя-здоров'я.

Пшеничне зерно — золотисте, овальне й розділене на дві півкруглі половинки — немов об'єднані у мініатюрі місяць-молодик та місяць, що йде на спад.

Підходжу до ялинки, що причаїлась у кутку моєї кімнати. Вона, ніби відчуваючи мою присутність, вітає своїм ароматом. Щоправда, гілочки у неї зовсім не такі довгі, як у сосни, а, навпаки, куценькі та гостренькі й нагадують їжачків. Пригадала собі літню мандрівку в сосновий ліс (адже моя новорічна ялинка і сосна — близькі родичі) — там дихалося легко, приємно. Аби краще відчути аромат новорічної красуні, заплющую очі. Відчуваю, як моїм тілом розпливається ніжний зелений спокій. Він пульсує вогниками у кінчиках пальців, переходить з однієї долоні в іншу і стає таким чистим, як весняне джерело. Аромат свіжості, спокою, затишку — куди й поділись вчорашні тривоги і сумніви! Ось для чого потрібна мені ялинка!

Обережно здіймаю з нижньої гілочки горішок, загорнений у срібну фольгу. Ще місяць тому він був принадою для лісових жителів, а тепер став ялинковою прикрасою. Горіх дарує мені терпке тепло; роздушую його долоня-

ми — і від бежевого ядра залишається на пальцях ледь помітний масний слід... А ще на моїй ялинці висять карамельки. Їх любить обнюхувати і моя кицька. Між іншим, запахи та аромати Різдва її цікавлять куди більше, аніж мене.

Різдвяний стіл

Жодне надвечір'я Різдва не обходиться без святкових страв. Чекаю увесь рік, аби поласувати кутею — солодкою стравою, яка пахне медом, маком і горіхами. Після неї я почуваюся трішки сонною. Це й не дивно, адже мак має снодійні властивості, а в таку ніч, як Різдвяна — ще й дрібку чарівливості. Із кухні пахне узвар — напій, приготований із сушених яблук, груш та ягід. А ще пахнуть пироги (вареники), схожі своєю формою на півмісяці. Їх — кілька видів: в одних причаїлась начинка із цибулею та грибами, а в інших — із картоплею та капустою. А про борщ із вушками й говорити зайве — цю страву я полюбила раніше, аніж цукерки та тістечка.

Моя двоюрідна сестричка Даринка щойно принесла і поставила на стіл цілу миску із пряниками (медівниками). Цього року ми напекли їх у формі кумедних тваринок і чоловічків — спеціально для Дарусі. Солодка помадка, медовий присмак — поринаю думками у той час, коли сама була малою. Тоді пряники видавались мені такими великими, що ледве могла втримати їх у долоньках. Бачу, що Даруся уже надкусила один і ховає кусень за щічкою...

На Різдво повинно бути багато солодких натуральних ароматів. У нашій родині шанують традиції. Тому на Різдво у нас ніколи немає апельсинів, бананів, ананасів... Святковий стіл сьогодні прикрашаю запашними червонобокими та жовтобокими яблуками, які ми зібрали восени у бабусиному саду. Червонобокі мають кислуватий смак, а жовтобокі — значно солодші. Яблука пахнуть осінню і теплом бабусиних рук.

Тепер я сита

А дідусь якось розповідав мені про давній напій, від якого пішло слово «ситий». Називали його «сита» і готували із неферментованого меду. Медові стільники вкладали у діжечку й заливали крутим окропом та ще й клали розпечене каміння.

Мед розчинявся, а віск спливав. Вощину знімали, ситу переціджували та охолоджували. Ще сто років тому ситою заправляли різдвяну й хрещенську (йорданську) кутю. На жаль, тепер я можу лише уявити собі, як пахне ця сита. Жодна крамнична солодка водичка чи й навіть новомодні чаї, мабуть, не дорівняються до магічного смаку й аромату цього давнього українського напою.

Нехай не гасне свічка

Поки я роздумувала над ароматами Різдва, моя свічка змаліла і стала зовсім крихітною. У кімнату завіялись густі ультрамаринові сутінки — стало тихо і трішки прохолодно. Ультрамарин — колір холодний, свіжий і... пахне зимовим вечором. Білий сніг за вікном додає урочистості. Почало сніжити... Веселі пухнасті сніжинки затанцювали на вітрі... Вони прилетіли до нас від зір — принесли радісну звістку про те, що Різдво уже на порозі.

За вхідними дверима лунає веселий дзвіночковий теленькіт. Причинила двері — на порозі стоїть ватага колядників. Вони просяться до хати — подарувати нашому дому щедру й дзвінку коляду. Впускаю їх досередини... Дитячі голоси наповнюють радісним щебетом цей вечір. І в хаті немов стає світліше. Кожен із колядничків одержує у подарунок запашного медяника.

Мамина квіточка чи татова донечка?

Пригадуєш, мила Кицюню, як маленькою тебе запитували, кого любиш більше: тата чи маму? А ти хитрувала і відповідала: «Бабусю!». Зрештою, то, швидше, питаннячко якесь некоректне, як сказав би Крапка. Хіба може дитина вибирати з-поміж двох найрідніших людей? Усім дітям, особливо дівчаткам, дуже важливо, щоб у житті їх зігрівали два люблячі серця — тата і мами. Ніхто не замінить мами і не виручить у тих ситуаціях, де може допомогти тільки вона, бо тато все-таки інший. З ним не можна побалакати про все на світі, посидіти, гортаючи альбом зі старими фотографіями чи перебираючи прикраси... І більшості дівчат все ж легше поговорити з мамою (непрості дівчачі проблеми знайомі їй з власного досвіду). Яка ж тоді роль відводиться батькові? Давай проаналізуємо. Ви часто проводите час разом? Він у курсі твоїх справ? А ти? Чи можеш похвалитися, що тобі відомо про батька все чи майже все? Ти хотіла б, щоб ви стали справжніми друзями і він приділяв тобі більше часу?

Прислухайся — і тебе почують

Що ж, тоді пропоную тобі, не відкладаючи у глибоку шухляду, сьогодні ж перевірити, наскільки добре ти знаєш свого тата. Для цього дай відповіді на запитання анкети.

1. Де він вчився і ріс?
2. Чи вчився він у вузі? Якому?
3. Можеш назвати імена друзів його дитинства?
4. Назви імена людей, з якими він дружить тепер.
5. Чи має він захоплення?
6. Який у нього улюблений вид спорту?
7. Знаєш, чи любить він читати?
8. Чим займається твій тато цілий день на роботі?
9. Ким він мріяв стати в дитинстві?
10. Як він познайомився з твоєю мамою?

Щоб підрахувати очки, підійди до тата і попроси його відповісти на ці ж запитання. Незалежно від того, правильно ти відповіла чи ні, вас чекає цікава розмова. Заодно можеш вважати, що перший крок на шляху до зближення зроблено. Проявити ініціативу ніколи не пізно, було б твоє щире бажання. До речі, ексклюзивна порада: щоб заволодіти татовою увагою на цілий день і стати для нього найбажанішим товаришем і співрозмовником, організуй святкування Дня тата. Так, так. А чому б і ні?

Мамин день офіційно відзначають у травні, а батьків ти можеш вписати у календар сама. Відчуй себе законотворцем, ну хоча б на сімейному рівні. Тільки вибери для святкування день, однаково зручний для вас обох. Якщо батько готуватиметься до важливої наради або щойно напередодні повернеться з відрядження, він навряд чи сприйме приємну для нього звістку з таким ентузіазмом, як ти. Намагаючись зробити все якнайкраще, вмій прислухатися до бажань і можливостей тих, хто поряд, — і успіх гарантований.

До слова, американці вже сорок років офіційно на державному рівні і неофіційно у сімейних колах святкують День батька кожної третьої неділі липня.

Хтось — із Марса, хтось — з Венери

Ти можеш здивуватися, але я все ж скажу тобі, що дуже часто батько відчуває таке ж сум'яття з приводу стосунків з дочкою, як і вона сама. Не забувай: він бачив, що в якийсь момент тобі стало набагато цікавіше спілкуватися з подругами. І ще він розуміє, що у вас більше спільного з мамою. При цьому сам він почувається покинутим. Звичайно, він цього не покаже — справжні чоловіки тримають емоції при собі. Йому вистачає турбот вдома і на роботі, і взагалі, Чемпіонат світу не щодня проводять... Тобі, дочці, тим часом збоку може здаватися, що батько — це містер Порядок, який встановлює закони. А ще він домашній банкір і скарбничий. Увечері після роботи зазвичай читає газети чи переглядає новини. У вихідні вдосвіта, коли ти ще сни додивляєшся, вирушає на риболовлю чи

на футбол. Ось тільки ваші стосунки від цього всього не міцніють, а навпаки. Що ж робити? Можна залишити все як є, але тоді ти багато втратиш. По-перше, тато може познайомити тебе з абсолютно незвичним для дівчини способом мислення. Чоловіки і жінки міркують і реагують на ситуації по-різному. Як сказав психолог Джон Грей: «Чоловіки — з Марса, жінки — з Венери». Як зазирнути на ту їхню, чоловічу, планету?

У маленького дівчати найперше уявлення про чоловіків складається на основі знайомства з рідним татом. Це перший чоловік, якого вона зустрічає в житті. І від того, як із самісінького народження дівчинки складуться її стосунки з батьком, залежатиме, ким будуть для неї чоловіки у дорослому житті.

НАВІЩО ДІВЧАТКАМ ТАТИ?

З раннього дитинства батько піклується про доню. Мама вчить її одягатися, готувати, ходити, сваритися (так щоб якнайшвидше помиритися), хвалити, любити. І якщо мама не зможе чогось навчити, доня легко осягне це сама. Щодо батька — складніше. Його роль не зможе зіграти ніхто інший. Намугикайно мені, Кицю солодкоголоса: «Тато може, тато може дуже багато: плавати брасом, сперечатися басом, дрова рубати...»! Пісня, звісно, — жарт. Насправді ж тато має надати сенс маминому навчанню: навіщо дівчинці бути жінкою, чому потрібно одягатися, готувати, любити? У стосунках з батьком дівчинка вчиться бути жінкою і з ним же вперше себе такою відчуває. Що ж має робити тато, щоб доня виросла впевненою у собі і щасливою дівчиною? Багато і небагато водночас. Просто любити дочку щиро. Не важливо, у чому виявляється ця любов: достатньо присутності батька, його уваги, турботи, захисту.

Я взагалі-то вважаю, що донечок легше любити, ніж синочків. Жінка (дівчина) — єдина істота, перед якою можна відкрити свою любов, не боячись осуду. Тим більше, дівчат, на відміну від хлопців, не треба вчити приховувати свої почуття. Потім, коли дочка підросте, вона в свою чергу стане піклуватися про батька... На такому кругообігу добра і любові між батьками і дітьми тримається світ.

«СВІЙ ХЛОПЕЦЬ»...

Не варто хвилюватися, що надмірні батьківський вплив і участь у вихованні можуть перетворити доню на хлопчиська. У житті мені (та й тобі, напевно, Кицю моя уважна) траплялося бачити дівчаток, які не вписувалися у загальноприйняті правила. Вони гралися у дворі виключно з хлопцями, Барбі їх анітрішки не цікавили. Зате машинки з мигалками, нові комп'ютерні ігри чи автомат — це так! При потребі вони могли і за себе постояти. Їм у компанії ровесниць нецікаво: шушукання і плітки — не для них. Зате у хлопчачій компанії про них кажуть: «Свій хлопець...». Чому? Та тому, що у непростий період дорослішання ці дівчатка не відчули підтримки від батьків, зокрема тата.

Сама знаєш, як це необхідно, коли сама собі здаєшся гидким каченям або, як тепер кажуть, Катериною Пушкарьовою. Від мами в такий час чекаєш поради, що і в яких ситуаціях казати, як одягатися, як усміхатися. А батько має підтримати дочку у впевненості у власній привабливості. Та й, зрештою, хто ще краще, ніж він, зможе пояснити тобі «чоловічу точку зору», яка тобі самій часто здається незрозумілою. Наприклад, розказати, чому хлопці у твоєму класі поводяться так, а не інакше. Крім того, не забувай один суттєвий факт: ти — творіння свого татка. Зрозумівши його, ти зможеш краще розібратися у собі.

... ЧИ ТАТОВА ДОНЯ?

Зрозумій і батька. Йому, може, простіше було б заохочувати хлопчакуваті замашки доні... але ж у нього доня, а не син. Він хоче бачити її слухняною, акуратною, ніжною, а не розкуйовдженою, з синцем на коліні і рогаткою у кишені. От в племенах Африки, Південної Америки та Океанії оцінять таке виховання. А у цивілізованому світі часи жінки-воїна давно минулися. Достатньо, якщо дочка від спілкування з татом «запозичить» задатки чоловічої цілеспрямованості і ділову хватку. У самостійному житті це потрібні якості, стверджують відомі жінки Маргарет Тетчер і Хізер Локлір, які росли типовими татовими донями...

Справжнім випробуванням стає для люблячого татуся час, коли у його маленької принцеси з'являється перший серйозний залицяльник. Чи достойний він його найбільшого скарбу, його доні? Хіба він знає, як про неї слід піклуватися? Навіть квіти дарує не такі, як треба... Схожі думки не дають спокою кожному таткові. Зрештою, все якось владнається. Щирі почуття донного обранця до неї розтоплять татусеве серце. І батьківська любов навіть зміцніє: її тепер має вистачати уже на двох. Бо доня щиро покохала...

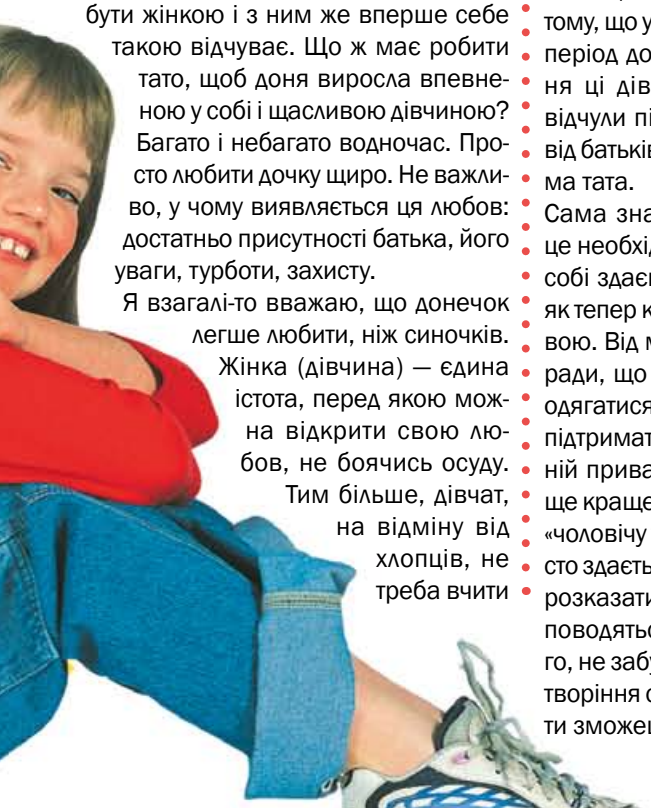

У медузи прозоре пузо

З понеділка Ковба-сан пішов у відпустку. Так і сказав: у від-пус-тку. У всіх, бачте, канікули, а у нього що — не може бути свята для душі? Може! — погодився Клас. А щоб хтось не сказав, що мишами ніхто не займається, то котяра подбав про замісницю: залишив у Класному кутку мишоловку. Модель найновіша, електронна, такої ще навіть у магазинах нема. Коли миші починають пищати, граючись у піжмурки, мишоловка вмикає аудіозапис Ковба-санового муркотіння.

Але що це я про мишей згадав? Та ж збирався тобі про медуз розповісти. Вчора з ДуКласом згадували, як Пундик, коли ще зовсім жовтодзьобенком був, «рятував» у морі медуз. Ловив їх руками і виносив на берег, «щоб не втонули». Та хитра хвиля враз «злизала» весь його «улов» назад у море. І цей мисливець на медуз ще з Ковба-сана, який облизується коло акваріума, насмілюється піджартовувати?..

Дивіться, хто пливе...

Сонячні промені, розсікаючи водну гладінь, вихоплюють обриси прекрасних і граційних створінь. Заломлюючись у желеподібній масі, підсвічують червоне, лілове, чорно-буре мереживо обрамлення, яке перетворює прозору драглисту істоту на яскраву квітку, що лукаво сіяє в глибині. За квіткою тягнеться довжелезний шлейф з ниткоподібних щупалець... Медуза пливе. Та коли неслухняна хвиля викине цю красуню далеко на берег, за лічені години від неї залишається мокре місце. Тільки на вигляд медуза здається безформною: ні тобі скелета, ні кісточки, тіло на 98 відсотків з води складається. Цілісність вона зберігає завдяки оболонці і міцним сполучним волокнам, якими пронизана драглиста маса — мезоглея. Медуза твердне, коли накачує в себе воду, щоб створити реактивну тягу і мандрувати у товщі води. Спочатку вона засмоктує рідину, а потім виштовхує її з парасольки назовні. Вода вилітає в одному напрямку, медуза пливе у протилежному.

Пляжні хуліганки

Майже в кожного з нас знайомство з медузами відбулося на пляжі. Та тільки спеціаліст з першого погляду розпізнає, хто перед ним плюскається: гідроїдна чи сцифоїдна медуза. А ще скаже: дивіться, мовляв, тварина типу жалких! Названі медузи так на честь клітин-капсул з отрутою, яких нема в інших організмів і які розташовані у щупальцях. При контакті зі шкірою людини чи лускою жертви у капсули надламується гострий кінчик — і отрута потрапляє у чийсь нещасний організм. Кому не знайоме відчуття «укусу» пляжної хуліганки — наче кропива вжалила?..

Та повернімось до портрета медузи. Для недосвідченого ока всі вони на одне «обличчя». Безхребетна (тут не посперечаєшся). З прозорим пузом (а де воно, ще й пошукати треба). У вигляді парасольки, причому розмірів найрізноманітніших — від кількох мілі-

Всіляка звірина

Чому черепаха така повільна?

А ти спробуй сам проповзти з величезною дошкою на спині. Жарт, звичайно, але й правда поруч. Черепахам справді заважає кістяний панцир. У них ребра, хребці, плечовий і тазовий пояси щільно зрослися під власним дахом, та й отвори в панцирі розташовані вельми незручно.

Гроза термітів

Спина вигнута дугою, а не кіт. Вуха довгі, а не заєць. Морда — «п'ятачком», а не свиня. Це трубкозуб — гроза африканських термітів. Передніми кігтистими лапами він роздряпує термітники, а довгим липким язиком, як хоботком, визбирує комах. За ніч упольовує до двох кілограмів легких, як пух, комашок.

Людина — вінець природи?

Засумніватися у цьому змушують твердження деяких науковців. Вони запевняють: будова зубів у «гомосапієнсів» менш досконала, ніж у щурів. Здатність виживання — набагато нижча, ніж в інфузорії туфельки, таргана чи жаби. До того ж людський організм через слабкість імунної системи надто часто вражають різні інфекції...

метрів до кількох метрів. І ще щупальця має.

У медуз ні грама головного мозку, зате аж дві нервові системи. Одна обробляє інформацію, отриману очима. Друга — узгоджує рухи м'язових клітин, розташованих по периметру парасольки. До речі, очі слід шукати довкола рота, а рот — посередині нижнього боку парасольки. Витвір Пікассо, а не медуза.

Труба, нафарширована медузами

Ці мирні, на перший погляд, морські істоти можуть накоїти немало лиха — гуртом чи й поодинці. Інформаційні сторінки Інтернету рясніють повідомленнями: в Оскаршамні (Швеція) медузи... зупинили атомну електростанцію. «Диверсантки» з глибин Балтійського моря просто забили труби для забору води в системі охолодження. А на французькому Лазурному березі велетенська фіолетово-червона медуза пелагія дуже розплодилася і взяла собі за звичку нападати на рибальські сіті та знищувати улов. Можеш здогадатися, як до цього ставляться рибалки.

Перерва на обід

У перерві між невеликими збитками медузи ласують дрібними рачками, молюсками, планктоном. При нагоді не відмовляться від дрібної рибки, яку попередньо вбивають своїми отруйними щупальцями. Трапляється, що медузи, опинившись на новому місці, де в них практично нема ворогів, винищують весь харч інших морських жителів, чим ставлять їх на межу вимирання.

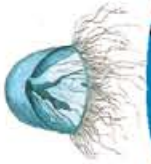

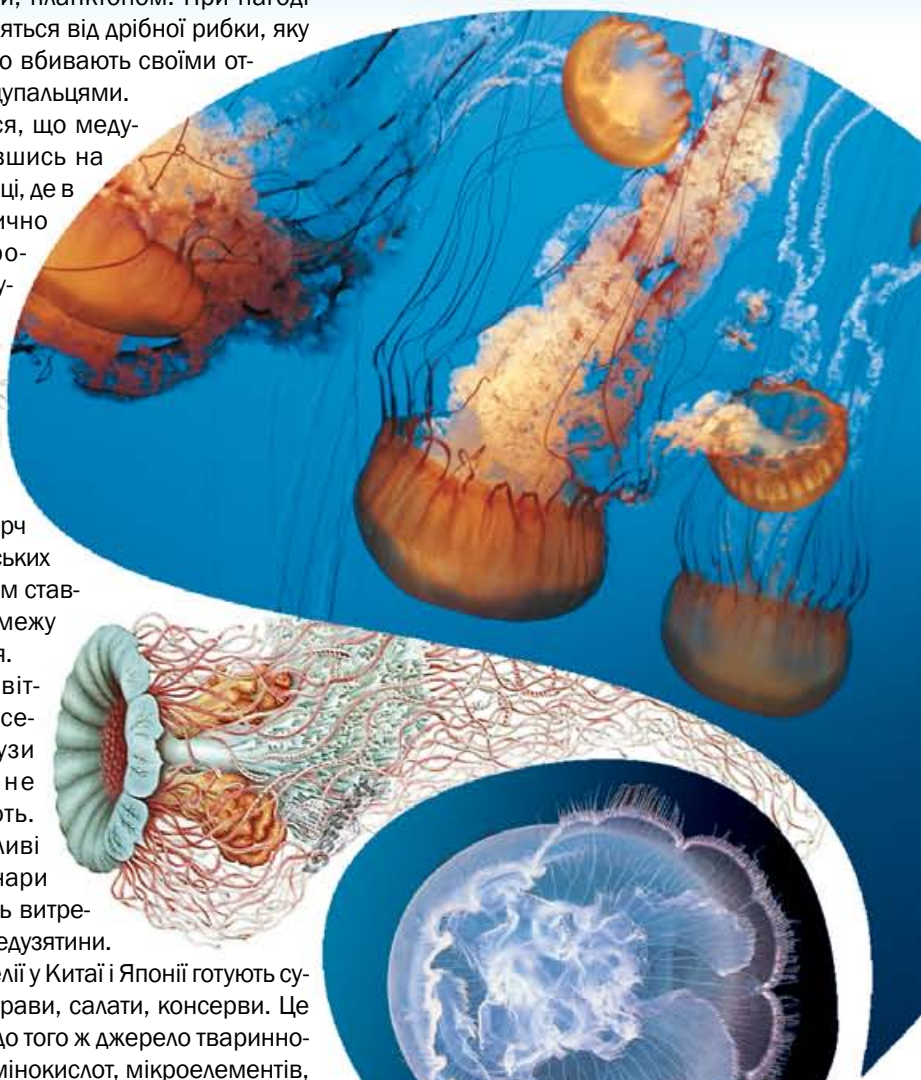

Наші співвітчизники всерйоз медузи як харч не розглядають. Але вигадливі східні кулінари пропонують витребеньки з медузятини. З тої ж аурелії у Китаї і Японії готують супи, другі страви, салати, консерви. Це делікатес, до того ж джерело тваринного білка, амінокислот, мікроелементів, пояснять тобі. Що ж, моря, океани багаті на медуз, їж їх хоч тричі на день: це істоти страшенно плодючі.

Айболить підкаже

Страхи, які живуть у людських головах і пов'язані з тим, що медузи бувають смертельно отруйні, таки мають під собою певні підстави. Як доказ можна згадати дактилометру, карбідею, австралійську морську осу. Остання з них, наприклад, згубила людей більше, ніж акули. Серед чорноморських слизьких і отруйних найнебезпечніший коренерот. При зустрічі з ним пильнуй очі (пірнай у масці чи захисних окулярах), інакше опік другого ступеня забезпечений. Решту ж медуз можуть загрожувати як максимум «кропивним опіком». До вжаленого місця Айболить порадив би прикласти лід — у 98 відсотках випадків це допомагає вгамувати біль. А морська хуліганка тим часом попливе далі, пульсуючи, розслаблена в своїй безкарності і впевнена у собі.

Грязьові ванни

Для багатьох тварин це не косметична забаганка, а життєва необхідність. Маска з болота уберігає шкуру бегемота від пересихання. А олені таким чином позбуваються паразитів. Поросята і їхні батьки, свині, хлюпаються в болоті не внаслідок свинського виховання: так вони захищаються від москітів, кліщів і навіть... агресивних сонячних променів.

Страшний звір — п'явка

Виявляється, цейлонські ліси і степи просто кишать маленькими сухопутними п'явками. Вони живуть у траві, під камінням, опалим листям, на деревах і кущах. Відчувши на відстані присутність людини чи тварини, малі кровопивці зусібіч кидаються на неї. Особливо перепаде тому туристу, котрий іде останнім у групі.

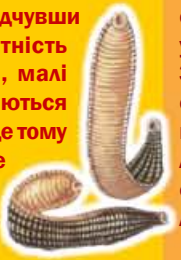

«Сколю тебе рогами!..»

На відміну від інших порід оленів, у яких роги мають тільки самці, самки північного оленя можуть похвалитися кістяними «коронами». Навіщо вони їм, адже олениці не беруть участі у весільних турнірах? З'ясувалося, в такий спосіб взимку самки можуть захистити лунку з їжею від сильних ненажерливих самців.

EMIR KUSTURICA

ЦИГАНСЬКИЙ РЕЖИСЕР

Мої друзі раніше не звертали увагу на кінорежисерів — дивились кіно, жували хто круп'яні палички, хто попкорн... А тут тільки й розмов, що про Кустурицу... Це й не дивно, адже місяць тому пан Емір завітав до нас із концертами та ще й привіз свій веселий «No Smoking Orchestra» із програмою «Життя — це диво». А й справді, життя — прекрасне, і з цим треба змиритися!

Циганський Фелліні

Про те, що наше життя нагадує карнавал, і прожити його треба яскраво, згоден і сам Емір Кустурица. Принцип його режисури — робити те, що хочеш, змішувати приземлене й піднесене, експериментувати зі справжніми героями та простими побутовими речами!

Хто ж такий Кустурица? Одним реченням окреслити цього самобутнього режисера та сценариста непросто. Спочатку він був бас-гітаристом у сараєвській рок-групі, анархістом, а потім — володарем двох «Пальмових гілок» та «Золотого лева»; тепер — житель Франції, кінорежисер, серб, викладач, громадянин світу, який проповідує життя між небом і землею і знімає фільми про циган. Недарма ж його називають циганським Фелліні, наголошуючи на його самобутності та сміливості у творенні образів. Кустурица знімає так, наче до нього кіно взагалі не існувало. Та ще співпрацює з такими цікавими сербами, як Горан Брегович.

Справді, Емір Кустурица — мусульманин із сербським корінням, який називає себе югославом, чудово розуміючи при тім, що такої національності не існує. Коли Еміру виповнилося 26, йому надали неофіційного титулу «Кінорежисер XXI століття», а у 36 — місце викладача кінорежисури у Колумбійському університеті. Але не будемо бігти попереду потяга.

Шедеври від Еміра

Емір Кустурица народився 24 листопада 1954 року в Сараєво. З дитинства займався аматорським кіно, і вже юнаком здобув кілька кінопризів. У 1973 році Емір поїхав у Прагу до батькової сестри — там вступив до Празької кіноакадемії FAMU на курс до відомого чеського режисера Отакара Ваври. А далі все йшло як по маслу: дипломна короткометражка «Герніка» (1976) — і відразу ж Головний приз на МКФ серед студентських стрічок у Карлових Варах. Телефільм «Наречені приходять» (1978) забракувала цензура, і то не знати, з яких міркувань. Кажуть, що нічого такого крамольного там і не було.

А першою повнометражною стала стрічка «Пам'ятаєш Доллі Белл?» і одразу ж викликала фурор. Ця майже автобіографічна ретрокомедія розгортається у неповторні часи пізніх 60-х. Місце дії — сараєвські загумінки, а головний герой, підліток Діно, божеволіє від рок-н-ролу, сколочує групу і співає то крикливим басом, то пронизливим фальцетом... Діно мріє про грядущий комунізм та стриптизерку Доллі Белл, а щоб здобути і те, й інше, уперто культивує в собі гіпнотичні здібності. Ось так історія підлітка Діно та автобіографія самого Еміра стали почерком цілого покоління.

Фільмографія

1999 — «Чорна кішка, білий кіт» (режисер)
1995 — «Андеґраунд» (режисер)
1992 — «Сни Арізони» (режисер, сценарист)
1989 — «Час циган» (режисер, сценарист)
1987 — «Життя радника» (сценарист)
1987 — «Стратегія сварки» (сценарист)
1985 — «Батько у відрядженні» (режисер)
1981 — «Пам'ятаєш Доллі Белл?» (режисер)

Нагороди

1999 — Спеціальний приз журі за режисуру Венеціанського кінофестивалю
1995 — Головний приз Каннського кінофестивалю
1993 — Спеціальна нагорода Берлінського кінофестивалю
1989 — Лауреат Каннського кінофестивалю у номінації «Режисер»
1985 — Головний приз Каннського кінофестивалю

Стрічка «Батько у відрядженні» (1985) — гіркий і водночас сатирично-іронічний погляд на провінційне життя і політичну ситуацію в Югославії 50-х років минулого століття, де чітко відбиваються сучасні проблеми. Фільм «Батько у відрядженні» сприйняли на «ура» і вдома, і за кордоном та ще й нагородили національним призом «Золота арена» як кращий фільм року в Югославії та «Золотою пальмовою гілкою» в Каннах.

Основний стиль режисера — темпераментна і реалістична інтерпретація дійсності, романтична анархія та лукава мудрість чорного гумору — дуже близький за своїм стилем до латиноамериканського «магічного реалізму». А ще у його стрічках чимало балканської екзотики та фольклору.

«Час циган» (1988) було створено під враженням газетної статті про залучення циганських підлітків у кримінальний бізнес. Більшість ролей у цій стрічці зіграли прості цигани-неактори, які спілкувалися рідною мовою. Усе це вклалось у своєрідний циганський колаж, де можна помітити і реалізм, і кримінальні мотиви, і побут цього мандрівного народу.

У 1989 році Еміра Кустурицу удостоїли почесного призу імені Роберто Росселіні за вклад у світове кіно. А тоді вже з'явилась перспектива попрацювати у США і залучити до нових проектів американських акторів. «Сни Арізони», які вийшли на екрани у 1993 році, показали цілком іншого Джонні Деппа... Вибаглива публіка подивилася під новим кутом зору і на Америку, і на самого Еміра, якому вдалося поєднати американський та європейський світогляд.

Стрічку «Андеґраунд» режисер Кустурица та сценарист Крвачевич спочатку задумали як гротескну метафору комунізму на Балканах. Центральним образом тригодинного фільму стає підземелля, куди герої потрапляють не з власної волі... Там вони переховуються од війни, що йде на поверхні. Абсурдний світ підпілля більше нагадує карнавал. Надто сміливим виявився задум цього фільму, і багато хто із кінокритиків його просто не збагнув. І сам Кустурица навіть заявив про те, що йде з кінематографу... Злостивці дуже зраділи, та тішились недовго: Емір справді пішов із кінематографу, але... прямою стежкою на телебачення і там виявив свій режисерський талант. І все ж...

У 1998 році на екрани вийшла стрічка «Чорна кішка, білий кіт» і виявилась доволі скромною за кошторисом та художніми претензіями. Це — історія дрібного спекулянта Зоре, який силою одружує свого сина на сестрі кримінального авторитета... Тут немає жодних політичних акцентів, але і в героях, і у цілому фільмі можна відчути «нерв» глобального балканського катаклізму. Стрічка не стала сенсацією, але здобула нагороду «Срібний лев» на Венеціанському карнавалі.

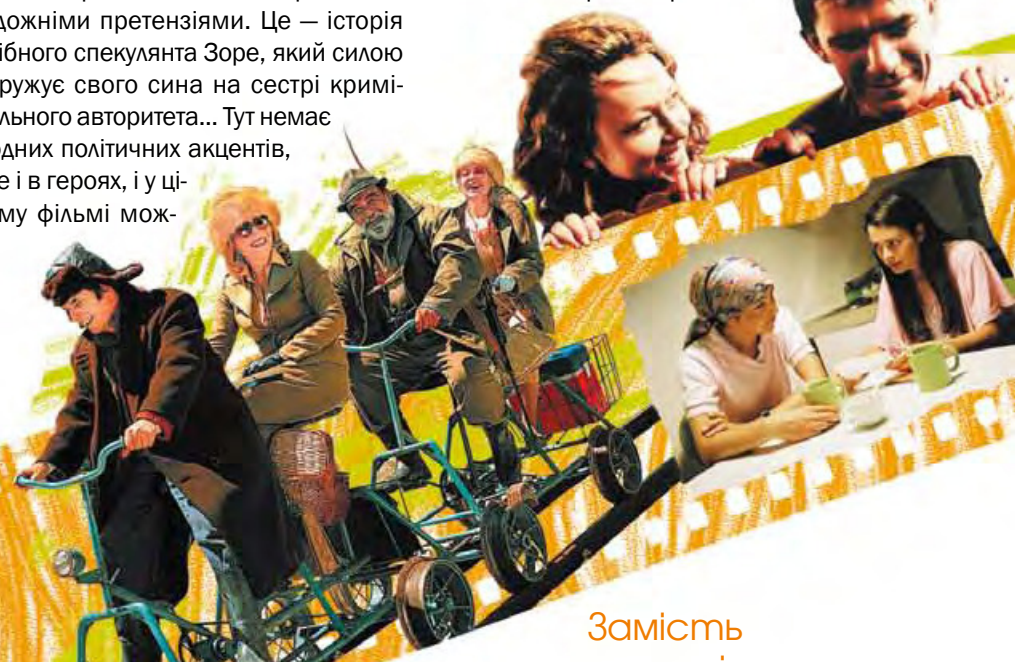

Життя — немов кіно

У житті сербський режисер такий же, як і у своїх фільмах — демонстративний, яскравий, непосидющий. Ось як він говорить сам про себе: «Я повернувся до Життя, Квітів та Світла. Кіч, який властивий циганам, інтригує мене саме через те, що у ньому — емоційна сила. Такий кіч порушує усталені рамки будь-якого жанру. Це — як насмішка. Цигани нічого не сприймають серйозно, і це мені імпонує. Я почуваюсь так, наче повернувся додому. Цигани кажуть, що живуть ніде — між небом і землею. Певною мірою це схоже і на моє життя».

Щодо телевізійних успіхів Еміра, то й тут він розрекламував циганську музику, піднісши її до світового рівня. На німецькому TV пан Кустурица створив невеликий проект «Музика-акробатика»... ну, а тоді вже й з'явилися чорні та білі коти, що помандрували світом у кіношному форматі.

До його стрічок недарма приклеюють епітет «грандіозні». Мабуть, якась дещиця правди у цьому все-таки є... Грандіозним є те, що сам режисер Кустурица у такий спосіб висловлює своє захоплення усім природним і натуральним: простими людьми, їхнім побутом, життям — нерафінованим, простим і тим привабливим. Кустурица знайшов для себе тему і зумів її подати віртуозно та свіжо. Ніхто не зможе так розповісти про циган і життя простого люду, як це зробив балканський режисер.

Замість висновків

- Якось Емір Кустурица посперечався із політичним лідером сербських ультранаціоналістів і призначив йому дуель на головній площі Белграда рівно опівдні. Та політик відмовився, мотивуючи це тим, що його можуть засудити за привселюдне убивство великого кінорежисера.
- Сценарій до фільму «Сни Арізони» написав студент Кустурици Девід Аткінс, і несподівана стилістика цієї стрічки — саме його заслуга.
- Під час міжнародного фестивалю у Белграді Емір Кустурица накинувся із кулаками на Небоша Пайкіча, лідера нового Сербського Правого руху. Дружина Пайкіча била Кустурицу сумочкою по голові. Сумочка, до речі, була подарунком Радована Караджича, лідера боснійських сербів. Якби Кустурица про це знав, то це б додало йому сил битися довше і демонстративніше.

РЕЧІ, РЕЧІ, РЕЧІ
ДО РЕЧІ Й НЕ ДО РЕЧІ

Якось до Крапчиної лабораторії завітала вельми солідна наукова депутація. Одних тільки Нобелівських лауреатів було чоловік сім, а академіків і взагалі без ліку. Науковці поважно походжали по лабораторії, оглядали професорські винаходи, мацали руками, схвально цмокали язиками, а поліглот-Колібрик перекладав їм докладні Крапчині пояснення. Гостей надзвичайно зацікавили плоди наукових досліджень Класного професора, такі як батарейковий коректор мрій, реактивні ковзани для гри в 3D-хокей, діюча модель пасажирського астролейбуса з гравітонним підсилювачем тяги та електронним кондуктором. Проте найбільше здивування високочолої братії спричинили не новітні технології, а звичайнісінька підкова, що скромно висіла над вхідними дверима.

— Професоре! — вигукнув японський професор космогеографії Міті Оріто. — Ви такий розумний і вірите у забобони?..

— Анітрохи! — спокійно відказав Крапка. — Вся штука в тому, що ця підкова приносить удачу незалежно від того, вірите ви в неї чи ні...

У далекій стороні, на залізному коні...

Вірить Крапка в забобони чи не вірить, я точно не знаю, але факт залишається фактом: часто-густо наші речі стають причиною наших удач або, що набагато гірше, різних лих. Не віриш? Тоді слухай далі.

В одному з підмосковних містечок сталася така дивна-предивна історія. Один чоловік (назвемо його Ігор) понад усе на світі мріяв купити мопед. І тут трапилася нагода купити новенького, без жодної подряпинки залізного коня всього за 150 доларів. Тобто майже задарма. Та радів Ігор недовго, бо якимось шостим чуттям відчув: щось тут не так!

Він до власника: так і так, чи не міг би ти мені розповісти «біографію» мопеда. Той бачить, що Ігор — чоловік наполегливий, свого все одно доб'ється, та й дурити його не хотілося. І виклав він усе, що знав про цю машину.

На поверхню стали випливати досить-таки моторошні факти. З'ясувалося, що на цьому мопеді за два роки розбилися п'ять чоловік з однієї сім'ї. Винуватцем трагедії, скоріш за все, був дід з цієї родини.

А сталося все так. Коли справа йшла до купівлі мопеда, родичі всіма правдами-неправдами видурили в діда всі його заощадження. Той виявився чоловіком образливим, знайшов кілька «теплих» слівець для непотрібної, на його погляд, обнови. От і вийшло, що ще не встигли родичі прикотити залізного коня додому, а він уже був проклятий. Бр-р-р!.. Просто волосся стає дибки!

Одне слово, від покупки залізної іграшки Ігор навідріз відмовився. Мовляв, живий пішохід кращий, ніж мертвий мопедовласник. (Думаю, він-таки мав рацію). А за якийсь час знайшовся скептик, який купив-таки того мопеда. І що? Та нічого особливого, якщо не рахувати того, що через кілька днів після покупки він влетів у бетонну загорожу, поповнивши таким чином список жертв дідового прокляття.

Років двадцять тому на Чернігівщині розповідали про одну бабусю, яка за сміховинну суму — п'ятсот карбованців — нікому не могла продати новенький мотоцикл «Ява». Чому не йшли торги в бабусі, здогадайся сам.

«Is this a table?» (майже за Чейзом)

Невже річ можна зачарувати і вона буде мститися, мов той автомобіль у Стівена Кінга? Читали його роман «Крістіна»? Отож.

Люди знаючі говорять: вкласти в річ часточку своєї душі — як гарну, так і погану — може будь-хто з нас. Що ми успішно й робимо, причому найчастіше самі того не усвідомлюючи. Скажімо, дуже легко роздратуватися, коли ти розв'язуєш квадратне рівняння, а результат не збігається з відповіддю у кінці підручника. Ти сердишся, щосили ляскаєш підручником з алгебри по столі (наче це він у всьому винен), поминаєш незлим тихим словом упертий дискримінант, і що з того?..

А те, що нічого доброго від нього більше не чекай. Тепер з тобою вічно відбуватимуться якісь каверзи. То ніжка у столі підкоситься, причому саме тоді, коли ти ненадовго, всього на п'ять хвилин, поставиш на нього акваріум із золотими рибками. То ключ у дверцятах заїдатиме. Або ж і взагалі стіл візьме й розвалиться,

тобі на зло. Щоб знали, як на нього сердитись!.. Наскільки мені відомо, правила «Як ти зі мною, так і я з тобою» ще ніхто не відміняв.

Парапсихологи вважають, та що вважають, просто впевнені, що речі несуть у собі енергію та інформацію так само, як і люди. Скажімо, якщо якийсь предмет ставав причиною смерті багатьох людей, то він уже «заряджений» на знищення. Особливо часто це траплялося з великими діамантами, через які не одна людина наклала головою. Мандруючи із рук у руки, коштовний камінь, мов губка водою, просочується негативною енергетикою, і тоді їхні власники або хворіють без причини, або вмирають наглою смертю. Згадайте, скільки люду свого часу занапастили діаманти «Орлов», «Шах», «Кох-і-нор». А «Місячний камінь» Уїлкі Коллінза читали? Так там взагалі труп на трупі!..

Виносиш річ — і ноша з пліч!

Інколи нещастя на людину можна наслати, подарувавши їй портрет якого-небудь «Мага всемогутнього» чи «Всесвітньо відомого цілителя». Послухай ось таку історію. Одна тридцятип'ятирічна жінка (назвемо її Тетяною), менеджер великого банку, людина небідна й доволі успішна, довгенько не могла вийти заміж.

І от одна подруга, бажаючи їй тільки щастя, подарувала Тетяні «Портрет щастя» (такий, якими донедавна торгували у підземних переходах цигани).

На портреті було зображено якогось жевжика і красувався напис: «Я здійсню всі ваші бажання». Тетяна повісила портрет над узголів'ям ліжка і намірилась чекати свого принца на білосніжному «Лінкольні». Тієї ж ночі жінка прокинулася від страшенної ядухи. Їй снилося, що вона повзає, мов напівроздавлена велетенська комаха, на дні безодні й задихається від отруйних випарів. А жевжик зі стіни дивиться на неї звідкись віддаля та шкіриться. З цієї ночі сну в Тетяни як і не бувало, а за півроку вона перетворилася на стару руїну. Зняти портрет зі стіни вона не наважувалася і вже покірливо чекала не принца, а якоїсь фатальної розв'язки.

І не знати, чим би все скінчилося, якби одного чудового дня до Тетяни не завітав її брат. Він зірвав портрет зі стіни, порвав його на маленькі клаптики та викинув. І тоді Тетяна полегшено зітхнула.

Подарунок чи покупка?

Деякі предмети можуть впливати на людину як позитивно, так і негативно. Наприклад, давно відомо, що старі речі мають певну енергетичну пам'ять. Якщо в сім'ї з покоління в покоління передається яка-небудь каблучка, ікона чи старовинна кружечка, які разом зі своїми власниками пройшли всі перипетії долі, то ці предмети гарно впливають на атмосферу дому. Недарма ж кажуть, що щастя може принести не та штукенція, що ви її купили десь за рогом, а та, котру ви отримали у подарунок чи успадкували. Що не кажи, а психічний стан людини таки впливає на цю річ.

Ті ж самі парапсихологи кажуть, що є надійний спосіб перевірити подарунок чи прикрасу на енергетику. Візьміть металеву шайбочку, радять вони, почепіть її на нитку, повісьте над сумнівним предметом і зачекайте, поки шайба заспокоїться. А потім дивіться. Якщо шайба захиталася туди-сюди, краще запхати цю річ куди подалі або й взагалі позбутися її. Бо вона несе в собі негативний заряд. А якщо шайба обертається по колу, то все гаразд, можеш спокійно чекати від неї удачі.

Кілька незайвих порад

Що може притягти в дім біду...

Посуд із відколами та тріщинами, котрий втрачає енергетичну цілісність і порушує енергетику їжі. Їсти й пити з такого посуду категорично заборонено!

Китайські ліхтарики, бо викликають раптові й безпідставні страхи й тугу. На ялинці їм місце, та й то ненадовго.

Подарунки, що не припали до душі. Запросто може бути, що вони були даровані тобі з негарними почуттями або ж і з якимось намовлянням.

...і що може її відлякати

Слоники (а краще ціла слоняча родина) з задертим хоботом, котрих колись так полюбляли ставити на камінних і диванних полицях. Вважається, що крик слона допомагає відігнати недоброзичливців.

Ужиткові речі з народним розписом, котрі чудово підіймають настрій. Адже науково доведено, що кожен малюнок на них — це своєрідний магічний символ або знак, котрий прийшов до нас із глибини століть і служить оберегом здоров'я, талісманом мудрості й добробуту.

Матрьошка, котра вважається оберегом процвітання та здоров'я. Обставляєш себе матрьошками, наче монітор кактусами, і процвітай собі на здоров'я. Тільки час від часу згадуй, що й від твоїх зусиль у твоєму власному житті теж багато чого залежить.

Завоювання п'ятого «Б»

Джованні Моска

Мені було двадцять років, коли я вперше прийшов до школи, де мав працювати учителем. У нагрудній кишені лежало направлення інспекторату, і я весь час перевіряв, чи на місці оцей чудовий папірчик, про котрий так давно мріяв. У грудях шалено гупало серце.

Насамперед я мав відрекомендуватися директору.

— Ти хто? — запитала секретарка, щойно я ступив крок до директорських дверей. — Зараз сеньйор директор приймає тільки вчителів.

— Я... так я і є новий учитель, — сказав я і протягнув папір.

Ані слова не зронивши, секретарка кинулася до директора, він негайно ж вийшов, побачив мене і схопився за голову.

— Ну що вони там думають, в інспекторатi! — скрикнув він. — Прислали хлопчиська, коли мені потрібен солідний чолов'яга з бородою, вусами й обличчям людожера. Це ж треба приборкати сорок бісенят! А цей хлопчисько... Вони з'їдять його!..

Потім він пом'якшав і, вирішивши мене підбадьорити, поплескав по плечу.

— Вам двадцять років? Вірю, вірю, інакше б вас не призначили. Але ж ви виглядаєте на всі... шістнадцять! Ви більше скидаєтесь на учня випускного класу. Та ви й не намагаєтеся виглядати старшим, і це мене турбує. А в інспекторатi не помилилися? Тут так і написано: «Школа «Данте Аліг'єрі»?

— Так! — сказав я. — Школа «Данте Аліг'єрі».

— Боже, кого ти нам послав! — вигукнув директор. — Їм же ніхто, ніхто не може дати ради, це не хлопчиська, це сорок дияволят, кажу вам, озброєних і згуртованих, і в них є свій вожак — Гуєрреські. Учора від них пішов у сльозах пристаркуватий, шанований учитель і подав на звільнення. Моя остання надія...

Він глянув на мене і пробурчав:

— Якби хоча б вуса...

Я жестом показав, що в мене вони зле ростуть.

Директор звів очі до неба, потім сказав:

— Ходім.

Ми йшли довгим коридором, і я читав написи на дверях: 4-й «Д», 5-й «А», 5-й «Б»...

— Ось сюди, сказав директор, показавши на двері з табличкою 5-й «Б». Звідти долинали крики, пісні, постріли з пугача та гримкотіли парти.

— Скоріш за все, барикадуються, — сказав директор, міцно потиснув мені руку і залишив перед дверима.

Якби я не чекав цього призначення цілий рік, я б точно не зайшов до класу, і п'ятий «Б» весь день чекав би свого приборкувача. Але батько, мати, брати і сестри з ножами та виделками в руках чекали, коли я наповню їхні порожні тарілки. Тож я відчинив двері та зайшов.

Раптова тиша. Я скористався нею, щоб зачинити двері та зайти за кафедру. Трохи збентежені, мабуть, моїм зеленим виглядом — чи то вчитель, чи хлопчисько, — сорок хлопців загрозливо дивилися на мене. То була мовчанка перед битвою.

Я стиснув кулаки і стояв за кафедрою, нічого не кажучи: одне слово могло зіпсувати все.

Хлопці спостерігали за мною, я — за ними, в нас було щось від лева та дресирувальника перед виступом.

Приглянувшись, я зрозумів, що вожак, цей Гуєрреські, про котрого казав директор, — хлопець за першою партою, невисокий на зріст, бритоголовий, з маленькими дикими очицями й без двох зубів. Він перекидав із руки в руку апельсин і дивився на мене впритул. Їсти його він явно не збирався.

Момент настав. Пронизливо заверещавши, Гуєрреські розмахнувся і пожбурив у мене апельсином. Я похолов. Але — о диво! — апельсин, просвистів над моїм плечем і бахнувся у стіну. Перша поразка. Може, вперше у житті Гуєрреські схибив.

Та це було не все. Розлючений Гуєрреські схопився і навів на мене заряджену паперовою кулькою рогатку — вождівську рогатку з червоною гумкою. То був сигнал: майже одночасно інші тридцять дев'ять схопилися, націлившi на мене рогатки; я помітив, що вони були вже із звичайними, сірими гумками.

Я почувався комунаром перед розстрілом. Тиша стала ще глибшою, ще лиховіснішою. А гілля пестило віконні шиби, тихо-тихо...

Раптом тишу порушило різке, дуже дзижчання — до класу залетіла величезна муха. Цій мусі судилося стати моїм рятівником.

Я бачив Гуєрреські: він спостерігав за мною, одночасно шукав очима муху, і так само шукали муху інші. Як я розумів їх! Жорстока боротьба шматувала хлопчачі серця: муха чи учитель?

Як багато важить поява мухи для хлопчиськів початкової школи! О, я чудово бачив усю її принадність і вирішив цим скористатися.

— Гуєрреські! — сказав я, і він підскочив від здивування: я знав його прізвище!

— Гуєрреські, ти зможеш одним пострілом убити муху?

— Раз плюнути, — усміхнувся він.

Зчинився рух. Рогатки, націлені на мене, опустилися, увага перейшла на Гуєрреські, і той прицілився та вистрілив. Дзенькнула лампочка, а муха літала далі, як аероплан.

— Рогатку! — скомандував я.

Пожував клаптик паперу, скрутив кульку і натягнув червону гумку. Мій порятунок, мій майбутній престиж — усе залежало від цього пострілу. Я цілився довго. «Пригадай ті часи, — заспокоював я себе, — коли ніхто у класі не міг до тебе дорівнятися у стрільбі по мухах».

Твердою рукою я відпустив гумку — дзижчання стихло, і мертва муха впала до моїх ніг.

●

— Рогатка Гуєрреські, — сказав я, — вже в моїх руках. Тепер чекаю решту.

Зчинився рух, та радше в ньому вгадувалося здивування, а не обурення, і один за другим, похнюпивши голови, хлопчиська підходили до кафедри, де росла гора з рогаток. А я, не подаючи виду, що радію перемозі, тихим голосом, сказав:

— Почнемо з дієслів. Гуєрреські, до дошки!

Він узяв крейду.

— Я був, — диктував я, — я є, я буду...

І так аж до дієприслівника минулого часу. Гуєрреські виводив правила на дошці, а решта старанно записували їх у зошити.

А директор? Мабуть, не почувши з дверей звичного реву, він уявив, що я лежу зв'язаний та з кляпом у роті в колі торжествуючих дияволят. Він увірвався до класу і застиг, не в змозі стримати здивованого вигуку. Потім, коли закінчились уроки, він запитав, як це мені вдалося.

— Я сподобався їм, сеньйоре директоре, — ухильно відповів я.

Шкільний рік промайнув скоро, і Гуєрреські, який став моїм обожнювачем, був із відмінними оцінками переведений до середньої школи.

Я зустрів його минулого року, він виходив із воріт ліцею в компанії товаришів.

— Сеньйоре учителю! — вигукнув він і кинувся до мене.

Та він змінився, він не обожнював мене, як перше. Він закінчував ліцей, залишалося якихось кілька тижнів до випускних іспитів. Гуєрреські був удвічі вищий за мене, а я — я був маленький учитель, котрий дуже спритно вбиває мух, але й тільки всього.

— Як справи, сеньйоре учителю?

Товариші спинились трохи віддалік і усміхалися дивлячись на мене. Студенти ліцею, повні надій та сподівань, дуже пишаються і усміхаються, коли бачать шкільного учителя, котрий не має ніяких сподівань і назавжди змушений залишитися учителем початкової школи.

— Як справи, сеньйоре учителю?

Тепер уже не я — він мене запитував, екзаменував і, може, поплескав би зараз по плечу, щоб не осоромитися перед однокашниками.

— Все в «Данте Аліг'єрі»? Все з малими у п'ятому класі? І далі вам допікають?

Я думав розповісти йому, що поміняв професію, що зараз я редактор товстого журналу, того, який він тримає у руках. Варто було це сказати, і Гуєрреські знову б став моїм обожнювачем. Та я промовчав, насолоджуючись виглядом його вищості, гордістю його товаришів, їхніми поблажливими усмішками.

— Все там же... Після вашого п'ятого класу було стільки п'ятих, але ми з ними завжди розлучалися друзями. В його очах я був глибоким дідом. Тільки ми, вчителі початкових шкіл, можемо у тридцять років стати старечими дідами.

— Все вбиваєте мух?

— Усе вбиваю. Рука ще міцна, і — я почав шукати по кишенях рогатку — якщо тут є мухи, зараз...

— Сеньйоре учителю! — вигукнув він. — Тут, на вулиці?!

Бідолаха Гуєрреські, у вісімнадцять років він став дорослим і соромився подібних вчинків. Я ж, дякувати Богу, ні. Мабуть, тільки ми, вчителі початкових шкіл, можемо на хвильку стати дітьми.

— Це вас конфузить? — запитав я.

Оце «вас» миттєво збило з нього пиху. Він зиркнув на мене, побачив, що я усміхаюся, зашарівся і відразу попрощався. А я стояв дивлячись, як він іде геть разом з товаришами, і вже вони не усміхалися, а йшли скоро, не озираючись.

Альфонс Марія Муха
людина-епоха

Киця любить витинанки, і всі про це знають. Зі старих конвертів, журналів та етикеток вона вирізає то квіточки, то всілякі сукні модного крою, то... репродукції відомих художників... А вчора Киця просто-таки зашарілася, мов полуничка, бо знайшла оригінальні етикетки — на них дами у вечірніх сукнях... Ну точнісінько, як у німому чорно-білому кіно!

— Та це ж із плакатів Альфонса Мухи! — вигукнув я, бо нещодавно гортав альбом цього художника. І розповів Киці трохи більше про цього майстра.

Хлопець із Моравії

Народився митець 24 липня 1860 року у невеличкому моравському містечку Іванчице (Чехія). Коли майбутньому художникові виповнилось 17, батько відрядив його у празьке художнє училище, але малюнки молодого Мухи повернулись назад із приписом: «Абсолютна відсутність таланту в автора». Та через 2 роки він вирушив до Відня і став театральним декоратором. Невдовзі театр згорів і молодий Муха тинявся Віднем та малював мініатюрки. На щастя, трапився йому граф Коен, якому молодий митець розписав стіни. Граф став меценатом Альфонса Мухи і оплачував йому навчання у Мюнхенській академії мистецтв. Через деякий час Муха завершив своє навчання у Парижі й залишився там.

На замовлення Сари Бернар

У 1892 році разом із Рошгроссе молодий художник уже ілюстрував «Історію Німеччини», а в 1894 році одержав персональне замовлення від Сари Бернар — намалювати афішу «Жисмонда». Ця найвідоміша у Франції пані уклала з Мухою договір на 6 років. Відтоді слава і гроші почали текти до нього медовими ріками. Численні замовлення, комерційні проекти таки допекли Мусі, і він вирішив чкурнути у Штати й попрацювати там над некомерційною ідеєю — написати «Слов'янську епопею» на славу своєї батьківщини.

У 1906 році Альфонс Муха одружився зі своєю ученицею Марією Хітіловою, молодшою на 22 роки. Син художника, Іржі, згадує, що батько його був завжди шляхетним, комунікабельним, оптимістичним і вельми галантним із дамами. Після проголошення Республіки у 1918 році цьому художникові було доручено виготовити перші чехословацькі марки, грошові знаки і державний герб. Помер Альфонс Марія Муха 14 липня 1939 року. Перед ним на стіні висіли ескізи його останніх рисунків — поштові марки.

«Слов'янська епопея»

Фундаментальний твір Мухи «Слов'янська епопея» було прийнято гучними оваціями на Американському континенті, а от у себе на батьківщині — доволі прохолодно. Що ж, нема пророка у своїй вітчизні. Та тепер цикл картин Мухи є національним набутком Чехії і зберігається у замку Моравського Крумлова. Справжнього Муху можна побачити у соборі св. Віта, що у Празькому граді — один із вітражів кафедрального собору створено за ескізами цього майстра. Талант митця воістину багатогранний: естамп, літографія, плакат, реклама, театральне оформлення, створення меблів, вітрин, ювелірних виробів та академічного живопису. У Франції «стиль Мюша» є частиною театральної культури, ексклюзивним дизайном того часу.

Слов'яночко-слов'янко...

Альфонса Муху можна вважати проповідником справжньої слов'янської краси у світі. Картини, на яких зображені гарні обличчя слов'янських жінок, тепер прикрашають усі готелі й ресторани не лише у Чехії, але й за кордоном. Картини Альфонса Мухи є всюди: і у вишуканих салонах, і на чайних етикетках, і на обгортках цукерок. Ось у чому виявився справжній патріотизм Альфонса Мухи як слов'янина за походженням: служити тій землі, з якої він походить, прославляти надбання власного народу, підносити його значущість у світі.

100 років елементи сецесійного стилю повертаються і до нас. Недарма ж кажуть, що нове — це добре забуте старе. А доброго забувати не слід.

Окрім характерних ознак модерну як стилю, зокрема Альфонс Муха як найбільший представник цього стилю додав до картини шрифт і зробив його частиною декору. Таким чином сецесія стала не лише вишуканою формою мистецтва, але й набула більш практичного застосування — на етикетках, вивісках крамниць і рекламі.

Квіти, жінки і кохання

Альфонс Марія Муха мав три символічні складові свого стилю: квіти, жінки і кохання. Навіть свою велику покровительку і примадонну театру «Ренесанс» Сару Бернар він зобразив богинею, додав до її чарівливого жіночого образу внутрішнього вогню, втілив у плакат «Дама з камеліями». Змінювались квіти, жіночі образи, а стиль, вироблений самим Мухою, його основні канони, залишались незмінними. Саме стиль і допоміг стати Альфонсові зразком цілої епохи.

Великий стиль великих людей!

Модерн — стиль у європейському та американському мистецтві кінця XIX — початку XX століть, який найбільш виразно проявився в архітектурі та декоративно-ужитковому мистецтві (інтер'єри, меблі). В Україні, зокрема у Львові, який на початку XX століття входив до складу Австро-Угорщини, цей стиль яскраво виявився в архітектурі та став називатися «львівською сецесією». Саме в цей час у Львові було споруджено найкращі зразки сецесії — будинки у центрі міста, Оперний театр, а також Львівський залізничний вокзал. На жаль, вишуканий стиль сецесії швидко змінився раціоналізмом XX століття, а згодом — реалізмом радянської доби. Через

Філігранні ідеї, ювелірні шедеври

Альфонс Муха також проектував театральні костюми та ювелірні прикраси. Найвідомішою з-поміж прикрас є золотий браслет, з'єднаний із перснем за допомогою тоненького ланцюжка. Браслет становив собою скручену змію, злегка прикрашену опалами, рубінами й діамантами.

Маестро Муха оформив ювелірну крамницю на авеню «Ройял». Бронзове панно на фасаді, вітрини, прилавок і крісла, дверні ручки, абажури, вази, фігури павичів, орнаменти плафонів і мозаїчні підлоги — все це Альфонс Муха задумав як цілісний ансамбль «крамниці мистецтв». Цей проект по праву можна вважати тріумфом декоративного обдарування Мухи.

Та свита, але не так пошита,

або Про двійників та самозванців

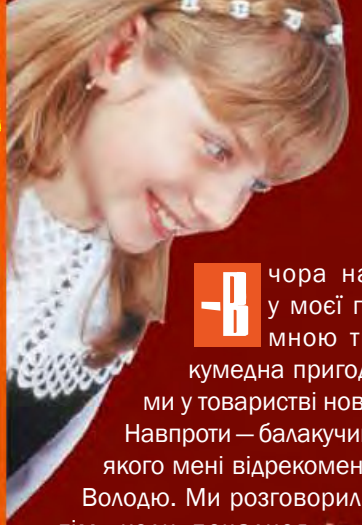

Вчора на вечірці у моєї подруги зі мною трапилась кумедна пригода. Сиділи ми у товаристві нових людей. Навпроти — балакучий хлопець, якого мені відрекомендували як Володю. Ми розговорилися, а потім, коли почалися танці, розминулися. Але за годинку-другу перетнулися знову. От я й продовжую нашу бесіду та називаю співрозмовника Володею, а він дивиться на мене такими квадратними очима. По-перше, абсолютно не розуміючи, про що я веду мову, а по-друге, каже, що він — Костя! Отакої! Щойно був Володя, а тепер уже — Костя!?

— Що ж, — подумала я, — жартувати так жартувати! Якщо для Володі я була Кицею, то для Кості буду Наталочкою!

І яким було моє здивування, коли наприкінці вечірки до мене підійшли... двоє братів-близнюків! Один сказав: «До побачення, Кицю!», а другий додав: «Ти щось плутаєш. Насправді вона Наталка!» Така-от плутанина вийшла!

З властивим для Киці захопленням вона описувала у телефонній розмові комусь зі своїх подруг вчорашню оказію. Я, щоправда, не став слухати далі (бо немає звички підслуховувати дівочі балачки), але про себе подумав, що так частенько буває, коли людей з однаковою або схожою зовнішністю природа створює більше, ніж в одному «примірнику».

Витівки мага

Син перського «царя царів» Кіра, Камбіс, був людиною гнівної і мстивої вдачі. У VI столітті до нашої ери Камбіс завоював Єгипет. Побоюючись брата Бардії, він наказав нишком умертвити його. І раптом убитий Бардія воскрес із мертвих. Камбіс був у Єгипті серед війська, коли з Персії прибув гонець, який сповістив, що відтепер усі повинні коритися не Камбісу, синові Кіра, а Бардії. Як на лихо, Камбіс помер від поранення, і армія стала під знамена воскреслого брата. Не було в країні іншого чоловіка, який звався б сином «царя царів» і повелителем персів. Тому сумнівів ні у кого не виникло.

Так минуло півроку. На базарах і дорогах царства усі прославляли царське ім'я. На три роки звільнив він своїх підлеглих від податків і тягаря військової служби. Наче всі були задоволені. Лише серед знаті зростало глухе невдоволення: чому новий цар не виходить з палацу, чому не приймає нікого із знатних людей? А що, коли цей цар не Бардія?

В одного з придворних зародилася страшна підозра, ніби владу в царстві захопив маг Гаумата. Він поділився своїми підозрами ще з кількома друзями, і ті надумали якнайшвидше з'ясувати всю правду. Наближені до царя знали, що магові колись за непослух відрізали вухо. Перевірити це могла тільки царева дружина. Тож однієї ночі вона проникла у спальню царя і таки зробила це. Невдовзі наступник царського престолу Дарій власноруч убив мага і став царем величезної Перської держави.

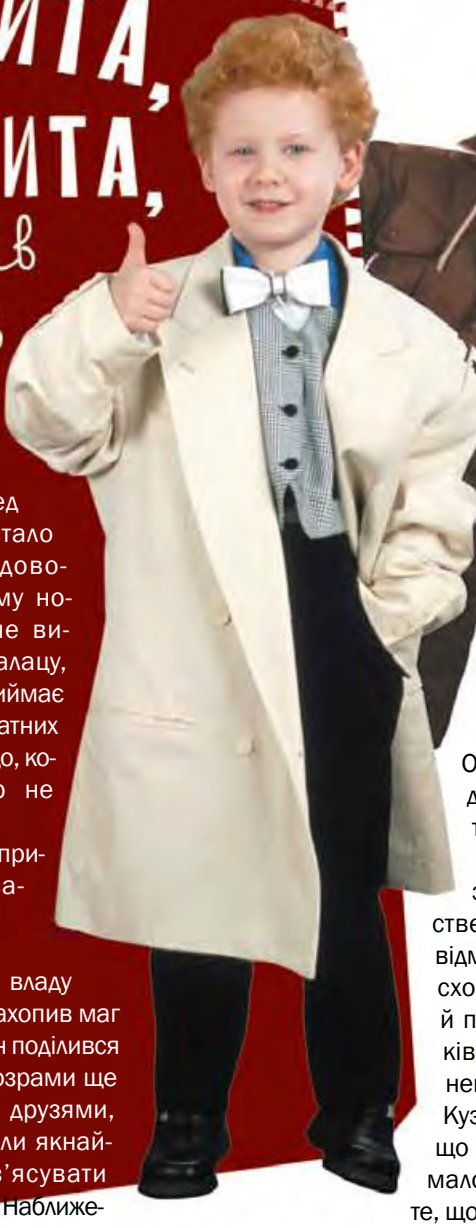

Царські синочки

Один з перших відомих нам самозванців, що з'являлися на Русі, був Дмитрій, син Івана Грозного. Звістка про його дивну смерть в Угличі одразу ж породила хвилю чуток. Подейкували, нібито царевич живий і переховується від замахів Бориса Годунова. Цією версією, як відомо, скористалися поляки. Згодом у Москві з'явився чоловік, що назвав себе царевичем Дмитрієм. В історії він відомий під іменем Лжедмитрій. Минає деякий час, і настає смуга лжесинів Лжедмитрія. Так, 1644 року в Константинополі раптом з'являється «царевич Іван Дмитрович». Другий син Лжедмитрія об'явився в Польщі. Шкода, що не було на них аналізу ДНК, тоді б усе прояснилося швидко.

Відслужив — і в Сибір

Офіційні документи повідомляють, що імператор Олександр I помер 1825 року в Таганрозі. Проте інша версія стверджує, нібито він відмовився від влади, сховався від челяді й прожив ще 40 років у Сибіру під іменем старця Федора Кузьмича. Відомо, що Олександр чимало говорив про те, що хоче зректися престолу й жити приватно. «Я відслужив 25 літ, — казав він, — а солдатові за такий строк дають відставку». Олександр ще був імператором, коли з'явився нетерплячий наступник, його шанолюбний

і жорстокий брат Микола, згодом Микола I. Олександр мав усі підстави остерігатися за своє життя, адже здобув собі владу завдяки батьковій смерті.

Над усе він боявся отруєння. У всякому разі, якщо Олександр мав намір жити приватно, перебування в Таганрозі було для нього слушним випадком. За кілька днів до раптової хвороби й смерті імператора в Таганрозі загинув фельд'єгер Масков, як казали, зовні дуже схожий на Олександра. Мертвого імператора в закутій труні перевезли до Петербурга. Протягом тижня труна (знову ж таки закрита!) стояла в Казанському соборі. Для членів імператорської родини її відкрили тільки один раз уночі, при цьому Олександрова мати зауважила, що покійний дуже змінився з лиця. Його важко було впізнати. Минуло десять літ. І от у Сибіру, серед селян-переселенців, з'явився якийсь старець на ім'я Федір Кузьмич. Він усіляко приховував своє минуле, проте військова виправка, висока освіченість, знання іноземних мов — усе це вирізняло його серед інших людей. Вмираючи, Федір Кузьмич лишив зашифровані папери, що нібито, як він казав, мали розкрити його таємницю.

З роками ця легенда померла майже непомітно. Уже в наш час було зіставлено почерки Олександра та Федора Кузьмича. Виявилося, що це зовсім різні люди.

З життя політиків

Та чи завжди друге життя історичних осіб є надбанням лише гадок, легенд і чуток? Ми маємо на увазі долю одного чоловіка — наполеонівського маршала Нея, «найхоробрішого з хоробрих», як називав його сам Наполеон. З маршала Нея почалася й на ньому скінчилася династія «князів московських». Титул цей був наданий йому Наполеоном після взяття Москви. Коли Наполеона було остаточно розгромлено й заслано на острів Святої Єлени, маршала Нея з наказу Луї XVIII розстріляли біля стіни Люксембурзького саду. Це сталося 7 грудня 1815 року.

Через чотири роки по другий бік Атлантики, у Північній Кароліні, з'явився чоловік, що називав себе Петер Стюарт Ней. На ті часи в Америці було багато французів, колишніх бонапартистів, що емігрували після реставрації Бурбонів. Вони захоплено вітали цього чоловіка як маршала Нея. Коли полковник Я. Лехмановський, польський офіцер, який багато років прослужив в армії Наполеона, випадково зустрів його на вулиці, то зі сльозами кинувся обіймати свого командира.

Майже 27 років, аж до самої смерті, П. С. Ней вчителював, не відкриваючи нікому своєї таємниці. Та багато що виказувало його. 1821 року стало відомо про смерть Наполеона. Коли про це сказали Нею, він знепритомнів. Того ж дня він зробив спробу покінчити життя самогубством. Здавалося б, усе говорить на користь того, що цей чоловік справді був наполеонівським маршалом. Проте... історикам таких відомостей не досить. Їм потрібні достовірні факти. Не досить навіть того, що, вмираючи, цей чоловік скинув машкару і сказав, що маршал Ней і він — одна й та ж особа. Історикові потрібні докази. Але чи були вони?

Таємницею маршала Нея зацікавився відомий експерт-криміналіст. Провівши ретельну експертизу листів маршала Нея та записів шкільного вчителя Петера Нея, він встановив повну тотожність почерків. Маршалові листи до імператора й записи в шкільному журналі були зроблені однією рукою!

Здавалося б, історичну загадку розв'язано. Та знову не до кінця. Інші експерти не погоджувалися з цим висновком. Привід сумніватися дає остання сторінка з життя людини, під чиїм командуванням перебував Ней, — сторінка з життя самого Наполеона. Нам невідомо, з яких міркувань французький імператор тримав серед свого почту власного двійника. Це був якийсь Франсуаз Ежен Робо, прозваний за свою дивну схожість «імператором».

Коли Наполеона було заслано на острів Св. Єлени, Робо повернувся до свого села. Та про небезпечну схожість не забували. Міністр королівської поліції послав туди, де жив Робо, особливого агента, щоб той невідступно стежив за двійником імператора. Однак про Робо пам'ятали й інші. Восени 1818 року він раптом зник, покинувши дім і господарство напризволяще. У церковних архівах села, де жив Робо, зберігся дивний запис: «Народився у цьому селі, помер на острові Святої Єлени».

Чи можна це повідомлення вважати вказівкою на те, що Робо «підмінив» імператора в ув'язненні? Тоді з'ясовується й незбагненна переміна в імператорі, що її помічали всі, хто зустрічався з ним потім: раптом змінився почерк, манери, чимало фактів, добре знаних Наполеоном, були невідомі ув'язненій на острові людині.

Інші приклади другого життя політичних діячів дає куди ближча до нас історія. Після другої світової війни число таких людей-привидів значно зросло. Чимало керівних діячів фашистської Німеччини, уникаючи відповідальності за злочини, змінили свою зовнішність, біографію, імена. Так зробив, приміром, А. Ейхман. Та сліди заподіяних злочинів привели до його схованки. Можливо, й досі переховується М. Борман, який був правою рукою Гітлера.

корисна сторінка

ТЕПЛА ВУАЛЬ ДЛЯ ОБЛИЧЧЯ

Холодної пори року сальні залози працюють значно гірше, а це означає, що тип шкіри кожної дівчини значно змінюється. І якщо влітку, навесні або восени вона, скажімо, була жирною, то взимку, швидше за все, стане нормальною. У теплі місяці ти могла назвати шкіру нормальною? Під впливом морозів отримаєш суху. Ну а якщо вона й так була сухою, то взимку перетворитьcя на гіперчутливу...

ПОРАДИ «ЛАКОВАНИМ НІЖКАМ»

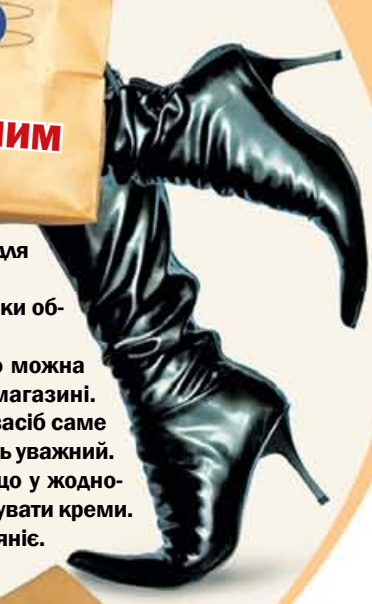

— Гарний у вас крем для взуття?

— Особливий! Пальчики оближеш!

Такий діалог запросто можна почути на ринку чи в магазині. Тож якщо тобі потрібен засіб саме для лакованого взуття, будь уважний. Насамперед запам'ятай, що у жодному разі не можна використовувати креми. Від них воно втрачає вигляд, тьмяніє. Краще чистити його розрізаною цибулиною або збитим яєчним білком, а полірувати — замшею. Щоб лакована шкіра взуття довше зберігала еластичність, протирай її гліцерином або рициновою олією.

ЩО У КОСМЕТИЧЦІ?

Як скористатися цією інформацією? По-перше, перш ніж купувати креми і лосьйони для зими, візьми до уваги, що тобі знадобиться зовсім інший комплект косметики, ніж для літа.

По-друге, взимку краще не вмиватися (особливо швидше, ніж за півтори години перед виходом з дому), а очищати шкіру спеціальними косметичними засобами. Після зволоження шкіра стає чутливою до холоду, грубіє, облущується на морозі. Можливо, тобі навіть знадобиться скраб.

По-третє, взимку, коли ми більшість часу сидимо в опалюваних приміщеннях, наша шкіра (а це 70 відсотків води) пересихає. Твій порятунок — зволожувальний крем з мигдальною олією.

І не забувай захистити шкіру перед виходом надвір. Не менш ніж за годину до того нанеси живильний крем (залишки зніми серветкою) і пудру. Вони, як тепла вуаль, сховають обличчя від холоду.

М'ЯСО: ТАК, НА ЗАПАХ І КОЛІР ТОВАРИШ НЕ ВСЯК

Перед тим, як відправлятися в магазин за м'ясом, прочитай наші поради. Можливо, вони тобі знадобляться.

* Якщо на лотку видно сукровицю, значить, м'ясо було заморожене, потім розморожене і нарізане шматками. У такому м'ясі менше корисних речовин.
* Темні згустки запеклої крові свідчать про те, що тварину забили неправильно. Кров обов'язково повинна стекти. Якщо ж цього не сталося, то при кімнатній температурі вже за кілька годин кров стане осередком інфекції.
* Попроси продавця зробити надріз на шматку і подивися: якщо при цьому виділився сік (а не кров) — м'ясо свіже. У залежаного м'яса надріз буде сухим, а зовнішні краї шматка — обвітрені.

РИБНО-ЦИТРИНОВІ КУХАРСЬКІ ПРЕМУДРОСТІ

- Поки кури пчихають-кашляють (хворіють на грип), раджу звернути увагу на рибку. Наприклад, морожену. До речі, вона швидко розтане, якщо її покласти у холодну, злегка підсолену воду.
- Якщо почищену й помиту рибу покропити оцтом, вона буде смачнішою: зникне специфічний запах при смаженні або варінні, і риба стане ніжнішою.
- Щоб зерна рису при варінні не злипалися, існує простий секрет: додай у воду кілька крапель лимонного соку.
- Цедру цитрусових для додавання у кондитерські вироби зазвичай натирають на тертці. Ось тільки завершується цей процес малоприємним вишкрібанням ножем цедри, яка забилася у тертку. Цього можна уникнути, якщо покласти на гострий бік тертки шматок кальки або фольги, міцно притиснути, продавивши його колючками. Наприкінці роботи зніми аркуш і струси з нього рештки цедри.

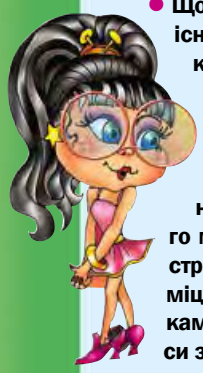

ЗІ ЗДОРОВ'ЯМ НА «ТИ»

- Столову ложку меду розчинити у склянці мінеральної води, додати сік половини лимона. Все це випивати натщесерце за один прийом 7-10 днів поспіль. Рятує від безсоння, підвищеної збудливості.
- Три столові ложки обліпихи залити 500 грамами води, кип'ятити під кришкою, процідити, додати за смаком мед. Пити натщесерце по 2-3 склянки на день. Покращує травлення.
- Кип'ячений сік ріпи з цукром або медом допомагає при застуді, кашлі.

ДУМКИ ВГОЛОС

- *Одне «сьогодні» варте двох «завтра».*
- *Призначення людини — бути людиною.*
- *Навіть великі математики починали з нуля.*
- *Людина рідкісних знань — рідко що знає.*
- *Усі ми неуки, тільки кожен в іншій галузі.*
- *Хто втратив почуття гумору, на того дивитися смішно.*
- *І засукавши рукави можна нічого не робити.*
- *Усі роблять помилки, а виправляє їх тільки мудрець.*
- *У того, хто нічого не робить, завжди багато помічників.*
- *Треба багато вчитися, щоб усвідомити, що знаєш мало.*
- *Наша пам'ять служить найкраще тоді, коли хочемо щось забути.*

До всякого замка знайдемо ключика

Можу посперечатися на мішок «чупа-чупсів», що якби я без попередження показав тобі перший ключ, ти б не вгадав, що це таке. Він був насправді більше подібний на гігантську зубну щітку, у якої замість щетинок кілочки. Найдревніші ключі виготовляли з очерету, дерева, слонової кості. Перший дерев'яний ключ історики знайшли у гробниці фараона Рамзеса II. Дерев'яні ключі обслуговували нехитрі замки. Половинки дверей з'єднувалися дерев'яним засувом з дірками. В дірки провалювалися дерев'яні шпичаки.

Ключ у вигляді великої щітки просовували під засув. Кілочки в ньому точно відповідали пазам у засуві. Вони витискали шпичаки з пазів, після чого засув легко виймався. Але в такий спосіб двері зачинялися і відчинялися тільки з одного боку.

Набагато пізніше древні греки додумалися, як відчинити двері, зачинені зсередини. Їхній ключ — вигнута труба з язичком на кінці. Цю трубу просували у дверну щілину, язичком суміщали з пазом засуву. Після цього замок відкривали коловим рухом... Не було римлян, аби порадити їм робити язички і пази різної форми. Щоб підробити ключ від такого замка, треба було знати не тільки кількість і положення пазів, а й їх конфігурацію. Ще римляни виготовили замок, який можна було переставити з одних дверей на інші — тобто колодки. Ключі від них часто робили у вигляді перснів.

Були в історії ключів «мідні», «бронзові», «залізні» епохи. А деякі сучасні ключі стали витворами мистецтва!

Крижане вертикальне жалюзі

Не один рік міркували сивочолі вчені голови над процесом утворення, здавалося би, простих «конструкцій». Добре, хоч під дахом при цьому не стояли, а науково спостерігали за ненауковим скапуванням води з даху у цілком безпечному місці. Тепер нашій увазі представлений їх детальний звіт. Японці Н. Маєно і Т. Такохасі з університету Хоккайдо дослідили найтиповіший спосіб утворення «крижаного вертикального жалюзі». Він виникає за ситуації, коли сніг на даху починає танути, а сонячне проміння нагріває його до температури, вищої за нуль. Стікаючи, краплі води на краю даху замерзають, тому що в цьому місці температура нижча за нуль.

Отже: тала вода стікає по даху вниз (згідно із законом всесвітнього тяжіння) і краплями звисає з краю даху, а оскільки під дахом температура нижча за нуль і крапля, охолоджувана до того ж випаровуванням, замерзає. Поволі, але впевнено! На замерзлу краплю стікає наступна і також намерзає, потім третя крапля, четверта... Якщо крапля стає надто великою (понад 5 мм у діаметрі), вона падає, але скоро тала вода утворює нову краплю. Поки прибуває тала вода, бурулька ширшає і довшає. (Але кінчик холодної красуні, діаметр якого визначається розміром звислої краплі, залишається вузеньким). Отже, п'ята крапля, шоста, сьома... п'ятнадцята. І — о диво — поступово утворюється маленька бурулька. Потім вона росте, росте, товстіє. А тоді приходять працівники ЖЕКу і безцеремонно скидають таку красу на землю. Бо безпека понад усе.

Як з'явився гамак?

Напевно ті, хто ночував улітку в лісі просто неба, без спального мішка, запам'ятали голодну настирливість мурашок і інших комах. З'ясувати, хто і коли розв'язав цю проблему, тепер неможливо. Але відомо, що індіанці Південної Америки вперше додумалися підвісити ліжка на міцних шнурках над землею. Шнурки мастили особливими сумішами, що відлякували лісових комах і так робили людину неприступною для них.

Кочовий спосіб життя вимагав легкого і компактного спорядження, тому «висяче ліжко» робили з тонких, але міцних шнурків, сплетених з рослинних волокон. Так з'явився гамак, який Христофор Колумб назвав у своєму щоденнику «висячим ліжком».

Ясна річ, що винахід сподобали собі відкривачі Нового Світу — іспанські моряки. При хитавиці у ньому можна було спокійно відпочивати, не боячись впасти на підлогу, бо розхитувався гамак набагато менше, ніж сам корабель. Потрапивши у Старий Світ, гамак швидко поширився, зазнаючи при цьому всіляких змін у різних країнах. Власне, сьогодні світове гамаковиробництво тримається на трьох китах: Бразилії, Колумбії, Мексиці.

Полеміка щодо гамаків стосується тільки одного: в якій країні виготовляють найкращі? При цьому треба врахувати, що і типи «висячих ліжок», і технології їх виробництва, і якість всюди різні. Я ж зі всіх гамаків світу вибираю свій старенький: місця у наплічнику він займає мало, але може замінити спальний мішок і намет. В ньому не страшно перебути грозу, накинувши на себе шматок поліетилену. Ось так!

Світла казка Різдва

Відчуття свята, казки, чогось світлого і нереального вже давно витає у повітрі, кружляє в танці зі сніжинками, вимальовується на вікні крижаними візерунками. Здається, ось стихли сміхи-жарти в ніч на Андрія, заглянув у наші домівки, залишивши подарунки під подушкою, добрий Миколай бородатий... А казка ж щойно починається.

Тихою ходою по м'якому білосніжжю простують до нас три празники в гості: «Ой перший же празник — святеє Рождество, а другий же празник — святого Василя, а третій же празник — святе Водохреще...».

Ще наші предки в цю пору два тижні — від 7 до 19 січня — варили кутю, колядували, ставили вертеп, водили від оселі до оселі «Козу» і «Меланку», ворожили, прогнозували рік майбутній, щедрували, посівали, кропили святою водицею... Кращого часу для обрядових дійств годі було й знайти.

Святвечір (Багата кутя)

У переддень Різдва, 6 січня (за новим стилем), вдосвіта господар і господиня бралися готувати Божу їжу — кутю та узвар. На столі мало бути дванадцять пісних страв: кутя, узвар, горох і капуста, квас, борщ (без м'яса), вушка з грибами, голубці з пшоном, риба заливна, смажена, мариновані оселедці, вареники з капустою, картоплею, сиром, пампушки з маком, з трояндовим варенням...

Оселю святково вбирали в нові рушники, нехитрі прикраси із паперу і стрічок. Устеляли соломою долівку і стіл (щоб у худібки у новому році були ясла повні). Діти заповзали під стіл і квоктали і дзижчали: вірили, що так кури у новому році будуть сокотіти, а бджоли мед носити. На кути стола клали головки часнику як оберіг. Наостанок, коли все вже було готове, батько з синами вносили і ставили на покуті, під образами, дідух — сплетений з першого обжинкового колосся пишний сніп. Того вечора не забували ні про кого: частували святковими стравами і вірного собаку-охоронця, і худібку, яка, за переказами, у таку незвичайну ніч набувала здатності розмовляти.

Коли на небі загорялася перша зірка — провісниця народження Ісуса Христа, — сім'я збиралася за столом. Молилися всі разом. Куштували кутю, далі інші страви, запиваючи їх узваром. Частування із вкладеними у макітри ложками залишали на столі до ранку, щоб невидимі гості теж могли пригоститися. Під час святої вечері не годилося вставати з-за столу, голосно розмовляти, щоб злі духи під вікном нічого не почули. Обов'язком дітей у цей вечір було віднести хрещеним святкове частування.

Різдво Господнє

В Україні його святкували три дні. Зранку 7 січня йшли до церкви на святкову молитву, яка присвячувалася спогадам про незвичайне народження Ісуса Христа. Повертаючись, радо віталися: «Христос народився!» — «Славіте його!».

Удома вже чекав багатий стіл. Адже піст закінчився, і щедре трапезування мало «очистити всіх од скверни і об'єднати злагодою та любов'ю».

Та по-справжньому село оживало надвечір: починалося колядування. Першими провісниками народження Христа у давнину були діти і підлітки, які обходили ватагою оселі, виспівуючи магічні вірші-молитви:

Нова радість стала, яка не бувала:
Над вертепом звізда ясна увесь світ засіяла...

Заздалегідь готували костюми, вчили ролі, вибирали міхоношу. На шапках у колядників — променисті зорі. У кожного в руці дзвоники. У міх міхоноші не тільки складаються дари, а й звідтіль посилається, провіщається доля господареві та його родині.

Два тижні сповіщатимуть вони славну новину, два тижні радітимуть їм люди. І чим більше колядників одвідає оселю, тим щедрішим буде для родини рік.

Щедра кутя

Якщо колядувати ходили здебільшого хлопці, то щедрувати 13 січня збиралися дівчата. То тут, то там до пізньої ночі можна було почути різні щедрівки, величальні пісні господарям.

Зранку 13 січня починали готувати другу обрядову кутю — Щедру, а з нею і скоромні страви. Стіл ломився від наїдків, бо ж, відомо, як зустрінеш новий рік, так його і проживеш. Господар сідав за гіркою з пирогів, щоб його не було видно, й приказував: «Аби й надалі ви мене так не бачили!..» (тобто з-за миски з великою кількістю випічки, що символізувало достаток і щедрий урожай).

Того ж вечора газда, взявши сокиру, перевесла й кутю, обходив домашніх тварин, пасіку й сад, благословляючи своє господарство (обухом сокири тричі вдаряв по деревах і погрожував їх зрубати, якщо не будуть плодоносити).

Свято Меланки

За християнським календарем, 13 січня — Меланії. Особливо шанувала це свято молодь. Дівчата, як і на Андрія (13 грудня), збиралися в гурти й ворожили. Рахували внесені поліна: якщо парне число, то на одруження. Кидали через хату чобіт: куди покаже носок, туди мала вийти заміж дівчина. Клали під подушку гребінця і, лягаючи спати, примовляли: «Суджений мій, прийди вві сні, розчеши голову мені!» Хто присниться, з тим і випаде одружитися.

Парубки водили «Меланку» — типову хлопчачу забаву. «Меланка» (переодягнений дівчиною хлопець) зображувала невмілу господиню, яка все робить недоладно: б'є посуд, миє піч водою, а лави підмазує глиною. Жартівливі сценки збирали немало глядачів.

Старий Новий рік (Святого Василя)

Ніч перед Новим роком здавна вважалася чарівною. Місяць в цю пору нібито перемовляється із зірками і сонцем. Світяться-горять сховані скарби. Відьми, потерчата, духи води, лісу, гори гуляють, бо відчувають, що недовго їм залишилося: новий рік якраз бореться зі старим, а до ранку таки прожене його, а з ним — і всі біди та нещастя.

Обмолоченням дідуха починався новорічний день у господі. Такої честі удостоювався перший посівальник (дівчата засівати не ходили). «Сію, вію посіваю, з Новим роком вас вітаю! На щастя, на здоров'я, на Новий рік, щоб жито уродило краще, ніж торік, коноплі під стелю, льон по коліна. Щоб вас, хрещених, голова не боліла...» — і летить, сиплеться зерно на піч і долівку. Обряд засівання збіжжям пов'язаний із вшануванням першого дня нового року святого Василія Великого, покровителя землеробства.

Голодна кутя

Готують третю кутю свят 18 січня. Називається вона Голодною тому, що з цієї пори і до наступного дня, поки не освятять воду в річці, люди не їли.

Вечір перед Водохрещем немовби повторював обряд Багатої куті: теж подавали пісні страви, але вже не запрошували до столу душ, яким, вважалося, пора повертатися на «той світ», а тому це й для них був голодний Святвечір. Розпочинали вечерю ритуальним питтям освяченої води.

Після вечері господиня рештками святочних страв частувала домашню живність. А парубки бралися «проганяти кутю»: «Геть кутя з покутя, а ти, узвар, йди на базар!» — при цьому стукали макогонами по воротах, розбивали горшки та тричі стріляли з рушниць. Після таких проводів усі душі поверталися у потойбіччя.

Зимове Водохреще (Йордан)

Свято Водохреще, 19 січня, знаменувало собою закінчення дванадцятиденного періоду Різдвяних свят, з ним пов'язують хрещення Христа у ріці Йордані.

Воду святили на березі річки, озера чи іншої водойми. Святкова служба завершувалася зануренням священиком хреста у воду, після чого вона вважалася освяченою. Кажуть, що в цю мить вся нечиста сила вискакує з води і мерзне на берегах, аж поки жінки не почнуть прати брудні речі (тому господині подовше після Водохреща не йшли до річки прати). Люди поспішали зачерпнути у збанок освяченої води, якій приписували чудодійні властивості: її давали зуроченим дітям, хворим людям. Нею освячували обійстя, свійських тварин, дерева в садку.

Після Водохреща, вважалося, морози спадають. А остаточно прощалися з Різдвяними святами в день Іоанна Предтечі. «Прийшов Предтеча і забрав свята на плечі», — так і казали.

Пригоди слона у помірних широтах

Якщо коли-небудь я матиму слона, то неодмінно назву його Русланом. По-перше, мені дуже подобається це ім'я, є в ньому щось мужнє, відважне, безстрашне. По-друге, вже кого, як не слона (ну ще хіба що лева), так називати! А по-третє, чому це першому-ліпшому можна називатися його ім'ям, а йому чужим — ні?..

Хочеш вір, а хочеш ні, та зоологію наші предки не любили. Інакше не читати б тобі зараз цієї сторінки. Але все за порядком...

Верблюд? Ні, слон!

Великий верблюд, а воду возить — каже приказка. Хоча цілком можливо, що мова в ній не про верблюда зовсім, а про... слона. «Та ви що! — обуряться енциклопедисти. — Хіба між ними є щось спільне». Звісно, спільного між ними дуже мало. З зоологічної точки зору.

А от допитливі учені-етимологи давно вже встановили, що наше слово «верблюд», чеське «velbloud», польське «wielbłąd» та інші слов'янські назви цієї тварини позичені з готського «ulbandus» (слон). А готська назва виросла з грецького слова «elephas» (родовий відмінок — «elephantos»). Від цього напряму походять і французьке «éléphant», і англійське «elephant», і німецьке «elefant» — «слон».

Якщо ще раз поглянути на давньослов'янську форму цього слова, то перетворення «ульбандуса» на «верблюда» не здаватиметься таким дивним. Тим більше, що до того, як «л» не перейшло в «р», наші предки пов'язували «велеблуда» з дієсловом «блудити». Такий собі великий блудяга (веле + блуд).

Верблюдів люди поважали і цінували. Мабуть, не випадково у давнину на Сході верблюдами розплачувалися за вбиту людину. Там, кажуть, донедавна зберігався звичай, за яким убивця може викупити своє життя, подарувавши сім'ї загиблого сто верблюдів.

Та повернімося до наших слоників. Якщо бути чесним до кінця, то першими у словесній плутанині були... готи. Адже готське «ulbandus», і давньоанглійське «olfend», і верхньонімецьке «olbenda» означали в середні віки саме верблюда. То вже потім до цих мов прийшла «справжня» верблюжа назва, теж, до речі, грецького походження — «kamel», яка й до сьогодні збереглася в англійській та німецькій мовах.

Якщо ти думаєш, що на цьому пригоди елефанта-велеблуда закінчилися, ти дуже помиляєшся. Давні німці, які, як відомо, розмовляли середньоверхньонімецькою, додумалися пов'язати «елефанта» з дієсловом «helfen» (допомагати), відтак «великий блудяга» перетворився на «помічного звіра» (helant — той, що допомагає, helfentier — допомагати + звір).

Італійські діалекти пішли ще далі. Вони перетворили «елефанта» на «liofante» — «левоподібного». Але всіх перевершили пруси. Перейнявши у поляків готську назву бідолашного хоботного звіра, вони безсоромно приліпили її до мула (weloblundis). Навіть не знаю, чи переживала коли-небудь земна фауна більше приниження?

Коли наші предки-слов'яни усвідомили свою помилку, їм стало дуже соромно перед заморським елефантом, і, мабуть, щоб спокутувати цю провину, вони вирішили підібрати йому іншу назву. Довго думали-гадали і спинилися на слові «слон». «Ну що ж, хай буде слон!» — подумали всі. І мало хто тоді знав, що назва ця походила від тюркського слова «аслан», або «арслан», котре тоді означало (та й тепер означає)... «лев»! До речі, звідси і людське ім'я Руслан. Тепер, я сподіваюсь, зрозуміло, чому свого слона я назву саме так?

Слово проти телепатії

Кількадесят років тому, коли не було ще ні Колібрика, ні Пундика, ні Киці, а професор Крапка ходив у «лаборантах», нашою країною, котра звалася тоді Радянський Союз, катався із сеансами цікавий «розгадувач думок» на ім'я Вольф Мессинг. Його сеанси полягали в тому, що глядачі, потай від Мессинга, придумували для нього різні завдання, подеколи доволі складні, і він їх успішно виконував.

А тепер давайте заплющимо очі та подумки перенесемося у ті часи...

Ось на сцені з'являється феноменальний Вольф Мессинг. Він бере за руку одного глядача, котрий заздалегідь знає, що міститься у завданні, і просить, щоб той, не промовляючи вголос жодного слова, думав, що і в якій послідовності треба зробити. І після деяких зусиль виконував завдання — підходив до потрібної людини та діставав у неї з портмоне домовлене число монет чи розшукував у залі який-небудь навмисно захований предмет. Або брав у когось книжку і показував потрібні слова на потрібній сторінці... Яких тільки штук не виробляв Вольф Мессинг, аби розважити глядацьку публіку!..

І тут знайшлося два допитливих філологи, котрим стало до смерті цікаво, як він це робить. Один доводив, що Вольфу Мессингу (а він, до речі, був австрійцем за національністю) байдуже, якою мовою говорить людина, чиї думки він читає. Мовляв, Вольф Мессинг «бачить» не СЛОВА, а вже самі ДУМКИ, звільнені від словесної оболонки.

Інший же сперечальник доводив, що маг не може «прочитати» думку без допомоги слова...

Розв'язати їхню суперечку допомогли кілька кумедних випадків, що стались на виставах Мессинга. У першому було придумано завдання: розкрити жіночу сумочку однієї акторки, застібнуту на замочок-блискавку, вийняти з неї гаманець, теж застібнутий на блискавку, розстібнути його і щось там зробити з монетами...

Ось тут і стався перший промах. Відгадувач думок дуже довго не міг зрозуміти, що хоче від нього акторка, яку він ось уже кілька хвилин тримав за руку. Вже потім, намагаючись пояснити свої утруднення, він сердито вигукнув: «Та звідки мені було знати, в чому річ, коли вона весь час думала про грім та блискавку!..»

А акторка думала зовсім не про «грім і блискавку», вона думала про замочок-блискавку. І коли Мессингові пояснили, що до чого, він тільки знизив плечима. Мовляв, відкіля мені знати, що ваша блискавка — це ще й те саме, що наше «Reibverschluß» (у дослівному перекладі — «повзучий засув»).

У другому випадку Вольфу Мессингу було доручено набрати з колоди кілька чітко визначених карт: десятку, валет і так далі. Між тими, хто складав це завдання, прозвучали слова «двадцять один». Вочевидь, малось на увазі, що сума очок в одній із комбінацій дорівнює 21, як у відомій грі в «двадцять одне». Виконавець дуже скоро вибрав потрібні карти і раптом заметушився. «Я маю зробити щось ще, а що — не можу зрозуміти!» — впадав він у відчай. Йому казали: «Заспокойся, завдання виконано». — «Ні, ні! — протестував він. — Я чітко відчуваю: він чомусь думає про число «21»...»

Картярська гра в «двадцять одне» поширена далеко не у всьому світі, та й числове значення карт з малюнками (дама, валет, король) не всюди одне й те ж. Мессинг «чув» карти, названі словами, але не знав, скільки «вартує» кожна з них, і тому в нього нічого не виходило. А його «керівник» не здогадався подумати: «Валет ціниться у стільки-то, дама — у стільки-то...» І сприйняті відгадувачем слова «двадцять одне» просто зависли в повітрі.

А в третьому випадку Вольф Мессинг не міг виконати завдання тільки через те, що чоловік — передавач думки, вимагаючи, щоб він вийняв із сумочки рукавичку, подумки назвав її по-російськи не «перчаткою» (це слово Мессинг знав), а «варежкою». Слово «варежка» іноземцеві Мессингу було незнайоме, і стало цілком очевидно, що оперує він таки словами. Якби перед його очима стояв образ такої рукавиці, хіба б він помилився?

Ось так наші сперечальники і з'ясували, що Вольф Мессинг, читаючи чужі думки, сприймав не образ, а слово, а коли якесь слово було йому невідоме, він просто губився. От якби вся заковика була в образах, такого бути просто не могло б.

Сто років автопрогресу

Перший автомобіль, перші правила дорожнього руху, перша дорожньо-транспортна пригода, перша автовиставка... Коли все це відбулося вперше, ми писали у наших журналах. Та от про автовиставки не згадували. Виявляється, автосалони, або моторшоу, є дуже важливим компонентом в автомобілебудуванні. Там відбуваються зустрічі виробників та споживачів, які сприяють зближенню авто з вимогами автолюбителів. На автосалонах виробники показують, що вони планують виготовляти у найближчі роки, враховуючи оцінки та відгуки відвідувачів. Траплялося й так, що виставлені автомобілі тут же продавалися або на них створювалися черги на пару років наперед. Та про все за порядком...

Дебютна виставка

У кінці XIX століття увагу мешканців багатьох європейських міст починають привертати перші автомобілі, що роз'їжджають по вулицях. Це чудо техніки цікавило всіх, тому й не дивно, що уже в 1905 році у Женеві на першій швейцарській національній автомобільній виставці було представлено 37 експонатів. Їх змогли оглянути 17,5 тисяч відвідувачів.

З того часу минуло понад сто років і відбулося 75 автосалонів. Кожен з них був чимось знаменитий. Уже в 1923 році, коли у Швейцарії нараховувалося всього 25 тисяч легківок, на виставці побувало 75 тисяч відвідувачів. Ще через три роки у Женеві будують спеціальний палац для показу авто. Він прослужив понад п'ятдесят років. Та й у ньому автофірмам стає тісно. Тоді було збудовано модерний виставковий центр, де до сьогодні відбуваються женевські автошоу.

Народжені у Женеві

Майже на кожному автосалоні відбувається показ найвищих досягнень в автотехніці, презентація нової марки тої чи іншої фірми. Так, у 1924 році вперше було представлено автомобіль з несучим кузовом «Lancia Lambda». Ще через чотири роки у Швейцарії було вперше показано «Форд-А», який був попередником легендарного «Форда-Т».

Перенесімося у наш час. Поява «Audi quattro» у 1980 році справила ефект вибуху бомби. Німецьким інженерам тоді вперше у світі вдалося об'єднати у легківці 200 кінських сил та повний привід. Женева стала точкою відліку для багатьох відомих авто: «Фольксваген Пассад» (1988), «БМВ» третьої серії (1991), «Мерседес» А-класу (1997), «Форд Фокус» (1998), «Пежо-307» (2001). У кожному з цих автомобілів була своя революційна родзинка.

Японець із Франції

У 2004 році в Женеві було показано переважно унікальні авто. Універсальна «Toyota Corolla Verso» поєднала у собі два стилі, розроблені французькими дизайнерами. Нижня частина видається масивною, а верхня — ажурною. У салоні може одночасно розміститися 7 чоловік. Другий і третій ряди сидінь складаються, збільшуючи об'єм багажника. Двигунів у моделі два: бензиновий 1,8 л та дизель 2,0 л.

Новинкою сезону можна також вважати боротьбу за економічність двигунів. Це продемонстрували авто «Chrysler 300C» седан та універсал «300C Touring». Вони оснащені потужними двигунами V-8, які мають можливість відключати чотири циліндри, коли друга половина може забезпечити нормальний рух. Економія палива при цьому сягає 20%!

Фантазії на різні теми

За два тижні на останньому автосалоні у Женеві було показано 53 нових зразки оригінальних авто. Та не всі вони матимуть практичне застосування. Деякі так і залишаться дослідними зразками, які ніколи не стануть серійними. Першим підтвердженням цього

можна вважати «пляжний джип» «Tender», якого італійці зробили на 72 см довшим від серійного авто «Mini». У нього немає даху та дверей. На відкритій площадці передбачено встановлення душової кабінки. Окрім цього, аудіосистема потужністю 2000 Вт підключена до оптики автомобіля і створює світломузичні ефекти. Така собі пляжна міні-дискотека на колесах!

Інші італійські диваки з ательє «Bertone» показали свої фантазії про майбутнє кадилаків — міні-кінотеатр на колесах. В авто «Villa» гігантські двері, які охоплюють частину даху, відчиняються вверх і від'їжджають назад та вперед. У салоні складається кермо, відкидається столик, і пасажири, улаштувавшись на зручних сидіннях, можуть дивитися фільми на кольоровому дисплеї, встановленому на приборному щитку.

Ще одним дивом автосалону можна вважати «Rinspeed Splash» з підводним крилом. Швидкість цієї «амфібії» — 190 кілометрів за годину по шосе і до 45 вузлів у воді, як у швидкісного глісера.

А от французька фірма «EDF» привезла п'ятимісний електромобіль «Blue Car». Він живиться від літієвих батарей і може проїхати без підзарядки 200 кілометрів. Батареї розраховані на 10 років і дозволять проїхати 145 тисяч кілометрів. Серійний випуск новинок заплановано на 2008 рік.

На 101-му Женевському автосалоні, який відбудеться у березні, можна буде побачити багато цікавеньких «іграшок» на колесах.

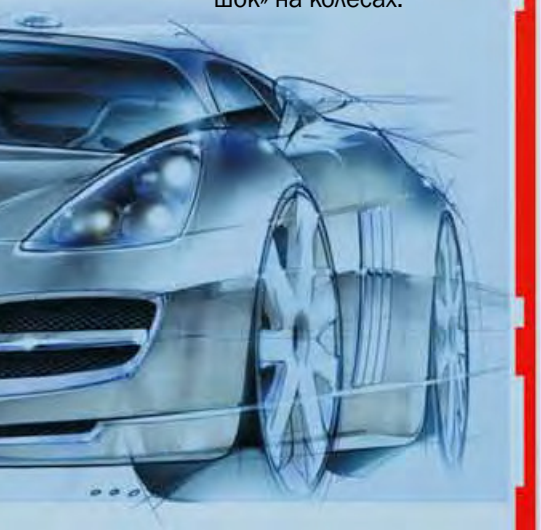

Чого хочуть жінки?

Жінки за кермом уже давно не дивина. Тому компанія «Volvo» вирішила створити справжній жіночий автомобіль і показати його на ювілейному Женевському автосалоні. Адже існуючі дамські авто «Citroen C2» чи «Nissan Micra» — створені чоловіками. Хіба можуть вони знати, чого хочуть жінки? Тож у розробці нового авто брали участь виключно жінки.

Назвали шведки його «YCC», що розшифровується як «Your Concept Car». Що найголовніше для жінок? Звісно, краса! «YCC» — можливо, не найкрасивіший у світі, але виглядає пристойно. Оригінальності машині додають двері, які нагадують крила чайки. Вони складаються з двох половинок — нижня відкидається вниз, щоб часом леді не забруднили плаття чи спідницю до запорошеного порога автомобіля. А на додачу весь кузов автомобіля вкрито плівкою, яка відштовхує порох та інший бруд. На це авторок наштовхнули сковорідки з антипригарним покриттям.

Ще одна особливість шведського авто, можна сказати, «лежить на поверхні». Навіщо бідним дамам відкривати важкий капот та дивитися на різні залізяки, щоб залити у бачок рідину, якою змивають переднє скло. Конструкторки помістили горловину бачка назовні, поряд з люком бензобака. А щоб часом леді не переплутали горловин, їх зробили різних розмірів та підписали піктограмами.

Салон шведки намагалися зробити якнайзатишнішим. Звісно, у «YCC» немає фіранок у горошок та квітів у вазонах. Проте є красива оббивка, яку можна при бажанні легко замінити на іншу, та симпатичні килимки. Повсюди створено ніші та бардачки для всякої всячини.

Про комфорт водіїв у спідницях подбає спеціальна ергономічна система. Досить жінці один раз відвідати дилерський центр, де згідно з її ергономічними параметрами налаштують сидіння та кермо. Ці дані занесуть у бортовий комп'ютер. Дамі буде достатньо натиснути кнопку електронного ключа — й усе буде ідеально відтворено. І не доведеться крутити жодні ручки чи важелі.

Та головне, добрі феї з «Volvo» потурбувалися про паркування автомобіля. Достатньо натиснути відповідну кнопку — і бортовий комп'ютер поставить авто заднім ходом на стоянку. Водію варто лише тиснути на педаль, а керувати буде «автопілот».

Окрім цього, власниці авто не потрібно слідкувати за інтервалами техобслуговування. «YCC» сам нагадуватиме про необхідність замінити мастило чи гальмівні колодки. Бортовий комп'ютер також зв'яжеться з комп'ютером сервісного центру і замовить необхідні запчастини.

Під капотом «YCC» двигун потужністю 215 к. с. Коробка передач автоматична. Автомобіль має низький рівень шкідливих викидів та укомплектований системою «стоп-старт», яка глушить двигун на зупинках і запускає його при натисканні на газ.

Шведські конструкторки впевнені, що чимало їхніх доробків допоможуть створювати авто майбутнього не лише для жінок, а й для чоловіків. А своє дітище вони будуть постійно вдосконалювати, щоб воно ставало ще комфортнішим та практичнішим у використанні.

Єнот чи ведмідь?

Коли ти чуєш про панду, яку тваринку малює уява в першу чергу? Правильно. Великого ведмедика у чорній жилетці, рукавичках та навушниках. Але, виявляється, у провінціях Юньнань та Сичуань в Китаї, у Північній Бірмі та Непалі живе молодша родичка Великої панди — Мала панда, або Червона панда. За своїми розмірами вона, швидше, нагадує перефарбованого єнота або великого домашнього кота, за що іноді її називають котячим ведмедем.

У Малої панди 38 зубів, довжина тулуба — 50 см, хвоста — 35 см, висота в плечах — 25 см. Зверху її хутро блискуче і має темно-червоне забарвлення, яке поступово переходить на спині у світло-золотисто-жовте. Нижня частина тулуба і ноги блискучо-чорні, хутро на підборідді та щоках біле, а ззаду — іржаво-жовте. Наче у розмальованого перед битвою індіанця, іржаво-червона смуга пробігає від очей до кутиків рота і відокремлює білу морду від щік. Вуха ззовні вкриті темно-червоною, а всередині — довгою білою шерстю; хвіст рудий, з малопомітними світлішими вузькими кільцями.

Живуть ці загадкові тварини парами або цілими родинами в лісах, лазять по деревах та живуть у дуплах й ущелинах, але часто спускаються на землю, щоб відшукати собі їжу. Раціон Малої панди складається виключно з рослин: плодів, корінчиків, трави, жолудів, бамбукових паростків тощо. Але часом вона розорює гнізда і може поласувати комахами. По землі панди рухаються повільно та незграбно, а от по деревах лазять відмінно. Це нічні звірі, котрі вдень сплять годинами, згорнувшись та накривши голову пухнастим хвостом.

Раз на рік — у червні-липні — у дорослої панди з'являються малята — 1-2, дуже рідко 4 дитинчати. Народжуються панденята сліпими і залишаються біля мами доти, аж поки у неї не народиться наступне потомство.

Веселі намистинки

У твоїй скринці повно-повнісінько різних за розміром та кольором намистинок? І ти просто не знаєш, що з ними робити? Не поспішай викидати їх, в черговий раз наводячи лад у шухляді. Адже навіть з такого різнобарв'я можна виготовити чудову прикрасу багаторазового застосування. Не віриш? Тоді вибери кілька вільних годин, розклади перед собою все необхідне — і завтра у тебе буде найуніверсальніша прикраса в класі — намисто, браслет, пасочок до джинсів, оригінальна прикраса для волосся і навіть кольє.

Для виготовлення унікального шедерва тобі знадобляться: міцна шовкова нитка (можна взяти нитки всіляких кольорів), різні за розміром та формою намистинки, ножиці та застібки. Все. Тепер можеш починати.

Відмотай нитку будь-якої довжини. Нанизуй першу намистинку. Потім з обох боків зафіксуй її, зав'язавши акуратні вузлики. Це потрібно для того, щоб намистинка нікуди не «втекла» і завжди знаходилася на одному місці. Це буде початок твоєї конструкції. Тепер з іншого боку нанизуй іншу намистинку і теж закріпи її вузликами, відступивши від попередньої сантиметрів 5. За таким принципом заповни всю нитку. Тобі залишилося закріпити застібку і приміряти прикрасу. Одну-дві нитки з намистинками можна обвити навколо шиї — у тебе вийде кольє. Якщо намотаєш кілька ниток на руку — вийде браслетик. А якщо обплетеш хвостик чи косу — матимеш чудову прикрасу для волосся. Якщо за таким принципом ти виготовиш ще більше ниток, зможеш носити їх як намисто до футболки чи туніки влітку або як оригінальний пасочок до джинсів.

Стильні плетінки

За словами Коко Шанель, мода рано чи пізно виходить із моди, а от стиль — ніколи. Тому, щоб іти в ногу з часом, у твоєму гардеробі повинні бути речі не тільки модні, але й стильні. А чи може бути щось стильніше за ексклюзивний, ручної роботи аксесуар? Наприклад, плетений шкіряний пояс або браслет у стилі етно.... А зимові канікули найкраще підходять для таких робіт. Отже, займімося плетивом.

У тебе є декілька варіантів, точніше, їх дуже багато, тому зупинімося тільки на деяких. По-перше, матеріал. Можна плести з тонких смужок шкіри, вплітаючи великі намистини, а можна — із товстої пряжі, прикрашаючи виріб бісером. По-друге, стиль, який буде визначатися кольором і різноманітністю матеріалу: якщо ти вибереш шкіру або пряжу насичених відтінків (чи декількох контрастних кольорів), різнобарвні намистини і вплетеш маленькі строкаті пір'їнки — вийде яскраве етно. Якщо ж ти зупиниш свій вибір на шкірі, пряжі і намистинах пастельних відтінків тон у тон — в результаті отримаєш вишукану річ у стилі романтичного ґламуру.

Тепер, власне, про плетиво. Якщо у тебе невеликий досвід у цій справі, краще починати із плетення невеликою кіскою (особливо це стосується плетива зі шкіряних смужок). Потім можеш переходити до складнішого методу плетива. Він називається «подвійний плоский вузол» і запозичений із макраме. Щоб освоїти цю техніку плетива, краще починати плести з пряжі, а коли з'явиться потрібний досвід — використовувати шкіру.

Перед тим, як починати плетіння, потрібно відрізати 2 кусочки шнура по 3-4 метри кожен. Кінці кожного шнурка змасти клеєм, щоб не розкручувалася нитка, закріпи на балці (замість неї можна використовувати інший кусок шнура або звичайну лінійку). Для цього склади кожну нитку навпіл, підклади петлею догори під балку, перегни петлю вперед на неї і протягни два кінці шнура в петлю, затягуючи її *(мал. 1)*. Закріпи балку на будь-якій похилій поверхні і починай роботу — плетеш ланцюжки із зав'язаних один за одним подвійних плоских вузлів, нанизуючи на нитку намистину в потрібному місці. Вузол виконується так: 1-у нитку (крайню зліва) накладаєш зліва праворуч на 2-у і 3-ю, 4-у нитку кладеш на 1-у, пропускаєш під 2-ю і 3-ю і виводиш поверх 1-ї нитки зліва *(мал. 2 а)*. Потім вузол виконується у зворотній послідовності: 1-у нитку (крайню справа) накладаєш на 2-у і 3-ю справа ліворуч, 4-у нитку зліва праворуч накладаєш на 1-у нитку (саме в цьому місці на 4-у нитку нанизується намистинка), пропускаєш під 2-ю і 3-ю і виводиш наверх 1-ї нитки справа. Нитки затягуєш у вузол *(мал. 2 б)*. При виконанні вузла 2-а і 3-я нитка повинні залишатися натягнутими.

З таких вузлів плетеш ланцюжок потрібної довжини *(мал. 3)*. Стеж за тим, щоб вузли щільно прилягали один до одного, інакше ланцюжок буде нерівний і пухкий.

Щоб пояс (чи браслет) вийшов більш широким та рельєфним, можна використовувати для плетення більшу кількість ниток, наприклад шість. Тоді перша і остання нитки — робочі, а ті чотири, що посередині, — вузликові, тобто навколо них ти будеш обплітати вузол. Можна виконувати ланцюжок з дев'яти ниток, і в цьому випадку дві перші і дві останні нитки будуть робочими, а п'ять посередині — вузликові. При бажанні плести ланцюжки подвійним плоским вузлом можна з будь-якої кількості ниток, особливо, коли пряжа тонка. Але важливо пам'ятати, що кількість робочих ниток з обох сторін має бути однаковою.

Коли ланцюжок готовий — вільні кінці зав'яжи в один вузол і на кожний надінь намистинку, закріплюючи вузликами з двох боків. Крізь петлі на початку ланцюжка просмикни дві нитки пряжі, зніми ланцюжок із кріплення і зав'яжи кінці ниток вузлом. Просмикни кожну нитку в намистинку і закріпи вузликами.

У випадку плетива зі шкіри — починати потрібно з кожної окремої смужки. Спершу на смужки шкіри надінь намистинку, зафіксуй її вузликами з обох боків. Тільки після того, як зав'яжеш усі нитки у вузол, добре закріпи їх на похилій поверхні і тоді починай плести ланцюжок із плоских вузлів.

У будь-якому випадку — будеш ти плести з пряжі або зі шкіри — це прекрасний аксесуар для тебе або у подарунок. Якщо ти будеш дарувати свій виріб, то й оформити подарунок бажано оригінально. Наприклад, загорни пояс або браслет у шматок шкіри і перев'яжи шнуром із намистинками на кінцях. Здорово!

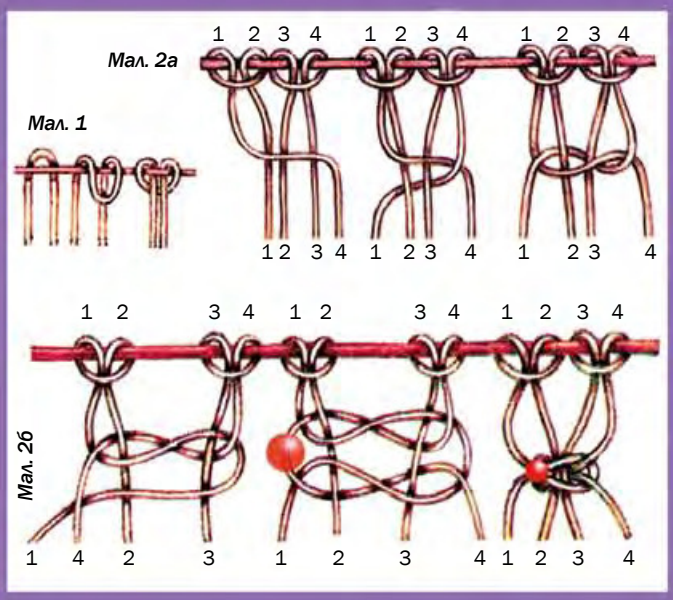

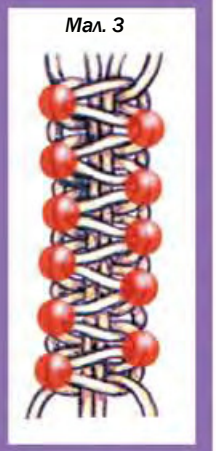

Школярі всіх країн — листуймося!

Шеліховська Марина
вул. Будівельна, 17
смт. Андріївка
Балаклійський р-н
Харківська обл., 64220

Мені 10 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю читати, вишивати хрестиком, читати журнал «Клас». Вивчаю англійську і німецьку мови. Хочу знайти друзів по листуванню.

Боряк Анна
пр. Олімпійський, 3
с. Степове
Роздільнянський р-н
Одеська обл., 67451

Мені 14 років. За гороскопом — Риби. У вільний час люблю читати, слухати сучасну музику. Хочу знайти друзів по листуванню різного віку. Пишіть! Відповім на всі листи.

Биченко Оксана
вул. В. П. Магди, 26
с. Журавка
Варвинський р-н
Чернігівська обл., 17620

Мені 13 років. За гороскопом — Лев. Люблю слухати музику, грати на фортепіано, ходити на дискотеки. Хочу познайомитися з хлопцями віком 14-16 років. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

Онуфрієнко Анна
с. Олександрівка
Добровеличківський р-н
Кіровоградська обл., 27012

Мені 17 років. За гороскопом — Риби. Люблю грати у шахи, футбол, волейбол. Люблю також слухати музику, подорожувати. Хочу листуватися з хлопцями приблизно мого віку. Чекаю на ваші листи.

Шевчук Каріна
вул. Соборна, 36/5
м. Рівне, 33000

Мені 17 років. За гороскопом — Телець. Захоплююсь історією Єгипту. Займаюся йогою. Хочу познайомитися з хлопцями та дівчатами віком 16-19 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Юля
вул. Шевченка, 22/26
м. Нетішин
Хмельницька обл., 30100

Мене звати Юля. Я люблю слухати сучасну музику. Хочу знайти друзів по листуванню.

ЯК РОЗВ'ЯЗУВАТИ ЯПОНСЬКІ КРОСВОРДИ

У японських кросвордах зашифровані не слова, а зображення. Задача — відтворити зображення за числами, які проставлені зліва від рядків і над колонками. Числа показують, скільки груп темних клітинок знаходиться у відповідній лінії і скільки вкупі темних клітинок має кожна група. Наприклад, числа 2, 1 і 1 означають, що в цьому ряді є три групи, які складаються: перша — з двох, друга — з одної, третя — з одної темної клітинки. Групи розділені, як мінімум, однією порожньою клітинкою. Порожні клітинки можуть бути і по краях рядків. Найважче — визначити, скільки порожніх клітинок знаходиться між темними групами у таких кросвордах.

Рішення японського кросворда розглянемо на простому прикладі *(мал. 1)*. Не важко зрозуміти, що коли біля ряду стоїть тільки одне число, яке більше за половину довжини ряду, то як не розміщуй темну групу, а декілька клітинок у середині ряду все одно будуть темними. Тому їх можна сміливо зафарбувати. У нашому прикладі так можна зафарбувати деякі клітинки у першому, четвертому і п'ятому рядках. Шостий рядок має одну групу з 10 клітинок, тому цілий цей рядок одразу можна зафарбувати темним *(мал. 2)*.

Тепер поглянемо на колонки. У першій — всього одна темна клітинка, її положення вже відоме, так що решту клітинок у цій колонці порожні. Відмітимо їх хрестиком і більше не будемо звертати уваги на них. З другою колонкою також все зрозуміло. Можна зафарбувати ще декілька клітинок у четвертій колонці, так як темна група тут має 7 клітинок, а висота всієї колонки — 8 клітинок, тому більшість клітинок тут — темні. Легко встановити і положення єдиної темної клітинки, якої не вистачає у п'ятій колонці *(мал. 3)*.

Просуваючись крок за кроком, ти отримаєш ось такий автомобільчик *(мал. 4)*.

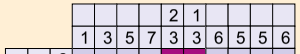

КЛАСНА МАНДРІВКА

Вибери назви трьох міст, у яких, на твою думку, побувають Класні герої у першому етапі мандрівки, стартуючи з Тернополя. Впиши їх у стрічку гри «Класна мандрівка», яка знаходиться на плакаті, виріж та надішли її в редакцію до 31.01.2006 р.

Рудковська Юля
вул. Зої Космодем'янської, 6
с. Благодатне
Арбузинський р-н
Миколаївська обл.

Мені 13 років. За гороскопом — Терези. Люблю читати, особливо детективи. Мрію стати програмістом. У вільний час слухаю музику, читаю, розгадую кросворди. Займаюся бальними танцями. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 12-15 років. Відповім на всі листи.

Торовець Ольга
вул. Молодіжна, 19
м. Березне
Рівненська обл., 34600

Мені 13 років. За гороскопом — Овен. Люблю слухати музику, танцювати. Граю на скрипці. Хочу знайти друзів по листуванню віком 12-15 років. Хто хоче мати хорошого друга — пишіть!

Синиця Тамара
вул. Тиннівська, 65
м. Рівне, 33004

Мені 12 років. За гороскопом — Рак. Люблю читати, малювати, слухати музику, танцювати, подорожувати. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами. Відповім на всі листи.

Бондаренко Дмитро

Кізімова Інна
с. Зелений Гай
Новоселицький р-н
Чернівецька обл., 60307

Мені 12 років. За гороскопом — Водолій. Люблю читати, слухати музику, танцювати. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами вком 10-15 років.

Дебела Наталя
вул. 8 Березня, 21/1
м. Сарни
Рівненська обл., 34503

Мені 13 років. За гороскопом — Стрілець. Люблю слухати сучасну музику, ходити на дискотеки. Хочу знайти друзів по листуванню. Відповім на всі листи.

Копотій Богдана
вул. Гоголя, 77/25, кв.7

KLACWORD – 12.2005

ХТО БУДЕ

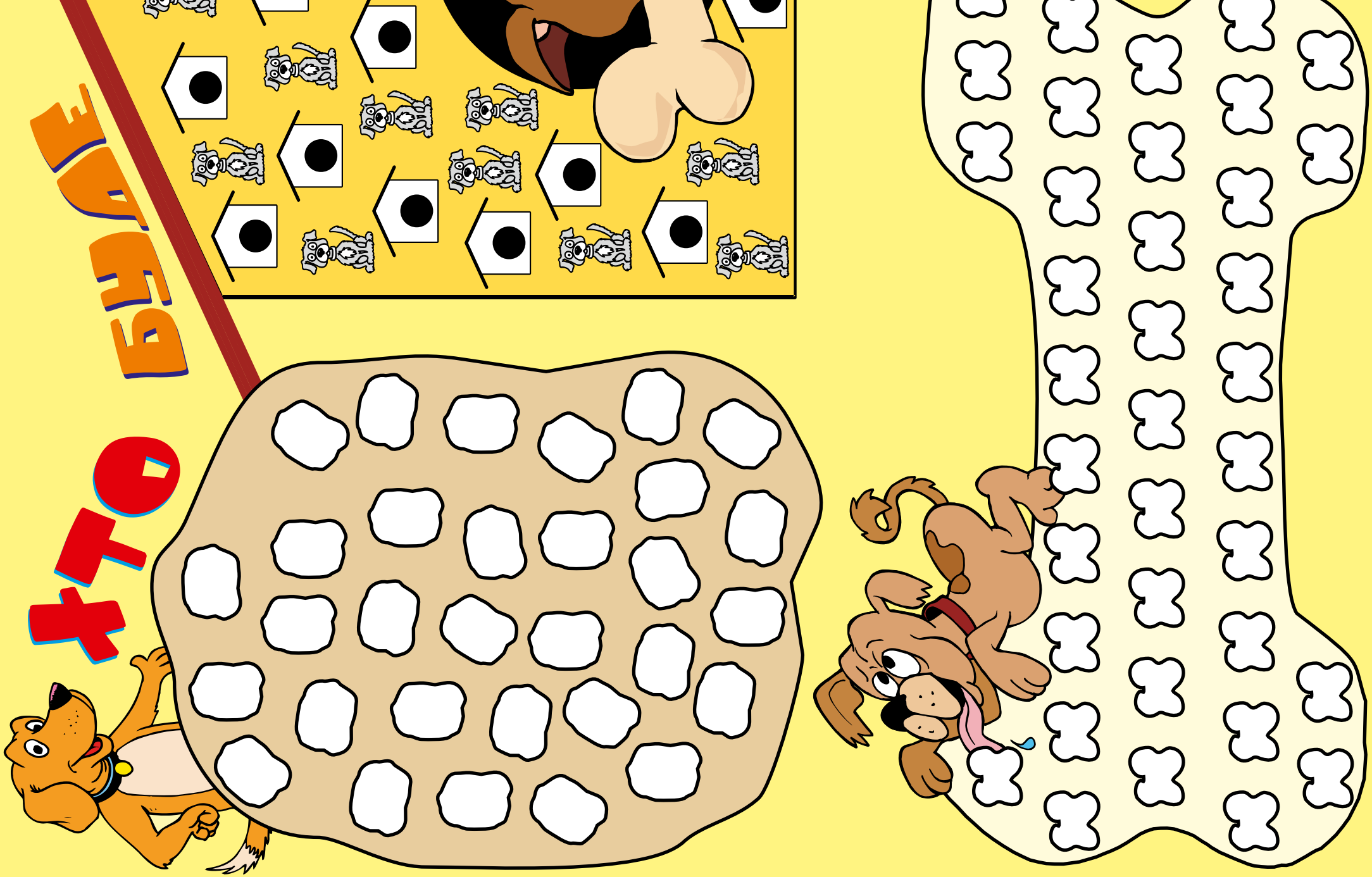

КЛАСНА МАНДРІВКА

Виріж, **наклей на конверт** і надішли в редакцію **до 31.01.2006 р.**

Впиши назви трьох міст, у яких, на твою думку, побувають Класні герої, стартуючи з **ТЕРНОПОЛЯ**.

Етап № 1 **КЛАСНА МАНДРІВКА**

ГАВКАТИ?

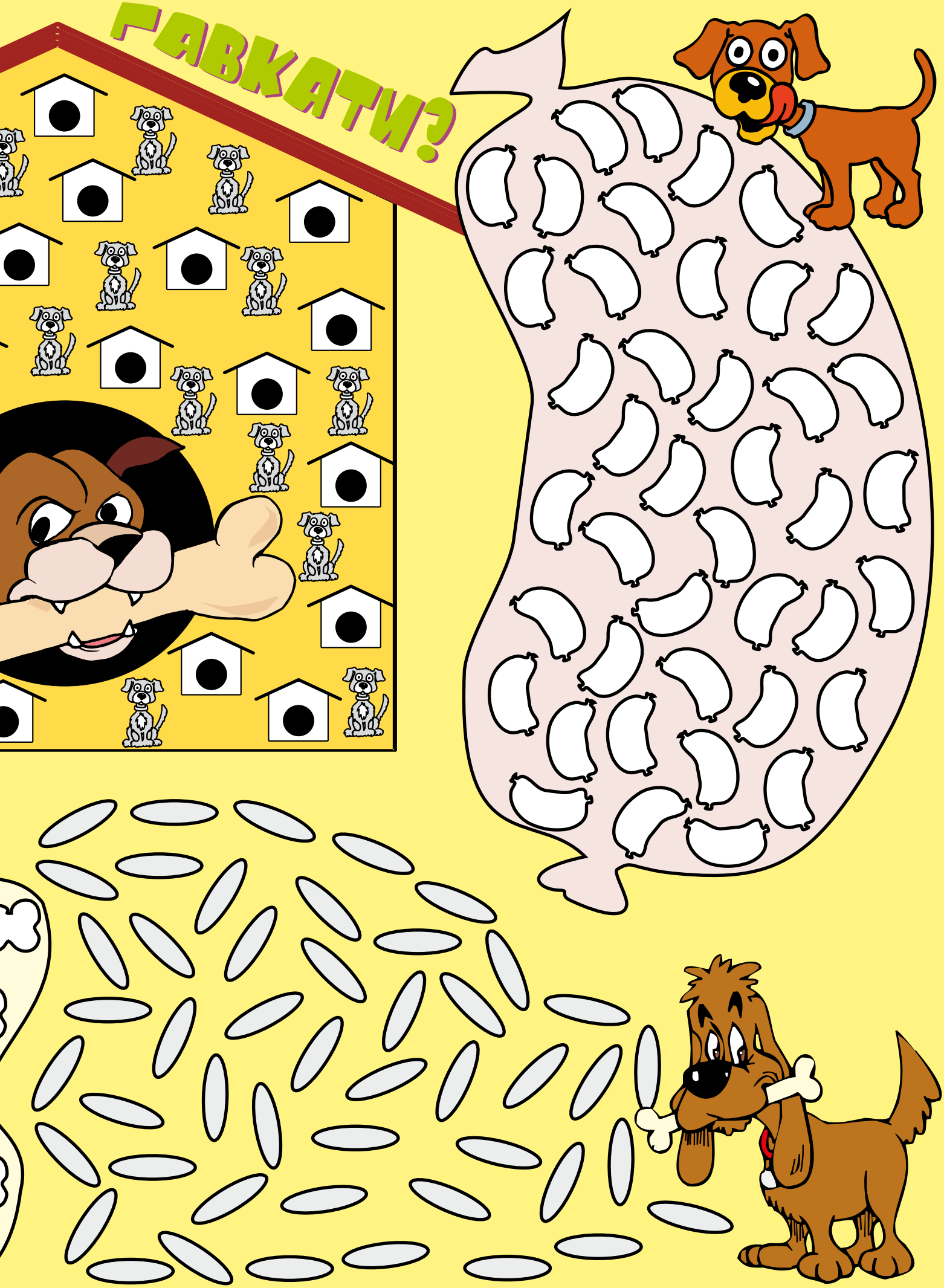

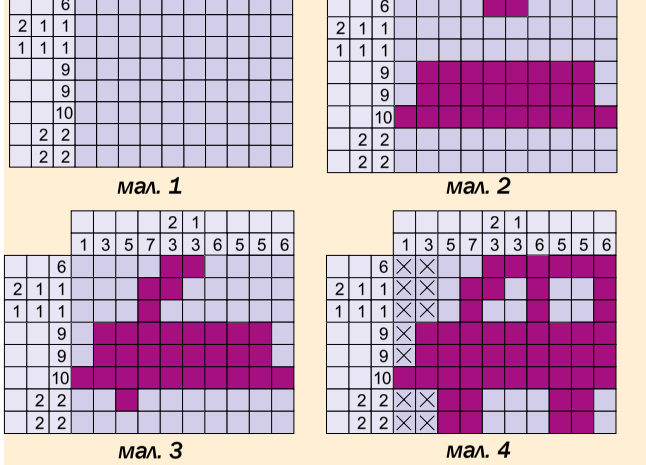

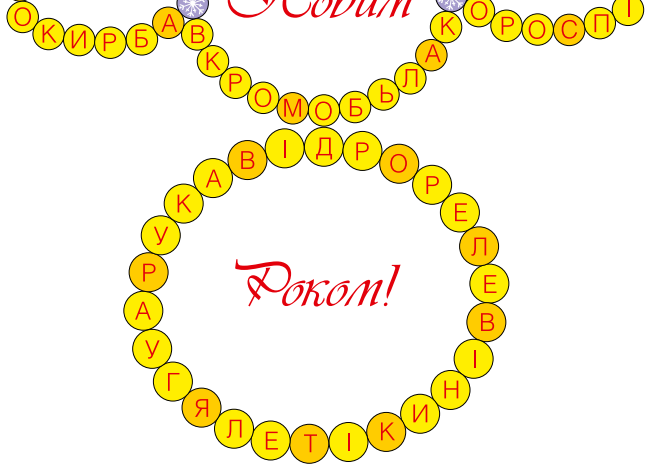

вул. Садова, 16/3
м. Умань, 20300

Мені 13 років. За гороскопом — Рак. Люблю кататися на велосипеді. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами віком 13-15 років.

Баранова Катерина
вул. В. Котика, 10/1
м. Рівне

Мені 12 років. За гороскопом — Рак. Люблю дивитися телевізор, грати у комп'ютерні ігри, слухати музику. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами. Відповім на всі листи.

м. Кіровоград, 25006

Мені 12 років. За гороскопом — Овен. Люблю слухати пісні у виконанні Руслани. Обожнюю природу. Хочу знайти друзів по листуванню віком 12-13 років. Пишіть!

Гадро Надія
с. Варваринці
Теребовлянський р-н
Тернопільська обл., 48126

Мені 13 років. За гороскопом — Лев. Люблю ходити на дискотеки, дивитися телевізор, гуляти з друзями. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 13-16 років. Пишіть! Відповім усім.

КЛАСНА АБЕТКА

Результати тиражу №11

*Пундик вибрав «**Г**» виграшною літерою. Вгадати її пощастило* ***Арсену Черчуку (м. Косів Івано-Франківської області).***
Вітаємо з виграшем призу від видавництва ***«Школярик»!***

Становище лідерів після дев'яти тиражів:

- *по **23** очки набрали Ірина Стахнюк, Тарас Лелюк;*
- *по **22** очки в Андрія Омельницького та Наталі Пономаренко;*
- *по **21** очку в Лесі Вінтоняк, Антоніни Штика та Обельчак Г. А.;*
- *по **20** очок мають Руслана Мельник, Андрій Дятлов, Марина Петренко, Оксана Найко.*

Бажаємо всім успіхів в останньому тиражі!

ВІДПОВІДІ НА ЗАВДАННЯ З «КЛАСНИХ ІГОР» №12'2005

ТРІШКИ ДЕСЕРТУ ІЗ ТВОГО КОНВЕРТА

1 *Принц повинен вийти з палацу, вилізти на дерево, зіскочити у смолу, обкачатися в пір'я, скупатися в озері та прийти до принцеси чистим.*

2

1. КРИПТОН
2. ЦИРКОНІЙ
3. ВОДЕНЬ
4. ФОСФОР
5. НЕОН
6. СЕЛЕН
7. СТРОНЦІЙ
8. ФЕРУМ
9. КАЛЬЦІЙ
10. ХЛОР
11. НАТРІЙ
12. ПАЛАДІЙ
13. МЕРКУРІЙ
14. МАГНІЙ

3

К	В	О	В	Е	Л	О	С	К	С	И	Р
А	Б	В	К	Д	М	І	Ь	Я	Ь	Р	В
Л	А	Н	Я	З	Р	Д	Ь	Н	Ь	Г	Е
И	С	И	Ц	У	Б	О	Л	Е	Т	И	Л

4

1. СОЙКА
2. ОЛЕНЬ
3. ДЯТЕЛ
4. ГЕПАРД
5. КУРИ
6. ЧАЙКА

5

ВІВТОРОК
СУБОТА
ПОНЕДІЛОК
СЕРЕДА
ЧЕТВЕР
НЕДІЛЯ
ПЯТНИЦЯ

6 *У Киці було нуль слив, адже в неї були яблука.*

7

										Я		
										Г		
										У		
К										М		
І										А		
Т	И	Г	Р							Р	И	С	Ь
			Е									
			П	У	М	А						
			А									
			Р									
	Л											
Л	Е	О	П	А	Р	Д						
	В											

8

С	К	Р	К	Ф	О	Р	Т
К	П	И	Б	Л	І	П	Е
А	Д	Н	А	Ц	А	Н	А
Р	У	Б	М	И	С	О	–
А	Л	А	І	Г	М	Б	А
І	И	А	Т	К	Л	Й	Я
А	А	Р	Д	Р	А	Р	Н
Р	Ф	А	У	Н	Е	Т	Г

КЛАС — МІЙ ДРУГ

9

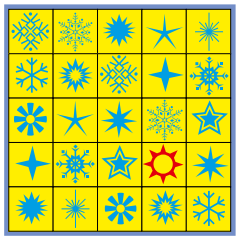

10

П	У	С	К	І	Л	С	О	Н	Я
В	Н	О	М	А	Я	К	Б	О	Й
К	Д	И	Д	Д	Ж	Е	Н	Д	І
О	Р	К	И	В	У	Л	А	Ж	О
Н	О	М	Я	С	Й	К	О	М	І
Ф	К	И	Ц	Ш	Н	О	Л	Е	С
Е	Л	П	Ю	Л	А	Л	І	Б	У
М	Д	А	А	С	С	Р	А	Р	И
І	У	К	Л	П	А	Б	В	А	К
Ю	Л	Я	Б	А	Н	Т	О	К	О

11 ***СЛОН, КОМАР, БАНК, МАСКАРАД, ПОМІДОР***

12

Г	Р	И	В	А
Н	И	В	А	
Д	И	В	А	Н
С	Л	И	В	А

13 ***НІЧ, ПІЧ, РІЧ***

14 ***СІРОНОГ — НОСОРІГ***
АРФИЖА — ЖИРАФА
ДАРПОЛЕ — ЛЕОПАРД
БЕДЛЮВР — ВЕРБЛЮД
ДЕДІМВЬ — ВЕДМІДЬ
ЦИСИЛЯ — ЛИСИЦЯ
ДИКОЛОРК — КРОКОДИЛ
НЕБОГЕТ — БЕГЕМОТ

ЛОГІЧНІ ЗАДАЧКИ

Солодка арифметика
Кількість цукерок утворювала послідовність 60/n, тобто 60, 30, 20, 15, 12, 10. Усього було 147 цукерок. Кожний екскурсант отримав по 24 цукерки, а ДуКласу перепало аж ... три, проте, мабуть, найсмачніші!

Побажання
Оскільки С=3, то 3АхВ=333, виконується лише тоді, коли А=7, В=9, тобто 37х9=333.

Смачного!
Класні герої поїдали бутерброди у такому порядку: першу — Джексон, другу — Киця, третю — Колібрик, четверту — Пундик, п'яту — Джо.

Запитаннячка від Колібрика
***1**. Коли мовчить*
***2**. Лаврове листя*
***3**. Морської*
***4**. Новий рік*
***5**. Я+ми = ями псують дороги*
***6**. Ти спиш?*
***7**. На північному полюсі дують лише південні вітри*
***8**. Ви+ми+ти = вимити руки і вони будуть чисті*
***9**. Гребінець*
***10**. Капітанові слід пробудитися*
***11**. Короленку 12 років, Федоренку — 14, а Петренку — 15 років*
***12**. В обід температура повітря сягнула +2°С*

Шість горіхів
Усі горіхи мали б належати Пундику, якщо їх розглядати як плату за бутерброди. Адже кожен з трьох з'їв по 2 бутерброди, Джексон свої, а дідусь з'їв два Пундикові бутерброди. Зрозуміло, що Пундик повинен був пригостити горіхами Джексона.

CRAZY
Frog
ДИТЯЧИЙ
ЖУРНАЛ

Будь стильною!

Шийна хустина — ідеальне доповнення до будь-якої блузки чи сорочки поло — декоративно задрапована у вирізі шовкова хустина.

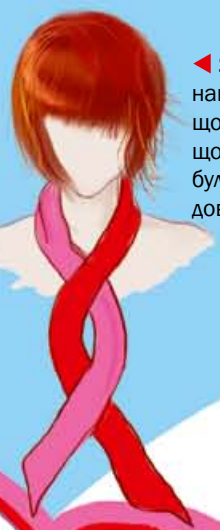

◀ **1.** Вклади шарф навколо шиї так, щоб обидва кінці, що звисають, були однакової довжини.

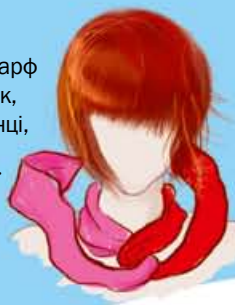

◀ **2.** Два рази переплети кінці один з одним і вільно відведи їх назад.

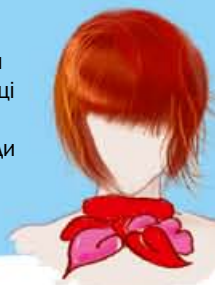

◀ **3.** Ззаду зв'яжи кінці, а спереду м'яко задрапуй шарф у вирізі.

Бути стильною легко. Тільки навчися поєднувати між собою різні речі, умій подати їх по-новому — свіжо і сучасно.

Аксесуари — це милі дрібнички, котрі характеризують і доповнюють твій стиль. Сюди належать капелюшки, шарфи, хустини, рукавички, сумки, краватки, пасочки... Все це повинно гармоніювати з твоїм одягом, підкреслювати твою особливість, створювати певний образ.

Сьогодні мова піде про шовкову хустину. Адже носити її можна не лише на шиї, але й на голові, на сумці, на руці, замість спідниці (якщо дві хустини), на талії і навіть замість топа.

Але давай спершу навчимося за допомогою хустини прикрашати шию.

Для всіх трьох запропонованих варіантів, які продемонстровані на цій сторінці, хустину спершу треба скласти у вузький шарф. Найкраще робити з нею всі необхідні маніпуляції на столі. Спочатку візьми хустину за один кутик і зігни її трохи вище середини. Потім на таку саму ширину зігни хустину з протилежного краю і другий кутик наклади на перший. А на завершення обидві сторони хустини зі згинами склади так, щоб всередині вони з'єдналися і утворили шарф. Все, готово!

Краватка

1. Склади шарф на ширину краватки і злегка притисни. Вклади його навколо шиї так, щоб один з кінців, що звисають, був довший за інший. ▶

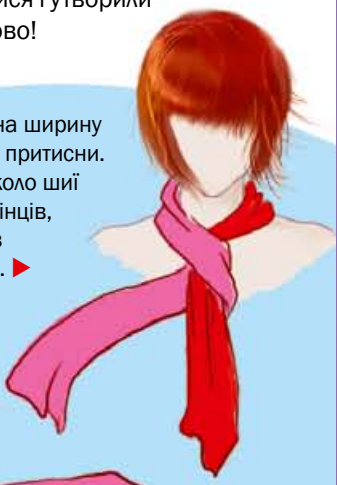

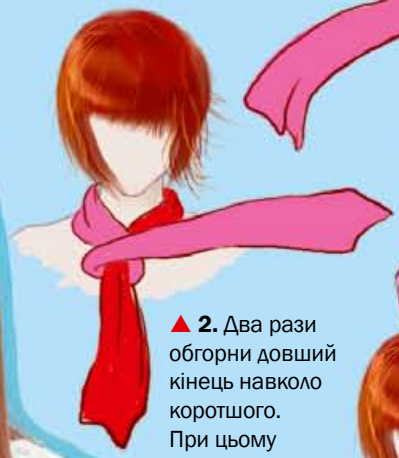

▲ **2.** Два рази обгорни довший кінець навколо коротшого. При цьому важливо, щоби шарф лежав пласко.

3. Підтягни довший кінець вверх до підборіддя... ▶

4. ...а потім зігни вниз і протягни крізь вузол. Все. Залишилося тільки підтягнути вузол доверху до бажаної висоти. ▶

А-ля бандана

1. Зав'яжи посередині шарфа вузол. ▲

2. Зафіксувавши вузол під підборіддям, перехрести кінці шарфа на шиї ззаду. ▶

◀ **3.** Відведи кінці шарфа вперед і протягни крізь вузол хрест-навхрест.

Не відкладай

— Ніколи не відкладай на завтра того, що можна зробити сьогодні, — сказала мама синові.

— Добре, мамочко! — весело відповів хлопчик і побіг до сусідньої кімнати.

— Що ти збираєшся зробити? — гукнула мама.

— Хочу з'їсти завтрашню порцію халви, щоб не відкладати цього на завтра.

А правою?

На занятті з фізкультури, щоб діти крокували в ногу, вчитель час від часу повторює:

— Лівою! Лівою!

Маленький Миколка здивовано запитує:

— А що робити правою?

Усе любить

— Тату, тату, увімкни мені, будь ласка, телевізор.

— Там, синочку, нічого немає... — відповідає батько.

— А я й нічого люблю дивитися...

Для биття

— Мамо, мені терміново потрібен братик, — говорить чотирирічний Дмитрик.

— Навіщо?

— Щоб битися з ним...

сторінка-веселинка

Передумав

— Мамо, мене собака хотів укусити, але передумав, — говорить п'ятирічна Оксаночка.

— Чому передумав?

— А він згадав, що мене знає, бо вчора на мене гавкав, а я йому відгавкувала...

Не вміє

Першокласник Сергійко, повернувшись зі школи, сказав:

— Я в школу не піду.

— Чому? — запитала бабуся.

— Бо там треба писати й читати, а я не вмію, а розмовляти я вмію, так на уроках не дозволяють.

Загальний зошит

Першокласниця Олеся старанно виводила в зошиті кривульки. Брат побачив і кинувся до неї:

— Ой, що ж ти наробила у моєму зошиті!?

— А хіба це твій? — здивувалась Олеся.

— Ну, а чий же?

— А там написано, що то загальний зошит, — то це і твій, і мій.

Мій тато

Батько та мати поїхали з дому, а Данилко лишився на господарстві, до школи не пішов. Раптом телефонний дзвінок. Данилко впізнав по голосу свою вчительку.

— Чому сьогодні Данилко не прийшов до школи?

— Тому, що він захворів.

— А хто це розмовляє зі мною?

— Мій тато.

My life is brilliant.
My love is pure.
I saw an angel.
Of that I'm sure.
She smiled at me on the subway.
She was with another man.
But I won't lose no sleep on that,
'Cause I've got a plan.

You're beautiful. You're beautiful.
You're beautiful, it's true.
I saw you face in a crowded place,
And I don't know what to do,
'Cause I'll never be with you.

Yeah, she caught my eye,
As we walked on by.
She could see from my face that I was,
Fucking high,
And I don't think that I'll see her again,
But we shared a moment
that will last till the end.

You're beautiful. You're beautiful.
You're beautiful, it's true.
I saw you face in a crowded place,
And I don't know what to do,
'Cause I'll never be with you.
You're beautiful. You're beautiful.
You're beautiful, it's true.
There must be an angel
with a smile on her face,
When she thought up that
I should be with you.
But it's time to face the truth,
I will never be with you.

Серйозні та вчасні думки поза класні

Мені аж страшно, як згадаю «Камчатку», що стояла скраю.
Зайде до класу наш кресляр —
У плечі голову втягаю...

Читаю ці рядки — і перед очима відразу оживають щотижневі сорок п'ять хвилин жаху, на які перетворювалися для мене уроки креслення. Сказати, що я не любив отого креслення — це нічого не сказати. Я його ненавидів усіма фібрами душі і навіть боявся! До чого тільки я не вдавався, аби уникнути уроку!.. Якби тоді хтось мене запитав: «Во Віку, вибирай: або сам-один скопуєш усю шкільну ділянку, або йдеш на креслення», я б, не вагаючись, вибрав ділянку. Краще цілий день копати, ніж сорок п'ять хвилин креслити циліндри, піраміди та всякі паралелепіпеди. Я не знаю, чим пояснити свою неприязнь до цього невинного предмета, але вдіяти нічого не міг. Так ми й залишилися з ним ворогами до самого випуску.

Подобається вам таке чи ні, але шкільні роки — це не тільки гамірні перерви та «дванадцятки», від яких хочеться співати, не тільки футбол після уроків та перші записочки із запрошеннями у кіно. Це ще виклики до завуча через розбиту лампочку та гнівне «Прошу вжити заходів!», виведене у щоденнику стрімким учительським почерком. Це перші двійки та гіркі образи. На сусідку по парті, котра не дала списати задачку... На цибатого Петренка з десятого «Б», котрий учора підставив тобі підніжку. На вчителя, котрий присікався чомусь до тебе і тільки до тебе... Згадаєш школярство своє чорно-біле, і починає тягнути на роздуми всякі. Подумаєш тут, подумаєш, потім раз — з'явилася розумна думка. Подумав ще — ще одна думка з'явилася. Що більше міркуєш — то більше думок, а коли їх набирається багато, то дуже хочеш з кимось поділитися. Отже, розпочинаємо інтелектуальний парад-але!

Думка №1 Оцінки в щоденнику, гарні чи погані, ще не характеризують тебе як людину.

Звичайно, звідси не витікає, що всі без винятку двієчники — янголятка в людській подобі, а відмінники тільки й думають, як би зайвий раз підлизатися до вчителя, але судити про людину за її табелем таки бузглуздо. Тільки не треба розуміти мої слова як заклик начхати на шкільну програму та на вимоги вчителів. Оцього якраз робити не треба. Знання, які ми дістаємо в школі, — це наш дороговказ у майбутньому житті, без яких ми — як сліпці на перехресті. Але підкреслюю: знання, а не оцінки! Тож чим більше ти знаєш і вмієш, тим більше шляхів відкриється перед тобою, а що поганого, коли, скажімо, програміст у приватній розмові процитує Байрона в оригіналі чи скаже, наприклад, яка товщина кілець у Сатурна?

Думка №2 Одна поразка — це ще не фіаско. Дві поразки — це уже фіаско.

Якщо в тебе щось не вийшло з першого разу, ні в якому разі не опускай руки. Навчання це, до речі, теж стосується. Якби ти знав, скільки людей, які у школі вчилися так-сяк, потім просто блискуче закінчували технікуми, інститути, університети, ставали першокласними спецами в обраній галузі!.. Ньютон був двієчником із... фізики! Ейнштейн теж не ходив у вундеркіндах. Зате яку фундаментальну спадщину вони по собі залишили. А все чому? Та тому, що не скисли, не розгубилися, коли суворі наставники виводили навпроти їхніх прізвищ «незадов.» чи викликали у школу батьків. І молодці!

До речі сказати, нерідко погана оцінка може виявитися й результатом надмірної поблажливості деяких аж надто «гарних» педагогів. Вони тому і «гарні», що ні з кого нічого не питають. Але ж учні до школи не по витрішки чужі мають ходити!..

Думка №3 Не буває поганих предметів — бувають погані вчителі.

Гарний учитель тому й гарний, що уміє зацікавити своїм предметом будь-кого. Навіть найостаннішого двієчника, якому все на світі байдуже. І той відразу перетвориться якщо не на відмінника, то принаймні на трієчника. Не кажучи вже про те, що пам'ять про такого вчителя учні збережуть на все життя.

Я прекрасно пам'ятаю свою вчительку української мови та літератури. Як вона могла зацікавити розповідями про «Слово о полку Ігоревім»!.. А дієвідмінювання дієслів у неї перетворювалося на якусь захоплюючу граматичну гру, і вчити правила не було необхідності — вони запам'ятовувалися самі собою. А який вечір на день на-

родження Шевченка ми влаштували під її керівництвом — у шкільному залі яблуку ніде було впасти! Та у таких педагогів «від Бога» один величезний недолік: їх дуже мало на світі білому. Тож так у більшості випадків і доводиться викручуватися самим, докладаючи силу-силенну зусиль, щоб полюбити квадратні рівняння чи геометрію. Та тільки декому це так і не вдається...

Думка №4

Кожен учитель має право на помилку.

Думка ця настільки очевидна, наскільки й справедлива. Ось тільки користаються різні вчителі своїм правом теж по-різному. Одні болісно переживають найменший свій промах. Інші кажуть: «Я більше не буду» — і справді намагаються не наступати двічі на одні й ті самі граблі. А треті відверто зловживають своїм правом на помилку, вважаючи, що їм однаково нічого за це не буде. Така безкарність породжує безвідповідальність, а тут і до недбалості — рукою подати. Недбалий педагог відіб'є тягу до знань у кого завгодно, про задоволення від його предмета я навіть не говорю. Тож якщо доведеться потрапити до такого, пручайся, скільки зможеш, не здавайся, стій до останнього. Постарайся не розчаруватися ні в чому, а надто в тому, що подобалось найбільше. Не може школа дати необхідних знань — шукай їх на стороні. В наш вік інформаційних технологій це не важко.

Має ця медаль і ще один бік. Робота вчителя — важка праця. Як і твої батьки, учитель може зробити щось не так. Як і батьки, він не завжди правильно тебе розуміє. І тут у хід іде дипломатія, але це вже тема зовсім іншої розмови.

Думка №5 Неймовірно, але факт: деякі учні стають посміховиськом для певних учителів.

Винних сторін тут щонайменше дві. Перша — це учитель, якому потрібна жертва, щоб зганяти злість. Друга — це сама жертва, котра покірно мириться зі своїм становищем. Мовляв, покричать на мене трохи і відчепляться. Так, справді відчепляться. Аж до наступного разу.

Ставлення до вчителів, котрі навішують ярлик класного блазня чи вибирають цапа-відбувайла на всі випадки життя, далеке від доброзичливого, а підсумок спілкування з ними один: виявляється, солідний вік — ще не гарантія великого розуму.

Не варто насміхатися над бідолашними жертвами вчительської сваволі. По-перше, чи певен ти, що завтра він не захоче присіктися до тебе? По-друге, тут немає нічого смішного. А по-третє, це просто жорстоко!

Думка №6 Всі вчителі колись також училися в школі!

Більшість дорослих із неймовірною легкістю забувають, що колись вони також були підлітками! Не пам'ятають, як самі розбивали колінки. Вперто не бажають пригадувати, як їм самим колись м'яли вуха дорослі і що вони при цьому відчували. І забувають, що вони переживали і скільки сліз проливали, коли ставали посміховиськом для всіх. А може, останнього якраз не забувають і намагаються вимістити свою злобу на комусь іншому? Важко сказати.

Що робити, якщо учитель вибрав тебе об'єктом насмішок? У тебе виникає цілком резонне бажання затриматись після уроків і з парочкою накачаних старшокласників запропонувати йому сеанс інтенсивної фізтерапії. Гм, думка непогана. А й справді, затримайся після уроків, але сам, без підручних, і постарайся чітко пояснити вчителю, де він помиляється і як надалі цього не робити. Скажи йому, що тобі не подобається, коли з тебе насміхаються з приводу чи без. Не подобається, коли тебе провокують на скандали. Так і так, скажи йому, мене це взагалі надзвичайно засмучує.

Якщо ж така розмова не подіє, тоді звернися до своїх батьків. Кому ж, як не їм, перейматися проблемами свого чада. Може статися і так, що вчитель робить це все ненавмисно, що він такий затурканий (роботою та учнями), що просто забуває про ту силу, яка може критися в його репліках та вщипливих зауваженнях.

Як бачиш, не все у школі мед та цукор, але безвихідних ситуацій не буває. І якщо раптом, опинившись у скруті, ти зрозумієш, що треба щось зробити, аби це змінити, знай: півсправи уже зроблено. А я додам від свого імені: такий уже ніде і ніколи не пропаде!

Ручка-шпаргалка

Предмет, який необхідно мати кожному — від школяра до менеджера — ручка BallerPen. У складеному вигляді вона нічим не відрізняється від звичайної кулькової ручки, і навряд чи навіть найзлісніший екзаменатор запідозрить в ній щось погане. Але одним легким рухом із ручки витягається аркуш, на якому можна написати будь-що. Старі записи можна витирати, щоб звільнити місце для нових позначок. Хоча перші асоціації в усіх пов'язані саме зі шпаргалками, використовувати ручку можна й у мирних цілях. Скільки разів ти шукав клаптик паперу, щоб терміново записати потрібний номер телефону або назву нового альбому «Океану Ельзи»? А тепер досить тримати під рукою BallerPen. Коштує це задоволення близько $7.5. До речі, на момент, коли ти читаєш цю новину, всі ручки на складі вже закінчилися. Нове завезення обіцяють тільки наприкінці січня.

Записна книжка з дискети

Звичайно, ручка-шпаргалка — це круто. Ну а якщо треба записати інформації більше, ніж на один аркуш? Тоді зверни увагу на прекрасний приклад утилізації — записничок зі старих п'ятидюймових дискет. Продається він на новому інтернет-аукціоні Etsy за $12. У книжці 50 сторінок зі щільного паперу. Між іншим, непогана ідея! Ці п'ятидюймові дискети дуже щільні і міцні — руками не розірвати. Отже, якщо шкода заплатити 60 гривень за блокнот, можеш зробити його сам. До речі, отвір у центрі дискети можна використовувати для будь-якої художньої інсталяції — приміром, робота Вернера, котрий наче виглядає з ілюмінатора. Пружину можна взяти з якогось зошита, отвори зробити діркопробивачем, а за дискетами — ласкаво просимо в найближчий клас з інформатики, та й удома такого добра знайдеться не на один блокнот. А якщо тобі пощастить, і ти знайдеш дискети 10 дюймів у діаметрі, зроби тоді «мега-книжку» і дізнаєшся, що таке світова слава.

Мишки бувають різні

Найбільш незвичайних за формою мишок у світі випускає швейцарська фірма «Pat Says Now». За легендою, засновники фірми Пет і Дірк колись працювали в Англії. Лондон, 2000 рік. Похмура погода, сумні британські клерки, що поспішають на роботу, де їх чекають сірі комп'ютери і такі ж сірі мишки. Під час різдвяної вечірки Пет і Дірк залишаються на ніч в офісі і розмальовують усі мишки в різні кольори. Вони чекали будь-якої реакції, скандалу з вереском і звільненням. Але натомість колеги були в повному захваті. Так народилася ідея, на якій виросла компанія «Pat Says Now». Зараз вони випускають мишки не тільки різних кольорів, але і найрізноманітніших вигадливих форм. Продукцію «Pat Says Now» продають понад 1000 магазинів по усьому світі. Мишки у формі кішок, собачок, овочів, сердечок... Ех, прощавай, ергономіко!

Миша-телефон

А для тих, кому ліньки відірватися від читання інтернетівських новин і дійти до телефону, що дзеленчить у кутку, корейські дизайнери пропонують компроміс — миша і телефон в однім тілі. З одного боку, це звичайна комп'ютерна миша з двома кнопками. А з іншого,

там, де зазвичай лежить долоня — телефон. Для більшої зручності винахідники пристрою пропонують використовувати гарнітуру. Плюси пристрою явні — не треба вставати до телефону, не треба тримати на столі зайву трубку до радіотелефону, можна говорити не відриваючись від комп'ютера. Ціна пристрою не перевищує вартості середньої миші. Додамо той факт, що кнопки приємно масажують долоню. Але якось уже занадто незвично. Звісно, усі ми в тій чи іншій мірі спілкуємося за допомогою миші. Але щоб так буквально?

Робот-Ейнштейн

Корейський інститут Науки і Технології створив робота з головою... Альберта Ейнштейна. На жаль, відроджений геній розуміє в науці не більше, ніж звичайний робот, зате він дуже дружелюбний. Він може вітатися за руку і відображати емоції на обличчі, показуючи, який він радий вас бачити: «Дуже приємно,

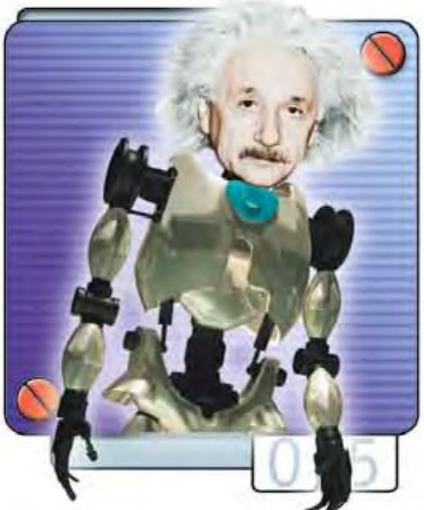

Ейнштейн!» Кодове ім'я робота — Albert Hubo. Альберт став справжньою зіркою виставки інформаційних технологій, що відбулася наприкінці 2005 року в Кореї. У виставці брали участь представники всіх країн Азіатсько-тихоокеанського реґіону. Але робот-Ейнштейн заткнув усіх за пояс. Для передачі міміки обличчя Альберта використовується 30 моторів. Робот може говорити і змінювати вираз обличчя в залежності від теми бесіди.

http://www.miadolls.narod.ru/_private/glav_june.htm

Долки і компанія

Для обізнаних немає потреби пояснювати, хто такі долки. Це лялечки (від англ. doll). Але лялечки ці не прості, а мальовані. Для тих, хто любить ляльок, малювання, конкурси та веселу дівочу компанію, і створений цей сайт. На ньому викладені величезні колекції долок, створені автором, її подругами і гостями. Регулярно проводяться конкурси на кращу ляльку або новий імідж для готової моделі. Крім того, на сайті є долмейкер (буквально «виробник лялечок»), в якому знаходиться велика кількість готових зразків і деталей. Тому навіть якщо в тебе немає досвіду в такій справі, тобі буде неважко створити свою модель.

http://uagames.kiev.ua/

Тільки кращі ігри і проекти

Самовідданим геймерам присвячується! Портал про кращі ігри для всіх платформ. На сторінках сайта завжди найсвіжіші ігрові новини, огляди і прев'ю ігор, інтерв'ю і прес-релізи. У розділі «Завантаження» викладені демо-версії і відеоролики нових ігор, а також файли збережень і патчі. Якщо ти не знайдеш потрібної інформації у величезній Енциклопедії комп'ютерних ігор (що малоймовірно), заходь на ігрові форуми — для їхніх учасників неможливого мало. Оновлення порталу відбувається 3 рази на день. На сайті працюють свої автори. Портал співпрацює з відомими ігровими студіями і видавцями. Це, мабуть, кращий ігровий портал в уа-неті!

http://www.skazki.org.ru

Мережна бібліотека казок

Жили-були у величезнім царстві-королівстві добрі друзі. Зібралися вони якось разом та й вирішили зібрати багато-багато казок в однім місці, щоб мешканці нашого царства-королівства могли у це місце прийти і знайти будь-яку казку або свою додати. Думали-гадали і придумали Казкову Країну. У країні цій оселилися найкращі казки народів світу — українські і японські, африканські і корейські, російські і фінські. Казки на будь-який смак і казки для будь-якого віку. Казки Пушкіна та Івана Франка, казки інших відомих казкарів, а також авторські казки відвідувачів. І хоча на сьогодні бібліотека сайта нараховує 10 тисяч казок, творці порталу будуть дуже раді, якщо ти надішлеш їм свої улюблені казки, яких ще немає в колекції, або свій власний казковий твір. А ще ти можеш прикрасити галерею сайта своїми казковими малюнками.

http://elementy.ru/email

Елементи великої науки

Скільки запитань, які ти ставив дорослим, залишилися з тої чи іншої причини без відповіді? 10, 100, 1000? Утім, не в кількості справа, а в інтересі. Адже знати все одно хочеться. Таким допитливим і присвячений цей сайт. Тут зібрані відповіді на «наукові» питання дітей, на які не змогли дати відповідь їхні батьки. От, приміром, декілька найпопулярніших: «Чому Земля кругла?», «Чи можна обігнати сонце?», «Чому павук не прилипає до свого павутиння?», «Струм йде у розетку чи залишається в лампочці?», «Чим займаються фізики і математики? Адже фізика і математика давно вивчені...», «Чому людина позіхає?», «Чому в році 365 днів?»... і ще багато-багато інших. Є серед них такі, що цікавлять тебе? Якщо так — заходь і отримуй відповідь, якщо ні — все одно заходь і запитай людей, які знають. У будь-якому випадку без знань не залишишся.

http://morsvinki.narod.ru/

Морські свинки в питаннях і відповідях

У тебе з'явилася морська свинка. І відразу виникло безліч питань. Як правильно доглядати за маленьким другом? Яку клітку краще купити? Як і чим годувати? Як допомогти своїй морській свинці, якщо вона занедужала? Відповіді на ці і безліч інших питань ти знайдеш на сторінках цього сайта. Крім того, ти зможеш послухати, як розмовляють морські свинки, помилуватися ними, подивившись фотографії і відеосюжети. Також на сайті дізнаєшся про виставки і розплідники морських свинок. Якщо на сторінках сайта немає відповіді на твоє запитання, то ти завжди можеш задати його на форумі, де також можна поспілкуватися і знайти собі нових друзів. А всю нову інформацію, що з'являється на сайті, ти знайдеш у розділі «Новини сайта».

http://ilya-pskov.narod.ru

Сайт для тінейджерів

Ти не знаєш що таке «сокс»? І не розумієш, хто ці хлопці, котрі копають дивну круглу штучку? А все дуже просто! Це ролери і скейтери, що спершу достатньо накатаються, а потім дістають із широких кишень маленький ганчірковий м'ячик... і починається гра. А називається все це англійським словом «socks». Якщо тобі цікаво дізнатися про цю веселу гру більше, ласкаво просимо на сайт у поділ «Хобі». Там не тільки про сокс прочитати можна, а ще й про скейтбординг. У музичному розділі знайдеш пісні «Rammshtein» і «Gorillaz». А на літературних сторінках — твори Алексина, Крапівіна. Ну а якщо хочеш посміятися, заходь в розділ «Гумор». Загалом, майже все,

Влітку мені пощастило відвідати Італію. Там я потрапив на перегляд презентаційного фільму про майбутню зимову Олімпіаду. Цією стрічкою організатори вирішили привернути увагу своїх громадян та гостей до чарівного дійства у Турині. Повернувшись додому, я захоплено розповідав друзям:

— Уявіть собі — тривимірна графіка, спецефекти! Так, немовби ти насправді перебуваєш на засніженій горі і зараз повз тебе прошмигне лижник!

— Ти так цікаво розповідаєш, Джо, що мені вже хочеться, щоб Олімпіада якнайшвидше розпочалася. До речі, коли вона відбудеться і які види спорту на ній будуть представлені? — запитала Киця.

— З 10 по 26 лютого 2006 року в 15 видах спорту буде розіграно 84 комплекти нагород, — гордо відчеканив я.

А потім розповів детальніше про кожен вид спорту. І ще дещо цікаве про Олімпіаду...

Емблема та символи

Офіційну емблему XX Олімпіади було представлено у Римі 27 листопада 2001 року. Її відібрали з-поміж 1341 проекту. Перемогу святкувала міланська дизайнерська фірма, яка запропонувала логотип блакитного кольору у формі зігнутого трикутника з великими круглими отворами, що одночасно символізує Кафедральний собор Турина — найвищу будівлю міста, гостроверху альпійську вершину, нахилену ялинку, сніжинку та лижний трамплін. Під емблемою написано «Турин-2006» та зображено п'ять олімпійських кілець.

Символами Олімпіади стали дві забавні фігурки Неве та Гліз, які запропонував португальський дизайнер Педро Альбукерке. Фігурка з круглою головою — Неве — символізує сніжок, а друга, з квадратною головою — Гліз — кубик льоду. Ці талісмани можна побачити також у невеликому рекламному мультиплікаційному ролику.

Олімпійський вогонь запалено 27 листопада 2005 року у стародавній Олімпії. Спершу він відвідав найвідоміші грецькі лижні курорти, а 7 грудня прибув до Рима. Першим, хто ніс факел з олімпійським вогнем по італійській землі, був олімпійський чемпіон у марафоні Стефано Бальдіні.

Види спорту

Біатлон (від латинського «bis» — двічі та грецького «attlon» — змагання) складається з лижних гонок та стрільби на вогневих рубежах із малокаліберної гвинтівки. Команди складаються з 12 спортсменів. Змагаються у п'яти дисциплінах: **спринт** (чоловіки — 10 км, жінки — 7,5 км, стрільба по 5 мішенях на двох вогневих рубежах, за кожний промах 150-метрове штрафне коло, 60 кращих стартують у гонці переслідування); **гонка переслідування** (чоловіки — 12,5 км, жінки — 10 км, стартують згідно з часом у спринті, стріляють на чотирьох вогневих рубежах по 5 мішенях, за промах 150-метрове штрафне коло); **особиста першість** (чоловіки — 20 км, жінки — 15 км, чотири рази стріляють по 5 мішенях, за кожний промах до часу спортсмена додається 1 хвилина); **естафета** (команди з чотирьох спортсменів, кожний з яких має пробігти: у чоловіків по 7,5 км, а в жінок по 6 км, та поразити по 5 мішеней, маючи по 3 запасних патрони, за промах — 150-метрове штрафне коло); **гонка з масовим стартом** (вводиться вперше).

Бобслей — швидкісний спуск з гори по спеціально обладнаній льодяній трасі на керованих санях-болідах. Чоловіки змагаються на двомісних та чотиримісних болідах, а жінки лише на двомісних. Довжина траси — 1500-2000 метрів, з 15-ма віражами, перепад висот—130-150 м. У кожному номері програми країни представлені двома екіпажами. Місця визначаються за сумою часу, показаного у чотирьох заїздах.

Гірськолижний спорт — спуск з гори по спеціальній трасі. Включає в себе 5 спортивних дисциплін: **слалом** (у чоловіків на трасі 55-75 воріт, перепад висот — 180-220 м, а у жінок — 45-65 воріт та перепад висот 140-200 м); **гігантський слалом** (перепад висот у чоловіків — 250-450 м, у жінок — 250-400 м); **супергігант** (перепад висот у чоловіків — 500-650 м, у жінок — 400-600 м); **швидкісний спуск** (перепад висот у чоловіків — 800-1100 м, у жінок — 500-800 м), **альпійське двоборство** (швидкісний спуск та слалом).

Керлінг (від англійського слова «curl» — крутити) — різновидність гри у кеглі на льоду. Дві команди з чотирьох чоловік змагаються у точності попадання спеціальних снарядів у заповітне коло. Кожен спортсмен виконує по два кидки. В цей час партнери по команді спеціальними віниками-щітками чистять лід, коректуючи дальність польоту снаряда та його траєкторію. Гра складається з 10 окремих частин (ендів). Перемагає команда, що набирає більшу суму очок.

Ковзанярський спорт — вид спорту, у якому необхідно якнайшвидше пробігти дистанцію на стадіоні по замкнутому колу. Спортсмени змагаються на коротких дистанціях 500, 1000, 1500 метрів та довгих — 3000 (лише жінки), 5000, 10000 (лише чоловіки) метрів. Біжать парами. На кожній дистанції від країни може бути 3 бігуни.

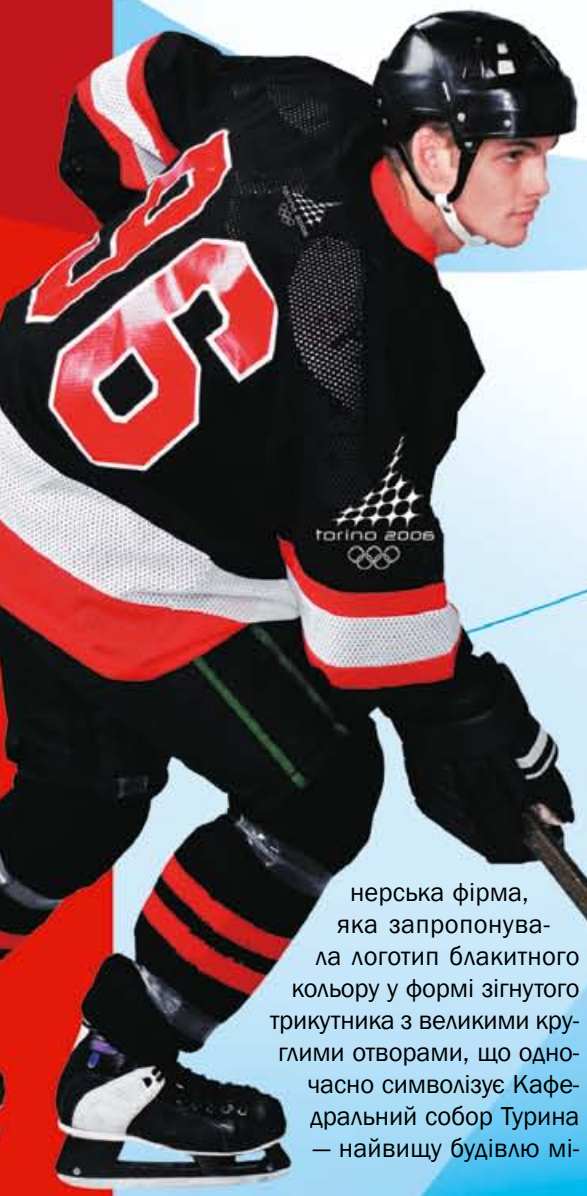

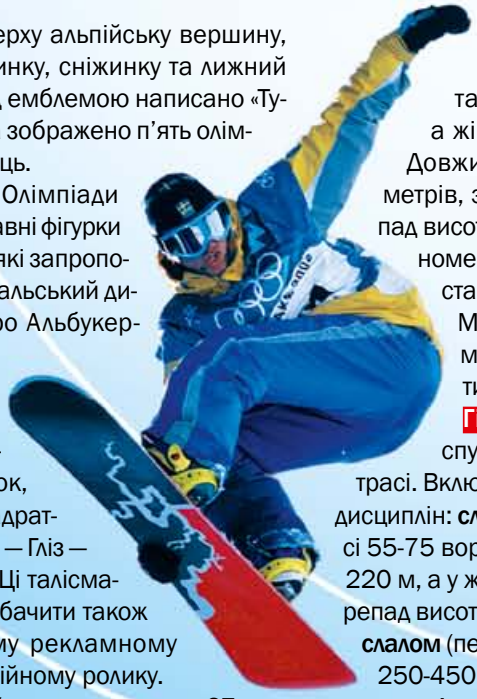

Лижне двоєборство включає в себе стрибки з трампліна та лижну гонку. Чоловіки змагаються у таких дисциплінах: **особиста першість** (95 м трамплін та гонка на 15 км), **особиста першість** (120 м трамплін та гонка на 7,5 км), **командна першість** (95 м трамплін та гонка 4х5 км). Від кожної країни у кожній дисципліні стартують не більше 4 лижників.

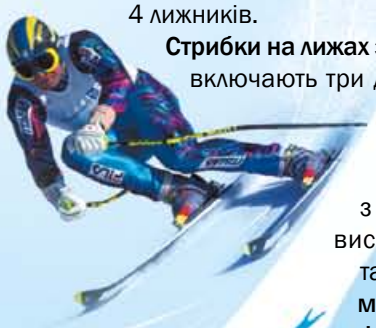

Стрибки на лижах з трампліна включають три дисципліни: **особиста першість** зі стрибків з трамплінів висотою 90 м та 120 м і **командна першість** зі стрибків з трампліна висотою 120 м. Виконання стрибків оцінюють 5 суддів: техніка (стиль) виконання (максимум 20 балів) та дальність стрибка (за спеціальною таблицею). Результат спортсмена визначається за сумою балів, набраних у двох залікових спробах. Від кожної країни у кожному виді може виступати не більше 4 учасників.

Лижні гонки — вид спорту, у якому потрібно якнайшвидше подолати дистанцію на лижах. Змагаються у п'яти дисциплінах: **спринт** (чоловіки та жінки на 1,5 км), **командний спринт** (чоловіки — 15 км, жінки — 10 км); **дуатлон** (чоловіки — 15+15 км, жінки — 7,5+7,5 км); **масовий старт** (чоловіки — 50 км, жінки — 30 км); **естафета** (чоловіки — 4х10 км, жінки — 4х5 км). У кожній дисципліні від країни може виступати не більше 4 учасників, в естафеті — команда.

Санний спорт — швидкісний спуск на спортивних санях по спеціальній трасі довжиною 800-1200 м, яка має 11-18 віражів: ширина жолоба — 130-150 см, перепад висот — 70-120 м. Чоловіки та жінки (по 3 від країни) змагаються на одномісних санях і на двомісних лише чоловіки (не більше двох екіпажів від країни). На одномісних санях проводиться 4 заїзди, на двомісних — 2. Переможець визначається за найменшою сумою часу, показаного у заїздах.

Скелетон — вид спорту, у якому спортсмен повинен за максимально короткий час спуститися по льодяному жолобі на двополозних санях. Переможець визначається за сумою часу у двох заїздах. Від країни може стартувати не більше чотирьох спортсменів.

Сноуборд — вид гірськолижного спорту, що включає спуск з гори на спеціальній дошці (сноуборді) та акробатичні стрибки на сноуборді на трамплінах. Змагаються у таких дисциплінах: **хайф-пайп**, **паралельний гігантський слалом**, **сноуборд-крос**. При проходженні напівтруби загальною довжиною 120 м спортсмени після набраної швидкості злітають догори над краєм траси для виконання акробатичних елементів. Кожен з 5 суддів оцінює акробатику, амплітуду польоту, техніку елементів та приземлення. Переможець визначається за сумою очок. Після двох відбіркових змагань у фінал виходять 16 чоловіків та 8 жінок.

Фігурне катання — вид ковзанярського спорту, у якому визначальним є вміння спортсмена кататися на ковзанах, виконувати стрибки та повороти. Фігуристи змагаються в **одиночному чоловічому катанні**, **одиночному жіночому**, **змішаному катанні** та **спортивних танцях**. У перших трьох дисциплінах спортсмени виконують коротку обов'язкову та довільну програми. Танцюристи танцюють обов'язковий танець, оригінальний та довільний. Виступи оцінюються за 6-ти бальною системою. У короткій програмі оцінюється техніка виконання восьми обов'язкових елементів, у довільній — техніка та артистизм, у довільному танці — технічна майстерність та художнє враження.

Фристайл — лижний вид спорту, що включає в себе **акробатику** та **могул**. В акробатиці спортсмени змагаються у складності виконання стрибків на трьох трамплінах. Очки нараховуються за техніку виконання стрибків, висоту польоту, якість виконання акробатичних елементів та приземлення і потім множаться на коефіцієнт складності стрибка. Могул — спуск з гори по серпантиновій горбистій трасі з виконанням двох обов'язкових стрибків. Переможець визначається за сумою балів, отриманих за техніку виконання поворотів та стрибків, а також за швидкістю проходження траси.

Хокей — спортивна командна гра, у якій кожна команда намагається закинути якнайбільше шайб у ворота суперника. Матчі складаються з трьох періодів по 20 хвилин чистого часу, з перервами по 15 хвилин.

Шорт трек — це ковзанярський вид спорту, у якому спортсмени біжать по овальному катку довжиною 111,12 м, проти годинникової стрілки 4,4 круга на 500-метровій дистанції, 9 кругів — на 1000 м, 27 кругів — на 3000 м та 45 кругів — на 5000 м. Розігрується 10 комплектів нагород .

Цифри та факти

- За ходом Олімпіади спостерігатиме понад три мільярди телеглядачів.
- У спектаклі церемонії відкриття братимуть участь 3000 чоловік, серед яких багато акторів балету, музикантів, акробатів, спортсменів, а також звичайних хлопців та дівчат з туринських шкіл. Наймолодшому з них 9 років.
- На Олімпіаді вперше строго поділено види спорту на такі, що відбуваються під дахом та на природі.
- 2500 спортсменів з 85 країн братимуть участь у змаганнях.
- На Олімпіаді працюватимуть: 650 суддів, 10000 представників ЗМІ, 2500 людей технічного персоналу, 2300 представників МОК та НОК, 6000 представників спонсорів.
- Головний спонсор XX Олімпіади — компанія «LENOVO».

Мандрівка у снігове

— Хто є основними дійовими особами на зимових Олімпійських іграх? — запитав я у хлопців.
— Мабуть, спортсмени, — відповів Джо.
— Причому ті, які стають переможцями. Серед них багато легендарних особистостей.
— А можеш щось розповісти про олімпіади та переможців?
— Звісно. Ось послухайте...

Виникнення

Зимові олімпіади не мають такої давньої історії, як літні. Усе розпочиналося з того, що у 1908 році до програми літніх Ігор було включено фігурне катання. Потім, у 1920 році, дебютував хокей з шайбою. Вийшов цікавий турнір, і П'єр Кубертен почав пропагувати ідею організації зимових Ігор. Але скандинавські країни боялися конкуренції своїм Північним Іграм і виступили проти цього. Та все ж взимку 1924 року у Франції відбувся «Міжнародний спортивний тиждень на честь VIII Олімпіади». Було запалено олімпійський вогонь, а спортсмени дали олімпійську клятву. Через рік прийняли рішення про регулярне проведення зимових Ігор, а попередні змагання було визнано першою Олімпіадою. Змагання відбувалися щоразу напередодні літніх Олімпіад. У 1991 році вирішили розвести у часі проведення цих двох міжнародних змагань, адже такі популярні видовищні Ігри мали право на самостійне існування, а не бути придатком до літніх Олімпіад.

I зимова Олімпіада
(Шамоні, Франція, 1924)

В Іграх взяли участь 293 спортсмени з 16 країн. Було розіграно 14 комплектів нагород. До програми увійшли бобслей, лижний спорт, швидкісний біг на ковзанах, фігурне катання, хокей. Жінки змагалися лише у фігурному катанні на ковзанах. Перше золото завоював американський бігун на ковзанах Ч. Джутроу на дистанції 500 м. Норвезький лижник Турлейфа Хауга переміг у гонках на двох дистанціях (18 км, 50 км) та лижному двоєборстві. Його назвали першим королем лиж. У командному заліку перемогли норвежці (18 медалей).

II зимова Олімпіада
(Санкт-Мориц, Швейцарія, 1928)

490 спортсменів з 25 країн розіграли 13 комплектів нагород. Дебютував екзотичний скелетон. Місце проведення Ігор вперше обирали на конкурсній основі. Оскільки час тоді вміли відраховувати з точністю до сотої долі секунди, то у призерах виявилося не по одному спортсмену, а більше. Довелося терміново чеканити додаткові медалі. Перемогу знову святкували норвежці (15 медалей).

III зимова Олімпіада
(Лейк Плесід, США, 1932)

306 спортсменів із 17 країн у п'яти видах спорту розіграли 14 комплектів нагород. Багато європейців не поїхали до Америки через значні витрати на дорогу. З тої ж причини скелетон не потрапив до програми Ігор. Більша половина всіх учасників була зі США та Канади. У командному заліку перемогли американці (12 медалей).

IV зимова Олімпіада
(Гармиш-Партенкірхен, Німеччина, 1936)

756 учасників із 28 країн розіграли 17 комплектів нагород. Багато відомих спортсменів відмовилися їхати у гітлерівську Німеччину. Перелік змагань було збільшено, особливо у лижному спорті, дебютувала естафета 4×10 км у чоловіків. Найбільшою сенсацією стала поразка канадських хокеїстів від британців, у складі яких виступали теж канадські хокеїсти. У загальному заліку знову перемогли норвежці (15 медалей).

V зимова Олімпіада
(Санкт-Мориц, Швейцарія, 1948)

713 спортсменів з 28 країн розіграли 22 комплекти нагород. Знову з'явився скелетон, дебютували швидкісний спуск та слалом. Сенсаційно завершився фінальний матч між хокейними збірними Канади та Чехословаччини — 0:0. Американський фігурист Річард Баттон здивував глядачів та суддів своїм акробатичним стилем катання, вперше продемонструвавши стрибок у три оберти. Шведи та норвежці зібрали однакову кількість медалей (по 10).

VI зимова Олімпіада
(Осло, Норвегія, 1952)

732 спортсмени з 30 країн розіграли 22 комплекти нагород. Жінки вперше змагалися у лижній гонці, а гірськолижники — у слаломі-гіганті. Німецькі бобслеїсти, які дебютували на Іграх, виграли обидві золоті нагороди. Французький фігурист Ален Жилетті став наймолодшим учасником зимових Олімпіад (12 років та 5 місяців). Загальну перемогу святкували норвежці (16 медалей).

VII зимова Олімпіада
(Кортина д'Ампеццо, Італія, 1956)

924 спортсмени з 33 країн розіграли 24 комплекти нагород. Вперше виступали представники СРСР, НДР, Болівії та Ірану. З'явилися нові дисципліни у лижному спорті, жінки розіграли естафету 4×5 км. Її виграла радянська збірна. Окрім цього, дуже вдало виступили також радянські ковзанярі та хокеїсти. Вперше на весь світ було почуто «Шайбу! Шайбу!» Збірна СРСР виграла найбільше медалей — 16.

VIII зимова Олімпіада
(Скво Веллі, США, 1960)

665 спортсменів з 31 країни розіграли 29 комплектів нагород. Ці Ігри прохо-

Королівство

дили у найвисокогірнішій долині — 1889 м. Змагання бобслеїстів не проводилися — не збудували трасу. Дебютував біатлон. Компанія IBM вперше обробляла інформацію на ЕОМ з перфокартами. Церемонія відкриття проводилася за пишним сценарієм Уолта Діснея. Знову прекрасно виступили радянські хокеїсти та ковзанярі, які виграли 6 з 8 золотих нагород, вперше «засвітилася» Лідія Скобликова. Загальну перемогу знову святкувала радянська збірна (21 медаль).

IX зимова Олімпіада

(Інсбрук, Австрія, 1964)

1111 спортсменів із 37 країн розіграли 34 комплекти нагород. Дебютував санний спорт. Героєм Олімпіади стала ковзанярка Лідія Скобликова, яка зуміла виграти на усіх чотирьох дистанціях. Її назвали «Королевою льоду», адже у неї тепер було 6 золотих олімпійських нагород. Перемогли радянські хокеїсти та фігуристи Людмила Білоусова і Андрій Протопопов. Втретє поспіль найкращою була радянська збірна (23 медалі).

X зимова Олімпіада

(Гренобль, Франція, 1968)

1158 спортсменів із 37 країн розіграли 35 комплектів нагород. Лижники вперше виступали на лижах з рекламними написами. Прикрасою Ігор став французький гірськолижник Жан-Поль Кіллі, який виграв три золоті медалі. Біатлоніст Олександр Тихонов уперше піднявся на найвищу сходинку п'єдесталу. Загальну перемогу після 16-річної перерви святкували норвежці (14 медалей).

XI зимова Олімпіада

(Саппоро, Японія, 1972)

1006 спортсменів із 35 країн розіграли 34 комплекти нагород. Сенсаційно виступили японські стрибуни з трампліна, окупувавши весь п'єдестал пошани. Ще однією сенсацією став вдалий виступ збірної НДР, яка обійшла ФРН та посіла загальне друге місце (14 медалей). Перемогу знову святкували радянські спортсмени (16 медалей).

XII зимова Олімпіада

(Інсбрук, Австрія, 1976)

1123 спортсмени із 37 країн розіграли 36 комплектів нагород. Дебютували спортивні танці на льоду, у яких перемогли Людмила Пахомова та Олександр Горшков. У парному катанні найкращими були Ірина Родніна та Олександр Зайцев. Загальне перше місце знову посіли радянські спортсмени (27 медалей).

XIII зимова Олімпіада

(Лейк Плесід, США, 1980)

1283 спортсмени із 49 країн розіграли 38 комплектів нагород. Героєм Ігор став американський ковзаняр Ерик Хайден, який виграв на усіх п'яти дистанціях. Ще однією сенсацією став 53-річний швед Карл-Ерик Ериксон, який був першою людиною, що брала участь у шести олімпіадах. Загальну перемогу святкувала радянська збірна (22 медалі).

XIV зимова Олімпіада

(Сараєво, Югославія, 1984)

1580 спортсменів із 49 країн розіграли 39 комплектів нагород. Головна боротьба розгорнулася між збірними НДР та СРСР. Німці зібрали майже усі заплановані золоті медалі й вибороли перше місце (24 медалі).

XV зимова Олімпіада

(Калгарі, Канада, 1988)

1634 спортсмени із 57 країн розіграли 46 комплектів нагород. Дебютували лижне двоєборство та слалом-гігант у чоловіків та жінок. Серед стрибунів з трампліна три золоті медалі зібрав легендарний фін Матті Ньюканен. СРСР посів загальне перше місце (29 медалей).

XVI зимова Олімпіада

(Альбервіль, Франція, 1992)

1804 спортсмени із 65 країн розіграли 57 комплектів нагород. Дебютували шорт-трек, фристайл, керлінг, стрибки зі 120-метрового трампліна, жіноча естафета в біатлоні та декілька нових видів лижних гонок. Німці виступили об'єднаною командою і перемогли (26 медалей), а в складі команди СНД, яка посіла третє місце (22 медалі), дебютували наші спортсмени.

XVII зимова Олімпіада

(Ліллехамер, Норвегія, 1994)

1923 спортсмени із 67 країн розіграли 61 комплект нагород. Вперше було вирішено проводити ігри посередині між двома літніми олімпіадами. Наша команда дебютувала окремою командою. Оксана Баюл завоювала перше золото для України. Командну першість здобула Росія (23 медалі).

XVIII зимова Олімпіада

(Нагано, Японія, 1998)

2338 спортсменів із 72 країн розіграли 68 комплектів нагород. Феноменально виступила російська лижниця Лариса Лазутіна. Вона завоювала три золоті медалі, а також срібло та бронзу. Перемогу святкували німці (29 медалей).

XIX зимова Олімпіада

(Солт-Лейк-Сіті, США, 2002)

2530 спортсменів із 78 країн розіграли 72 комплекти нагород. Головною сенсацією стала перемога хокеїстів Білорусі у матчі зі шведами. Героєм Ігор став норвезький біатлоніст Оле-Ейнар Бйорндален, який виграв 4 золоті медалі з чотирьох можливих. Перемогли німці (35 медалей) та американці (34 медалі).

Госпел — релігійна музика за межами церкви

Тобі, мабуть, не раз потрапляла на очі інформація у біографіях багатьох американських співаків про те, що свої перші спогади про музику або про виступ перед натовпом вони пов'язують з церквою, де співали в хорі, ще будучи дітьми. І хоча більшість з них відходять від цієї музики, все ж є і значна частина тих, хто продовжує виконувати релігійні пісні усе життя, і не лише у церкві, але й на сцені. Їх ми сьогодні називаємо госпел-виконавцями.

Трохи історії

Музика госпел має досить серйозну релігійну християнську основу. Її назва походить від англ. Gospel — «Євангеліє». Виникла вона в 20-х роках XX століття в США, разом із переселенцями, що в більшості були дуже віруючими людьми. Спершу терміном «госпел» позначали вокальний стиль духовних пісень чорних американців. Тоді вони були потрібні емігрантам з Європи для підтримки власних сил і зміцнення віри в самих себе. З плином часу всі ці гімни, як і манера виконувати їх, стали основою для появи стилю госпел, який сьогодні розцінюють як християнську музику, тобто таку, де співають про Бога. І для більшості це не данина моді, а природне бажання глибоко віруючих людей оспівати свого Творця.

«The Carter Family» були першим популярним гуртом, який використав госпел у своїй творчості. У 1928 році вони записали композицію під назвою «Keep On The Sunny Side Of Life» («Тримайся сонячної сторони життя»), а інша композиція, «Can the Circle Be Unbroken» («Чи може коло бути нерозривним»), записана в 1935 році, була настільки популярною, що після 37 років її переспівав гурт «Nitty Gritty Dirty Band» — в 1972 і в 1989 роках.

У 1930-ті роки такі госпел-квартети, як «Swanee River Boys», мандрували по країні, сприяючи популяризації цього стилю. Ці групи підтримувалися різними компаніями, що видавали і продавали релігійну літературу для посилення інтересу людей до їх продукції. Таким чином, багато християнських гімнів стали невід'ємною частиною госпелу. Доказом цього є пісня «I'll fly away» («Я відлечу»), записана в 1932 році Девідом Брамлі, яка досі є стандартом, що неодмінно виконується на всіх госпел-концертах. А пісні Роя Аккуфа «Great Speckled Bird» («Птаха в цяточку»), Едді Арнольда «May The Good Lord Bless And Keep You» («Нехай Господь благословить і збереже тебе») і «I Saw The Light» («Я бачив світло»), написані в 1948 році, досі є улюбленими для прихильників госпелу Але найпопулярнішою, без сумніву, є пісня «Amazing Grace» («Надзвичайна вишуканість»).

Світанок популярності стилю госпел припав на 1950 роки. У 1951 році Ред Фоллі записав композицію під назвою «Just A Closer Walk With Me» («Пройдись зі мною трохи ближче»). З іншої сторони тієї ж платівки була записана композиція «Peace in the Valley» («Буде мир в долині»), яка була продана тиражем понад мільйон примірників.

У 1950 році Стюарт Хамблен написав пісню «It Is No Secret What God Can do» («Не секрет, що Бог може зробити»). Через рік пісня потрапила у список 10 кращих композицій журналу «Біллборд». Стара пісня «The Three Bells» («Три дзвіночки») була продана тиражем близько одного мільйона записів у 1959 році. Ця пісня була першою, що отримала відразу три нагороди — як кантрі, поп і ритм-н-блюз.

Пісні з релігійним змістом не втрачали своєї популярності ні в 60-ті, ні у 70-ті, ні у 80-ті роки. Пісня 1977 року Т. Халла «May The Force Be With You Always» («Нехай сила буде завжди з тобою») пізніше стала саундтреком до кінофільму «Зоряні війни». Та на початку 1990 років стиль госпел поступово почав втрачати популярність. З останніх проектів варто зазначити, що зірка «Grand Ole Opry» (центр кантрі музики, відомий сіткою радіо- та телепередач) Джек Грін переробив свій хіт 1967 року «There Goes My Everything» («Ось таке у мене все») на «He Is My Everything» («Він для мене все»), натякаючи на євангелічність пісні. Фестиваль госпелу «The Friday Night Opry» вже не такий, як раніше, а єдина радіостанція «WSM Grand Ole Gospel Time», що транслює його, підтримується завдяки Преподобному Джиммі Сноу.

ХТО ТАКА АВРОРА ЛІНН?

А ти знаєш, хто така Аврора Лінн? Ні? Нічого, Крістіна Агілера теж до певного часу не знала. Якось їй сподобалась одна пісня, під якою стояв підпис невідомої їй Аврори Лінн. Агілера вже мало не помістила пісню у свій новий альбом, аж раптом дізналася, що Аврора Лінн — це псевдонім (кого, як ти думаєш?) Брітні Спірс. Тож до репертуару Крістіни ця пісня не потрапила, зате вона тепер буде дуже ретельно перевіряти авторів пісень, які їй сподобаються!

ЇЇ РОЗШУКУЮТЬ «MOTLEY CRUE»

В Америці існує телепрограма «Їх розшукує Америка», куди звертаються всі, хто когось шукає. Музиканти з гурту «Motley Crue» також звернулися туди, бо перейнялися зникненням жінки, яка поїхала з дому на їхній концерт і так більше не повернулася. Група навіть встановила винагороду 10 тис. доларів США за інформацію про неї.

ГОТЕЛЬ «BEATLES»

Ліверпульська четвірка не тільки продовжує заробляти гроші навіть після свого розпаду, але ще й дає можливість це робити іншим. Приблизно за рік-два у Ліверпулі відкриється готель «Hard Days Night», названий за однією з пісень групи. Чотириповерховий готель на 120 місць буде повністю декорований під стиль команди. Кожен поверх буде присвячений одному з музикантів, а дах зроблять точною копією того даху, на якому бітли дали свій останній концерт.

МУЗИКАНТАМ НЕ ВИСТАЧАЄ НА ХЛІБ?

Здається, що відомі музиканти й співаки не заробляють достатньо грошей, бо всі вони змушені ще десь підробляти. Один з найколоритніших музикантів групи «Aerosmith» Джо Перрі підробляє кулінаром. Він уже давно балує своїх близьких різними делікатесами, але нещодавно вирішив випустити у продаж соуси власного виробництва. А лідер гурту «Darkness» Джастін Хаукінкс вже давно відомий як любитель гри в дартс, уклав угоду з компанією, яка випускатиме дротики, розроблені музикантом. А ще Джастін вестиме спеціальну програму про дартс під назвою «Fame On» на британському телебаченні. Ось так!

ЗАРУЧНИЦЯ ІМЕНІ

Ім'я співака чи актора означає дуже багато. Досить випустити один хіт — і наступні п'ять пісень, за законами шоу-бізнесу, вже запрограмовані на успіх. Але співачка Вікторія Бекхем вважає навпаки. Їй здається, що які б геніальні речі вона не творила, які шедеври би не співала, ніхто з музичних критиків її навіть слухати не буде. І все лише через те, що на обкладинці стоятиме її ім'я. Тож свої наступні пісні співачка обіцяла видавати під вигаданими іменами, тобто під псевдонімом. Час покаже, чи справа дійсно лише в імені.

ПОГАНІ ХЛОПЦІ

Світ музики завжди славився списками найкращих пісень, альбомів і музикантів усіх часів та народів. Щоб якось урізноманітнити цю ідеалістичну картину, телеканал «MuchMoreMusic» сформував протилежний Топ-20, який складається з найскандальніших музикантів. Почесне перше місце посів колишній чоловік Памели Андерсен — барабанщик «Motley Crue» Томмі Лі. Другу сходинку отримав Емінем. А третім став Гейн Сімонс з команди «Kiss». У список поганих хлопчиків також потрапили Джим Моррісон, Аксел Роуз, Оззі Озборн, Іггі Поп і навіть Роббі Уїльямс.

КОНЦЕРТ ПІСЛЯ СМЕРТІ?

Хто б подумав, що навіть після смерті співак може дати концерт? А от Едіт Піаф може! Завдяки сучасним технологіям. За допомогою спеціального цифрового обладнання її зображення проектувалося у повний зріст, і співачка виконала одну пісню. Відтворення було здійснено завдяки зйомкам реального концерту Едіт. Але так як її зображення у повний ріст все-таки не збереглося в архівах, частину тіла довелося домалювати.

ГЛУХІ МУЗИКАНТИ?

У Стінга досить серйозні проблеми, що можуть зашкодити його творчості. Річ у тім, що музикант поступово втрачає слух. Звісно, лікарі роблять усе можливе, щоб запобігти цій проблемі. Проте, якщо згадати зовсім глухого композитора Бетховена, то, може, це зовсім не проблема, а ознака геніальності?..

Трампліни Павла Гудімова

Перш ніж досягнути якоїсь вершини, треба на неї принаймні піднятися власними ногами, та ще й несучи на спині наплічник з необхідними речами і провіантом. Вочевидь, Павло Гудімов недарма тягнув за собою наплічник із позитивним досвідом і тими знаннями, які здобув у професійному та мистецькому житті. Тепер Павла знають не лише як ландшафтного архітектора і непосидющого винахідника, але й як музиканта. А ще — як господаря у власній дизайн-студії. Свою київську квартиру він оформив меблями, які й сам придумав. Павло не боїться лобзика і знає, що «болгарка» — це інструмент, а не дівчина з Болгарії. А про любов до музики нагадують його гітари. Та про все за порядком.

НА ХВИЛЯХ «ОКЕАНУ ЕЛЬЗИ»

Павло Гудімов як музикант розпочав свою дорогу ще в 1990-х у гурті «Клан Тиші». Репетиції проходили в актовому залі Львівського водоканалу, аж поки там не прорвало труби... Втім, це не засмутило хлопців. Згодом до них приєднався Славко Вакарчук. Дату 12 жовтня 1994 року вважають офіційною у заснуванні «Океану Ельзи». Перші закордонні виступи «Океану Ельзи» відбулися у липні 1996 року в Гернбаху (Німеччина), потім — у Польщі та Франції. У 1998 хлопці, трішки повиступавши у Львові і на всіляких там фестивалях на зразок «Срібної Підкови», потусувавшись на Львівському телебаченні у програмі «Дека», підписали контракт із київською групою «Немо» і випустили перший альбом «Там, де нас нема». Слухачам засмакував гітарний пост-панк з українськими текстами. У 2000 році гурт видав «Янанебібув». Приблизно у цей період хлопці відіграли концерти у Лондоні, що піднесло їх на високу хвилю популярності. Навесні цього ж року до гурту приєднався Павло Шуров. У квітні 2001 року «Океан Ельзи» видав свій альбом «Модель», а потім за ними потягнувся довгий шлейф популярності.

ВЛАСНА ТЕЧІЯ

Відтоді склад постійних учасників, серед яких довго були Денис Глинін, Павло Гудімов, Юрко Хусточка і Павло Шуров, почав змінюватись частіше. За останніх кілька років «Океан Ельзи» поіншав. Отож Павло вирішив відколотися і потекти власною рікою. Або далеко стрибнути зі свого трампліна... Створив проект «Esthetic Education». Видав свій диск «Трампліни», у якому на всі 100 відсотків попрацював над текстами, музикою, аранжуванням, програмуванням, вокалом, бек-вокалом, гітарами, мандоліною, родесом, перкусіями і записом.

Хронограф

06.02.2004 за результатами опитування, проведеного мережею кінотеатрів «UCI Cinemas» пісню «We Will Rock You» гурту «Queen» назвали «найвеличнішим рок-гімном» всіх часів.

23.02.2003 Нора Джонс стала головною героїнею «Греммі», отримавши в загальному вісім статуеток, п'ять з котрих — за свій альбом «Come Away With Me».

24.02.2002 своєю композицією «Rock & Roll All Night» гурт «KISS» закрив Олімпійські ігри.

Клас хіт-топ-10

«Чай вдвоем» — «Милая»
Джеймс Блант — «You're Beautiful»
«K-Maro» — «Sous L'oeil De L'ange»
«Smash!» — «Как же так может быть»
Анастейша/Бен Муді — «Everything burns»
«September» — «Satellites»
ТНМК — «Забув»
«Фабрика» — «Не виноватая я»
«Масква» — « Ну, наконец-то»
«Крихітка Цахес» — «На першому місці»

INXS

НІКОЛИ НЕ БУВАЄ ЗАБАГАТО

СКЛАД ГРУПИ

Майкл Гатченс — вокал
Керк Пенгеллі — гітара, саксофон
Тім Фарріс — гітара
Ендрю Фарріс — клавішні
Джон Фарріс — перкусії (ударні)

Так, у «INXS» аж троє австралійських братів, які ще у далекому 1977 році заснували власну групу «The Farris Brothers». Через два роки перейменувались на «INXS» — скорочено з англійської «IN EXCESS» — «у надлишку», «забагато». Саме тоді до них приєднався ще зовсім юний Майкл Гатченс, якому минуло 17.

Молоді й амбітні хлопці мріяли про те, щоб виступати на великих сценах, дивувати публіку спочатку більш металевими, а потім мелодійними піснями. Перші два альбоми вони записали за рекордно короткий термін та за смішні як для шоу-бізнесу гроші — лише за 7000 доларів. Австралійська публіка пишалась ними, а от американський слухач оцінив хлопців значно пізніше. Під своє крильце узяв групу Кріс Мерфі — це він допоміг «INXS»-сівцям пробитись на американський шоу-ринок лише у 1983.

У 1986 році харизматичний лідер «INXS» Майкл Гатченс спробував себе у новому амплуа — стрічці «Dogs In Space». Пісня «Rooms For The Memory», що прозвучала у фільмі, принесла йому як сольному артистові 10 місце в австралійському рейтингу синглів. Щоправда, ролі були епізодичними, та й упізнати самого Майкла — не так просто.

УСПІХ ПЕРЕСЛІДУЄ?!

Найбільш «продажним» та успішним виявився їхній альбом «KICK» — він вийшов у 1987 році й побив усі рекорди, а також увійшов в історію як найуспішніший альбом XX століття. Такі пісні, як «Need You Tonight», «Never Tear Up Apart», «Mystify» крутили майже на всіх радіостанціях. А пісню «Devil Inside» Гатченс присвятив своїй колишній симпатії та подрузі Кайлі Міноуг.

Успішні гастролі, чудовий склад групи, їхнє взаєморозуміння створило довкола «INXS» таку ідилію, яку, здавалося би, порушити не могли ні сили земні, ані сили небесні. Для кожного свого альбому вони вибирали нового продюсера, аби композиції звучали свіжо й цікаво. Після активного гастрольного періоду хлопці вирішили зробити паузу. Кожен знайшов застосування своїм талантам в інших проектах: Гатченс записався з Максом Q, а Ендрю Фарріс зайнявся продюсуванням з Дженні Морріс.

Мабуть, слава, гроші та популярність і справді закрутили хлопців у вир життя так, що всього було у надлишку. Якщо публіка обожнювала учасників «INXS» і шаленіла під їхню «Suicide Blonde», то приватне життя хлопців, особливо соліста Гатченса, залишалося за серпанком таємничості. Після скандального роману із Кайлі Міноуг Майкл Гатченс захопився Полою Єтс, яка народила йому доньку Гівенлі Гіррані Тайгер Лілі.

22 листопада 1997 року в одному з готелів Сіднею знайшли тіло Майкла Гатченса і трактували його смерть як самогубство. Справжньої причини смерті не знає ніхто й досі. Останні місяці перед смертю Майкл знаходився у глибокій депресії, не хотів бачити ні дружини, ні доньки... Через три роки після коханого померла й сама Пола Єтс. Сумно, але після смерті свого лідера гурт не створив нічого такого, що стало б шедевром. Австралійська група у 2002 році відзначила своїх 25 років на сцені. Дочекались цієї дати лише п'ятеро із шести музикантів оригінального складу «INXS».

Дискографія (альбоми)

1980 — «INXS»
1981 — «Underneath the Colours»
1982 — «Shabooh Shoobah»
1984 — «The Swing»
1985 — «Listen Like Thieves»
1987 — «Kick»
1990 — «X»
1991 — «Live Baby Live»
1992 — «Welcome to Wherever You Are»
1993 — «Full Moon, Dirty Heart»
1995 — «Kick» [«UK Special Edition»]
1997 — «Elegantly Wasted»
2002 — «X» [«Bonus Track»s]
2002 — «Welcome to Wherever You Are» [«Expanded»]
2002 — «Kick» [«US Bonus Tracks»]

За всю історію групи «INXS» було продано понад 20 мільйонів їхніх альбомів.

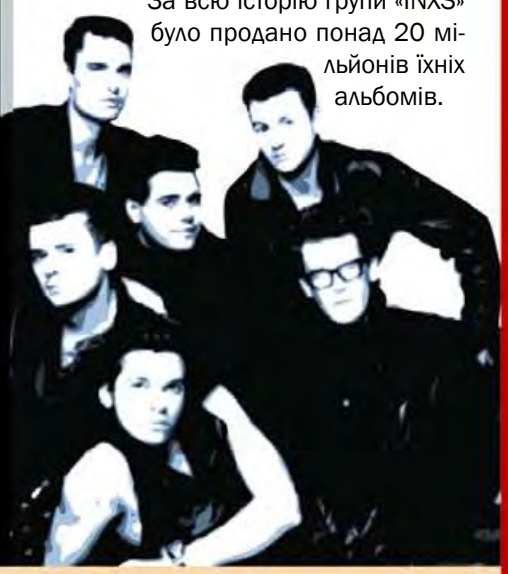

Чутки

Ленні Кравіц має намір спробувати свої сили у кінематографі. Рокер хоче зіграти найвідомішого гітариста в історії музики — Джиммі Хендрикса. Рок-зірка 90-х в ролі рок-легенди кінця 60-х. Подробиці проекту поки що тримаються у таємниці, хоча з достовірних джерел стало відомо, що режисером стрічки буде Лі Деніелс, відомий нам як режисер фільму 2005 року «Shadowboxer» («Війна тіней») та продюсер стрічки «Monster's Ball» («Бал монстрів») 2001 року.

MP3-презентація

Група норвезьких романтиків «A-ha» видала новий диск. Черговим пунктом в дискографії команди став їхній восьмий за ліком альбом «Analogues». Здається, успіх першого після тривалої перерви альбому «Minor Earth Major Sky» відкрив у команді друге дихання. За словами вокаліста «A-ha» Мортіна Харкета, їхня нова робота — «танцювальна музика для душі». Що ж, сьогоднішня «A-ha» не збирається підкорювати вершини, хлопці творять задля власного задоволення.

НАСКІЛЬКИ ТИ ВІРНА ЛЮДИНА?

Ні — Так

У тебе є найкращий друг чи подруга?

Запрошуєш друзів на свій день народження?

Ходиш з друзями щедрувати?

Зима — твоя улюблена пора року?

Затамовуєш подих, спостерігаючи за польотом сніжинок?

Тобі доводилося бувати у зимовому лісі?

Полюбляєш лижні прогулянки?

Підгодовуєш птахів узимку?

Часто буваєш на ковзанці?

Допомагаєш мамі готувати вечерю?

Щоранку п'єш чай?

Зимові канікули просиджуєш у хаті?

У класі сидиш за першою партою?

Захоплюєшся психологічними тестами?

Маєш улюбленого співака чи гурт?

Тобі до вподоби пригодницька література?

Колекціонуєш вітальні листівки?

Тебе дратує впертість?

У тебе є схильність до живопису?

Пригощаєш друзів подарованими солодощами?

Ведеш особистий щоденник?

Пишаєшся своїм прізвищем?

Маєш з кого брати приклад у сім'ї?

У тебе є собака?

Тобі можна довірити таємницю?

Знаєш, що таке лебедина вірність?

Цінуєш відвертість у стосунках?

Свої таємниці довіряєш друзям?

На тебе можна понадіятися у найскладніших ситуаціях. Ти вмієш щиро вказати друзям на їхні помилки, намагаєшся допомогти їх виправити. Це ознака міцної дружби та вірності. Так тримати!

Тест на вірність складають не словами, а діями. Іноді солодкі слова так ніжно пестять вуха, а вчинки доводять протилежне. До друзів треба ставитися так, як ти хочеш, щоб вони ставилися до тебе.

Вірно розв'язати задачку чи приклади, а потім дати списати своїм однокласникам — не завжди є зразком справжньої вірності. З твого боку це частенько виглядає, як «ведмежа послуга».

Тобі не завжди вдається відрізнити добро від зла. Тебе колись зрадили, і тому ти ставишся до всіх зверхньо, боячись справжньої дружби. Тобі не хочеться знову відчути гіркоту розчарування.

ВЕСЕЛИЙ КРОСВОРД

Підкралися Пундик з Джексоном до будки, у якій мирно спав собі після святкування Нового року пес Дрімко, і намалювали на ній кросвордну сітку у вигляді кружечків. А потім давай анекдоти про собак розповідати та слова-іменники вписувати. Собака теж крізь сон їх слухав. І так йому це сподобалося, що коли хлопці затихли, він прокинувся і як гавкне. Злякалися Класенята та й розбіглися у різні сторони. Виліз Дрімко з будки, розглянув букви, але прочитати слів не може. Якщо ти знаєш, що таке іменники, то відшукай їх в анекдотах та повикреслюй ламаними лініями, що не перетинаються між собою. Слова-іменники подані у тому ж відмінку, в якому вони зустрічаються у тексті анекдотів.

— У мене така розумна такса, вміє говорити «мама» і цим заробляє собі котлету.
— А мій боксер, як тільки у хату забіжить, так одразу кричить: «Дайте ковбаси!» І спробуй йому відмовити!

— Чому ти плачеш, хлопчику?
— Моя собака загубилася!
— А де ти живеш?
— Це тільки вона й знає!

— Вибачте, але ваш бульдог чомусь так на мене злісно споглядає?
— Не звертайте уваги. Він так завжди робить, коли якийсь гість їсть з його миски.

— Як поживає твоя Жучка?
— Добре. Вона у мене такий молодець. Коли я приходжу зі школи, вона одразу лізе у мій портфель, дістає з нього щоденник та ховає його під ліжко.

О	П	А	Т	А	З	К	Л	И						
Л	Ч	К	И	Х	Б	А	А	Н	С					
Х	И	С	С	С	О	А	Ш	О	О	Т				
О	Д	К	А	Т	Г	К	О	Т	Р	Е	Н			
Л	М	Е	У	У	С	І	Т	О	Б	И	К	У		
О	А	А	Ц	Ж	Т	Е	Л	М	Б	Е	А	Ь	В	
М	М	В	Ь	У	Ч	Ь	Т	У	А	Б	Р	М	Н	А
П	О	І	Д	К	И	Н	И	Ш	О	С	К	А	Н	
Б	О	Р	П	Е	А			Д	Е	Р	О	Б	А	
Л	И	О	Т	Ц				Щ	О	Д	Б	У		
Е	М	В	О	Ь				Н	Е	К	О	Л		
Р	А	В	П					Н	У	В	Ь			
И	С	Т	Л	О				И	Т	Б	А	Д		
Л	К	Ь	Е	Р				К	А	Х	С	О		
Ч	Ю	Л	І	Ф	Т			Р	У	В	Д	И	Г	
Т	Е	Р	Ж	К	Л	С	Д	Е	Е	Г	А	В	О	
Е	А	В	Т	О	О	В	Ш	І	В	И	И	М	И	Р
С	Р	И	Н	И	М	А	К	О	Л	И	К	С	І	

— Алло! Це товариство захисту тварин?
— Так, у вас якісь проблеми?
— На дереві у нашому дворі сидить листоноша й обзиває поганими словами мого Бобика.

— Знаєш, мій сетер став такий лінивий!
— Що ти кажеш? А що сталося?
— Раніше, коли хотів погуляти, він приносив мені повідець, а зараз — ключ від батькової машини!

— Я вчив свого добермана гавкати, коли він захоче їсти. Провів близько сотні тренувань!
— Ну і що, тепер він гавкає?
— Ні, тепер він не їсть, поки я не загавкаю!

Чарівні хусточки

На одній з перерв Киця вирішила похизуватися новим фокусом. Дістала із сумочки невеличкий пластиковий стаканчик, ґумове кільце та дві тоненькі хустинки й поклала усе на парту. Всі бачать, що стаканчик порожній, а хусточки — одна синя, а друга червона.

— Погляньте, — звернулася вона до подруг, — я кладу синю хусточку у стаканчик.

Киця взяла в руку стаканчик й акуратно вклала у нього хустинку. Потім накрила його червоною хусточкою, натягнула по хустинці на стаканчик ґумку й прокоментувала:

— Цікаво, чи міцно ми її заховали?

Не встигли дівчата оговтатись, як Киця вийняла з-під червоної хустинки синю. При цьому ґумка, яка стискала червону хустинку, залишилася на стакані. Наша красуня зняла її та червону хустинку. Оце так! Невже вона синю хустинку крізь дно стакана витягла?! Але ж усі бачили, що стакан мав дно.

Секрет цього фокуса у тім, що Киця навчилася непомітно повертати стакан. Як же вона це робить? Тримаючи стакан з синьою хусточкою у лівій руці, вона правою рукою накриває його червоною хустинкою. Саме у цей момент Киця непомітно перевертає стакан і натягує ґумку на дно. Звісно, що присутні про це не здогадуються. Потім вона виймає синю хустинку і кладе її на стіл. Знову бере стакан у ліву руку, а правою знімає ґумку разом з червоною хустинкою. У цей момент непомітно перевертає стакан. Вправно оволодій цим умінням і теж зможеш так само дивувати всіх своїх друзів.

12 карт

Після цього трюку дещо розвеселити друзів вирішив Класний вундеркінд.

— Скільки місяців у році? — грайливо запитав Колібрик. — Правильно, дванадцять. Ось у мене в руці чотири тузи, чотири валети і чотири дами. Тобто всього 12 карт. Хто знає, як розкласти ці дванадцять карт так, щоб у кожному горизонтальному та вертикальному рядку було по 4 карти?

Тиша... Ніхто не насмілюється запропонувати свій варіант. Усі задумалися...

— Може, ви гадаєте, що я над вами кепкую і сам не зможу цього зробити? Тоді зараз я вам покажу, як це робиться.

Вундеркінд кладе дев'ять карт у квадрат три на три. Потім на першу карту у першому ряді, на другу карту у другому ряді і на третю карту у третьому ряді докладає ще по одній карті. Таким чином, у кожному ряді стає по чотири карти. Отаке просте й оригінальне рішення!

Міцний годинник

Кажуть, що час — найкращий лікар. Але чи завжди час лікує нас? — запитав з пафосом Джо. — Хто хоче у цьому розібратися?

Бажаючих серед однокласників не бракувало. Джо це підбадьорило.

— Тоді прошу дати мені свій годинник, — звертається він до одного зі сміливців, у якого побачив наручного годинника.

Подякувавши, він відсилає хлопця на своє місце, а сам від'єднує від годинника браслет. Потім бере зі столу маленький мішечок та показує усім, що він порожній. Опускає в нього годинник, зав'язує мішечок і кладе на стіл поряд з молотком. Після цього бере в руки чарівну паличку й, промовляючи магічні заклинання, висуває мішечок на край стола, бере молоток і б'є ним по мішечку. Усі чують тріск та хрускіт. Па-па, годинник! Фокусник розкриває мішечок і показує всім уламки годинника.

Джо, як справжній чарівник, витримавши деяку паузу, починає заспокоювати всіх, особливо власника годинника, запевняючи, що він маг найвищого класу. Закриває мішечок з осколками й кладе його на стіл . Знову потирає руки й бере чарівну паличку. Робить нею декілька магічних рухів, висуває мішечок поближче до присутніх та заявляє:

— Прошу власника суперміцного годинника підійти та забрати його.

Глядач розкриває мішечок та виймає з нього свій годинник. Звісно, що він цілий-цілісінький! Фокусник віддає йому браслет та дякує за сміливість.

Як же Джо зумів «склеїти» того годинника? А він його і не розбивав! Просто у нього було два однакових мішечки. Один порожній, а в другий заздалегідь було покладено уламки старого годинника. І лежав він собі на столі поряд із молотком. Зав'язавши годинник глядача у мішечок, фокусник поклав його на стіл поруч із «секретним» мішечком. Потім чарівною паличкою висовував той «секретний» мішечок на край стола і бив по ньому молотком. Аналогічно відбувалося й «відродження» супергодинника. Джо просто поклав свій «секретний» мішечок на стіл поряд з тим, у якому був годинник глядача, й чарівною паличкою висував останнього поближче до присутніх. Головне, робити усе вправно та вчасно відволікати увагу глядачів. Тоді ніхто й не здогадається про якийсь обман.

Слухняний водолаз

Новорічні свята ще не відгули, а наші Класики вже на повну котушку мріють про літо. Джексон дістав з кишені акуратно складений аркуш паперу — рекламку однієї туристичної агенції.

— Ось, — діловито каже, — на море поїду влітку. Плавати буду, пірнати. До речі, а чи всі з вас вміють плавати? — запитав меломан у хлопців.

Оскільки відповіді були різними, то наш фокусник заявив:

— Є у мене одна задумка. Зараз я вам покажу, як плавають справжні професіонали.

— І де ж ти плаватимеш? — поцікавився Пундик. — На килимі?

Джексон не збирався відповідати на подібні зухвалі вигуки, він спокійно витягнув з кишені невеличку фігурку водолаза й показав усім присутнім. Потім опустив її в трилітрову банку з водою. Водолаз не був би водолазом, якби не пірнув у воду. Але плавати він не захотів. Опустився просто на дно і там спочивав собі мирно. Після цього фокусник взяв у руки чарівну паличку й наказав:

— Так ми не домовлялися! Я хочу, щоб ти плавав!

При цьому Джексон почав водити над банкою своєю чарівною паличкою та виголошувати якісь магічні слова. І що ти думаєш? Правильно, водолаз почав то підніматися вгору, то знову опускатися на дно склянки. Якийсь брас чи кроль він не демонстрував. У банці особливо не розженешся, але ж він плавав! Секрет цього слухняного водолаза було заховано у фігурці того ж таки водолаза та чарівній паличці фокусника. Але ж як це зробив Джексон? Існують два різні варіанти. Або голова водолаза була залізною, а у чарівній паличці заховано невеличкий магніт, або, навпаки, паличка — залізна, а у фігурці водолаза було заховано невеличкий магніт. Вибір за тобою.

Фігурку водолаза можна виструґати з дерева чи вирізати з пластмаси, а голову найпростіше зробити з пластиліну. Там і магніт чи кусочок заліза легше заховати. Пластиліном можна «пофарбувати» всю фігурку, щоб вона виглядала однаковою. Потім потрібно випробувати дію магніту та скорегувати, якщо це треба, вагу фігурки чи розміри магніту. Приготування не складні, та варті того, щоб розважити друзів.

Зникаючий кубик

У ці вихідні ДуКлас теж вирішив розіграти Класну компанію. Зібравши всіх разом, він розсадив їх у залі, а сам сів на сцені за столом і почав чаклувати. Спершу поклав на столі свого чорного капелюха, футляр та три гральні кубики — два чорних та один білий, на якому були чорні крапочки, і звернувся до глядачів:

— Щоб вам було веселіше, давайте зіграємо у гру. Називається вона «Два — один». Ось дивіться...

Поскладав він кубики один на одного так, що білий кубик був по середині, та накрив їх футляром. На передньому боці футляра був отвір, і глядачам добре було видно верхній кубик та крапочки на ньому. Після цього фокусник накрив футляр капелюхом і за мить підняв його, мовляв, дивіться, нічого не сталося. Потім ДуКлас підняв футляр разом з кубиками над капелюхом, якого поклав поряд на столі, і всі побачили, що верхній кубик кудись зник або провалився у футляр. Так воно і є. Фокусник ставить футляр на стіл, піднімає його, а там лише два чорні кубики. Виявляється, зник білий кубик. Де ж він? ДуКлас піднімає капелюха. А ось де! Нічого собі диво! Насправді жодного дива не відбувається. Суть цього фокуса у конструкції футляра. На передній стінці зроблено виріз так, щоб було видно верхній кубик, а на задній стінці у футлярі є ще один «секретний» отвір, через який фокусник забирає середній білий кубик. Робить це він тоді, коли накриває капелюхом футляр. Різко нахиляє футляр — і білий кубик «стрибає» у кулак. Після цього ілюзіоністу залишається лише покласти його поряд на стіл та накрити капелюхом. Тут важливо навчитися вправно працювати двома руками.

Однією рукою фокусник притримує футляр з кубиками, а другою накриває його капелюхом. Капелюх потрібно покласти перед футляром, закривши його від глядачів, а потім опускати. Навчитися маскувати свої секретні дії по забиранню кубика з футляра не складно. Головне — зробити правильний отвір у футлярі, тобто такий, щоб через нього вільно випадав середній білий кубик. Але тут будь обережний — слідкуй, щоб раптом і верхній чорний не «побіг» за ним. Футляр можна склеїти з листової пластмаси чи дерева. Для цього може стати у пригоді стара лінійка. Гральні кубики, до речі, необов'язково мають бути вказаних кольорів. Вони можуть бути й червоними, синіми, жовтими. Важливо лише, щоб мали приблизно однакові розміри.

Шкарпетковий бій

З цією веселою розвагою Класні герої познайомилися ще влітку в таборі відпочинку. Одного ранку керівництво табору попросило усіх відпочиваючих вишикуватися на лінійці у шкарпетках. І бажано у чистих. Потім було оголошено, що сьогодні у таборі відбудеться «Шкарпетковий чемпіонат».

У змаганнях брали участь команди, у яких було по чотири гравці. Щоб стати переможцями, боротьбу довелося розпочинати з 1/16 розіграшу. Скільки перемог довелося здобути нашим хлопцям, щоб дійти до фіналу, знаєш? Порахуй самостійно. Головне, що наші Класики виграли той чемпіонат.

Не подумай, що хтось бився шкарпетками. Ні. Суть гри полягала у тому, щоб якомога швидше стягнути всі шкарпетки з гравців команди суперника і не дати стягнути шкарпетки з себе. Ніби й просте завдання, але скільки часом зусиль потрібно було прикласти учасникам для перемоги. Гра відбувається на обмеженому майданчику, виходити за який не можна.

Якщо з гравця знято обидві шкарпетки, то він вважається «вбитим» і вибуває з гри. Це правило за домовленістю можна не використовувати. Тактика гри теж може бути різною, головне, щоб дозволяла перемагати. Усе залежить від ситуації. Іноді варто декільком гравцям нападати на одного, а можна самому відстоювати власні одяганки. Вибір за тобою і твоїми друзями. Таке змагання можна організувати на будь-якій вечірці чи святі, у залі чи у кімнаті. Добре, коли за перебігом подій спостерігає велика армія вболівальників. Успіхів тобі!

УВАГА! ПРИЗОВА ГРА

Класна мандрівка

Тобі доводилося побувати у всіх обласних центрах України? Якщо ні, то зможеш це зробити хоча б віртуально у грі, яку придумали Класні герої. Пундик, Киця, Джексон, Колібрик, Джо та Ковба-сан запрошують помандрувати по нашій Батьківщині. Як же це відбуватиметься?

Розглянь карту-схему на звороті плаката. На ній побачиш, що всі обласні центри з'єднані між собою лініями. Кожного місяця Класні герої відвідуватимуть три нових міста. Але от які, ми з'ясовуватимемо у грі «Класна мандрівка».

Розпочинається мандрівка, звісно, з Тернополя, де знаходиться наш Клас. Кожного місяця хтось із шести перерахованих Класних героїв придумуватиме маршрут, починаючи з того міста, де завершиться мандрівка у попередньому місяці. Тобі потрібно буде його відгадати. Тобто передбачити назви трьох міст та їхню послідовність.

Гра складатиметься з шести етапів і триватиме шість місяців. Кожного місяця серед тих, хто правильно відгадає маршрут Класної мандрівки, буде розіграно 5 призів від видавництва «Школярик». Окрім цього, за вгаданий маршрут місяця гравці отримуватимуть по 1 призовому очку. Той, хто набере найбільше очок у всіх шести тиражах, стане переможцем гри.

Який же приз очікує на переможця?! Звісно, мандрівка! Переможець гри на літніх канікулах відвідає редакцію журналу «Клас» та подивиться, як виготовляють найкрасивіші зошити у світі. Проїзд, проживання у готелі та харчування для переможця й одного дорослого, який його супроводжуватиме, оплатить редакція. Якщо переможців виявиться декілька, то серед них буде проведено жеребкування.

Хочеш виграти приз від видавництва «Школярик» і побувати у Тернополі — приєднуйся до гри. Для цього виріж із плаката смужку від гри «Класна мандрівка», впиши у неї назви трьох міст, у яких, на твою думку, побувають Класні герої у січні, наклей її на конверт та присилай **до 31 січня 2006 року** в редакцію журналу «**Клас**» на конкурс. Для надійності приклей її скотчем. **Присилати декілька варіантів гри заборонено**. Один гравець — один варіант.

Зразок заповнення смужки. Якщо, наприклад, ти вважаєш, що Класні герої у січні мандруватимуть за маршрутом Тернопіль-Львів-Луцьк-Рівне, то вписуєш назви міст: Львів, Луцьк, Рівне. Місто, з якого стартують гравці, тобто Тернопіль, у смужку не вписується. Хай щастить!

Хто буде гавкати?

Напередодні Нового року, який за східним календарем є роком вогняного Собаки, Класні герої вирішили порозважатися й придумали прикольну інтелектуальну гру, яку пропонують і тобі.

Грають у неї двоє гравців, кожен з яких повинен мати простий олівець. Чому саме простий? Для того, щоб після кожного зіграного разу мати змогу витерти ґумкою усі намальовані лінії. Розглянь вкладку в журналі. На ній ти побачиш 5 окремих ігрових полів, а тому й гра складається з п'яти етапів. На кожному етапі гравці малюватимуть прямі лінії. При цьому перетинати уже намальовані лінії та інші малюнки заборонено!

Жеребкуванням визначають того, хто розпочинатиме гру. Надалі гравці виконують ходи по черзі. Перший етап розігрують на центральному ігровому полі. Вибраний він через те, що більшість собак, як і люди, мріють мати свою хатку. Тому на кожному своєму ходу гравці з'єднують прямою лінією собачку з будь-якою вільною сусідньою будкою, що не задіяні у попередніх ходах. Зразок виконання ходів показано на малюнку 1.

Перемагає у першому етапі той із гравців, хто зробить останній хід. А хто програє, отримує почесне право загавкати: «Гав!». У наступних етапах розпочинає гру той, хто програє, а далі ходи гравці виконують по черзі.

Жити у буді хоче більшість собак, а от бути прив'язаними — ні. На другому етапі гри гравці будуть створювати ланцюжки з окремих частинок, що знаходяться у середині великого ланцюга, а от про прив'язування собак і не йдеться. Перший гравець з'єднує прямою лінією дві будь-які частинки ланцюжка. Другий гравець теж обирає дві вільні частинки та з'єднує їх прямою лінією. У наступних ходах гравці по черзі проводять прямі лінії від своїх ланцюжків до однієї з вільних сусідніх частинок, намагаючись створити якнайдовші ланцюжки (дивися малюнок 2).

Перемагає той гравець, кому вдається виконати останній хід. А той гравець, до якого фортуна не прихильна, отримує право загавкати двічі: «Гав! Гав!»

Що є найбільшим делікатесом для собак? Правильно, кістки. Тому на третьому етапі гри гравці по черзі створюватимуть кістки з окремих деталей. На кожному своєму ходу вони по черзі обирають дві будь-які сусідні деталі кістки та з'єднують їх прямою лінією (дивися малюнок 3).

Той, хто виконує останній хід, перемагає. Гравець, що програв, отримує право загавкати: «Гав! Гав! Гав!»

Якими добрими не були б кістки, а від сардельок собаки теж не відмовляться. А оскільки одна сарделька добре, а дві — краще, то гравці у четвертому етапі гри створюватимуть пари сардельок. На кожному своєму ходу вони по черзі проводять пряму лінію між двома будь-якими сусідніми сардельками, які не задіяні у попередніх ходах (див. малюнок 4).

Перемагає той гравець, якому вдається виконати останній хід. А хто програв, отримує право загавкати: «Гав! Гав! Гав! Гав!»

А ще собакам смакують котлети. На четвертому етапі гри гравці збиратимуть котлети для своїх собак. На кожному своєму ходу вони по черзі закреслюють прямою лінією одну або дві сусідні вільні котлети, які не задіяні у попередніх ходах (дивися малюнок 5).

Перемагає той із гравців, кому вдається виконати останній хід. Той, хто програв, отримує право загавкати: «Гав! Гав! Гав! Гав! Гав!»

Тактика та стратегія гри стає зрозумілішою після декількох зіграних партій. Можна не дотримуватися встановленої черговості етапів гри, а дозволити першому гравцеві обирати будь-який етап. Кожний наступний етап може обирати той, хто програв. Також необов'язково гавкати, вибір за тобою та твоїми друзями. Можете нявкати чи кукурікати. Головне — щоб було весело. Хай вам щастить! І не лише у грі, а й у житті!

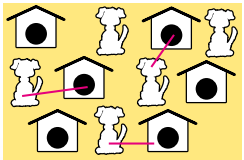

Мал. 1

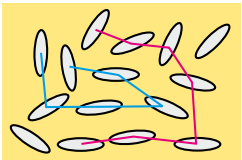

Мал. 2

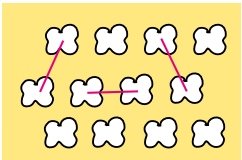

Мал. 3

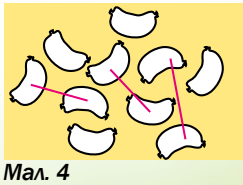

Мал. 4

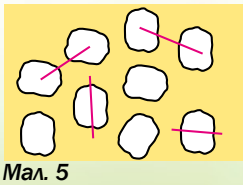

Мал. 5

У Ногатії

Повернувшись з чергової мандрівки, капітан Немо подарував Джомолунгмі рожеві окуляри. Їх наш капітан відшукав на одному з індонезійських ринків. Згідно з розповіддю продавця, ці окуляри давали змогу побачити себе на далекій фантастичній планеті Ногатії. Саме туди і відправився за допомогою Машини часу наш спортсмен.

З достовірних джерел (тобто з Інтернету) Джо довідався, що на тій планеті всі мешканці дуже класно грають у футбол. Та це й не дивно, адже там жили досить дивні істоти. У деяких з них було по 3 руки та 4 ноги, в інших — по 4 руки та 8 ніг. Жили там також такі, у яких на голові було по 4 вуха та пересувалися на 12 ногах. Але все-таки найкраще з тих дивних істот бігали ті, у яких було по 2 голови та по 16 ніг. А от сороканіжок там точно не було!

Прочитавши все це, наш спортсмен направився у Ногатію. Як тільки Джо ступив на землю цієї далекої казкової планети, його зустріли місцеві жителі. Усі вони були на перший погляд дуже схожі на землян. Але одягнувши подаровані окуляри, наш Класний герой побачив у рожевому світлі усі прибамбаси жителів Ногатії — оці зайві ноги, руки, вуха та голови. Роздивившись уважно, Джо зауважив, що перед ним однакова кількість представників кожного виду. І нарахував він у них всього 480 ніг. Та найголовніше, що ця компанія пропонувала організувати товариський матч із землянами...

Повернувшись додому, Джо розповів про це своїм друзям.

— Гадаю, грати з ними у футбол справа не серйозна, адже з твоїх розповідей стає зрозуміло, що їх багато і їх не подолати! — підсумував Джексон, почувши про майже півтисячі ніг.

Чи дійсно так багато мешканців Ногатії зустрічали Джо? А можеш встановити, скільки?

Принагідно хочеться тобі розповісти ще одну історію, яка чимось нагадує мешканців Ногатії. Та це було ще задовго до того, як стало відомо про цю фантастичну країну. Трапилося це на уроці фізкультури на початку навчального року. Бажаючих потрапити до шкільної футбольної команди, яка мала виїхати до сусіднього міста на товариський матч, було забагато. Щоб якось вирішити цю проблему, вчитель мовив до своїх вихованців:

— У мене 2 голови, 3 руки та 4 ноги — хто я?

Учні закліпали очима.

— Подумайте добре. Це вам не м'яч мимо воріт запускати. Той, хто дасть правильну відповідь, і поїде зі мною на змагання.

А ти знаєш правильну відповідь? Подумай, можливо, і тебе той вчитель фізкультури взяв би з собою на товариський матч. Хоча б у ролі глядача.

Загадкові ягоди

Скажу тобі одразу, що решта хлопців, Киця, пані Ганя і наш шановний професор теж отримали презенти від Немо. Завітав капітан у гості до Класних героїв, привітав їх з Новим роком та зимовими канікулами і вручив Класикам та Ковба-сану подарунки, а тоді запитав:

— Відгадайте, що я подарував професору Крапці? Даю підказку — щось з продуктів харчування.

Пундик, ковтаючи слинки, сказав, що це, мабуть, якийсь оригінальний торт, Киця — фрукти, а Колібрик пожартував:

— Це ж не папуга, правда?

— Ні! — категорично заперечив Немо, а тоді запитав: — Маєте ще версії? Ні? То відгадайте таку загадку: «Вони червоного кольору і подібні на вишні. Проте з них не давлять соку і не варять варення. Від усіх ягід на землі їх відрізняє зелена кісточка, яка складається з двох половинок. Гірська місцевість, плодовиті вулканічні ґрунти і вологий тропічний клімат — ідеальні умови для вирощування цих ягід. А що дають нам ці ягоди?»

Всі задумалися, а Пундик, висунув власну гіпотезу:

— Таких ягід немає. Ви з нами жартуєте.

— Та ні, це не жарт.

— Я знаю! Та це ж ... — одразу здогадався Колібрик. — Наш вчений полюбляє цим посмакувати.

А ти знаєш, що Немо подарував Крапці?

Новорічні подарунки

Сподіваюсь, ти вже знаєш, що дісталося нашому професору, і хочеш довідатися, що ж отримали решта Класних героїв. Так-от, найоригінальніший подарунок отримав Ковба-сан — механічну мишу з дистанційним керуванням. Вона була настільки схожою на справжню, що Киця, побачивши її на підлозі, з переляку застрибнула на стілець і замружила очі. У мишки світилися очі і хвостик рухався з боку на бік, коли вона плавно бігла по підлозі. Ковба-сан багатьох котів «розвів» з її допомогою... І не лише своїх побратимів, а й пані Ганю та ще декількох дівчаток на ігровій площадці.

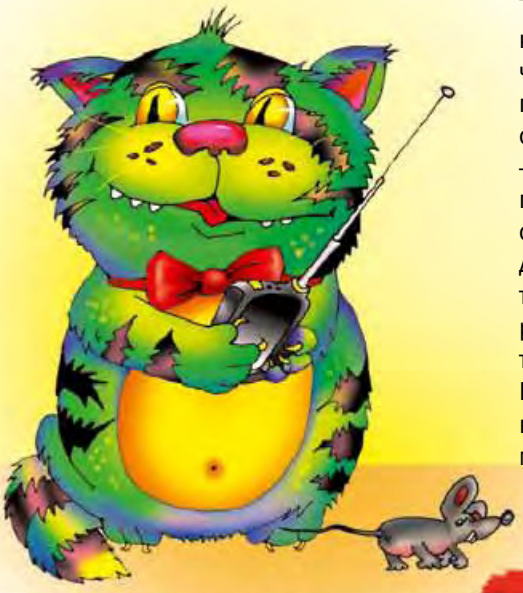

Та менше з тим. Для Колібрика, Пундика, Джексона та Киці Немо приготував чотири коробки, загорнуті у кольоровий папір. Він урочисто витяг їх з пакета й сказав Класним друзям:

— Я не наклеїв на коробки жодних підписів. Але скажу відверто, я врахував смаки кожного з вас. І пам'ятаю, що Джексон не любить червоного кольору, тому його подарунок лежить у жовтій коробці. Киці не подобається синій колір, тому її подарунок червоного кольору. Подарунок для Пундика лежить у червоній коробці, а оскільки для Колібрика мені не вдалося відшукати футболки його розміру, то для нього я приготував щось інше.

Класні герої уважно слухали і з нетерпінням очікували миті, коли Немо дозволить їм заглянути у коробки. Але Класний капітан не поспішав. Він розклав коробки у ряд і продовжив:

— У кожній з коробок є щось з одягу. А точніше — ось вам перелік.

Немо поклав перед друзями аркуш паперу, на якому було написано:

1 У червоній коробці — біла футболка.
2 У жовтій коробці — червоні рукавиці.
3 У жовтій коробці — шарф оранжевого кольору.
4 У синій коробці — червона кепка.

Як ти здогадуєшся, не довго думали-гадали Класні герої, кому яка коробка належить. Адже серед них був наш вундеркінд Колібрик. Як тільки Немо мовив: «Вітаю всіх з Новим роком! Прошу взяти свої подарунки», — кожен із присутніх упевнено взяв свою коробку.

А ось що кому дісталося, тобі належить визначити самостійно. Врахуй при цьому смаки Класних героїв.

Таємний код

Не у всіх є зимові канікули та не всім щастить святкувати Новий рік. До таких у першу чергу належить наш інспектор Приходько. В один з останніх днів минулого року йому довелося виїхати у термінове відрядження до столиці. Справа була настільки важливою, що Приходько не міг думати про щось інше. Річ в тім, що у виробників найсучасніших електронних радарних пристроїв з'явилася інформація, що група шахраїв налагодила випуск антирадарів, які здатні знищувати інформацію на електронних радарах, з якими працівники патрульно-дорожньої служби спостерігають за рухом автомобілів на наших дорогах. Уявляєш собі, встановлюєш на авто такий антирадар — і ганяєш, як Шумахер. І ніхто, навіть сам Шерлок Холмс, не доведе, що ти перевищив швидкість. А що робити іншим учасникам руху? Правильно, розбігатися, розступатися і радіти, що тобі пощастило не потрапити під колеса такого шахрая!..

Аналізуючи ситуацію, Приходько вкотре уважно поглянув на аркуш паперу, на якому було видруковано лише три речення.

1 У відваги є межа.
2 Тобі потрібна витримка.
3 А годинник тобі не допоможе.

Тут було заховано шифр для розв'язання цієї проблеми. Горе-виробники антирадарів заклали у своє дітище секретний код, який самознищував виріб, як тільки хтось намагався його розібрати. На корпусі приладу були кнопки з цифрами, натиснувши їх у потрібному порядку, вдалося б дослідити їхню конструкцію та внести корективи в електронну будову радарів.

— Ну й філософи! — розмірковував Приходько. Раптом він зауважив, що з трьох перших букв кожного речення можна скласти три слова: АУТ, ТАУ, ТУА.

— Так-так, але яке ж слово найбільше сподобалося шахраям? Можливо, «аут», тобто радари відпочивають при наших антирадарах. А може, їм грецька буква «тау» більше до вподоби, що символізує тупик? Чи боксер-важковаговик Девід Туа, який дуже нагадував міцну боксерську грушу — бий, скільки хочеш, а я витримаю!? Філософія тут не допоможе. Має бути однозначне рішення, — продовжував розмірковувати інспектор. — 1, 2, 3 — явно не підходить. Значить, одне з трьох: 3, 1, 2 або 2, 3, 1 чи 2, 1, 3.

Поки Приходько розмірковує, ти можеш йому допомогти, якщо уважно придивишся до речень. Саме у них і заховано правильний порядок, у якому їх потрібно розставити. Подумай, тоді і код знатимеш. Успіхів!

кросворди від Дукласа

Скандинавський кросворд

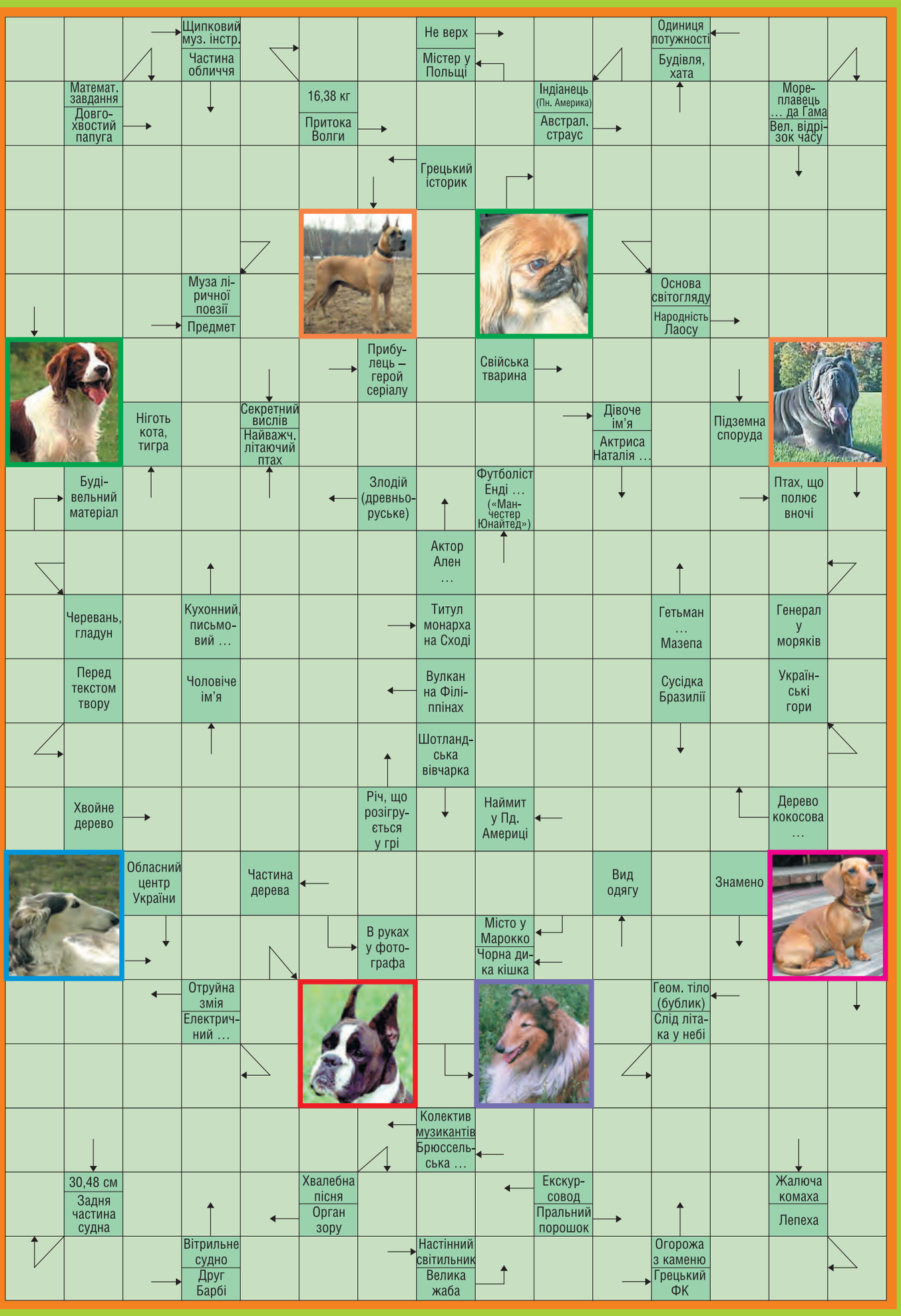

Подвійний кросворд

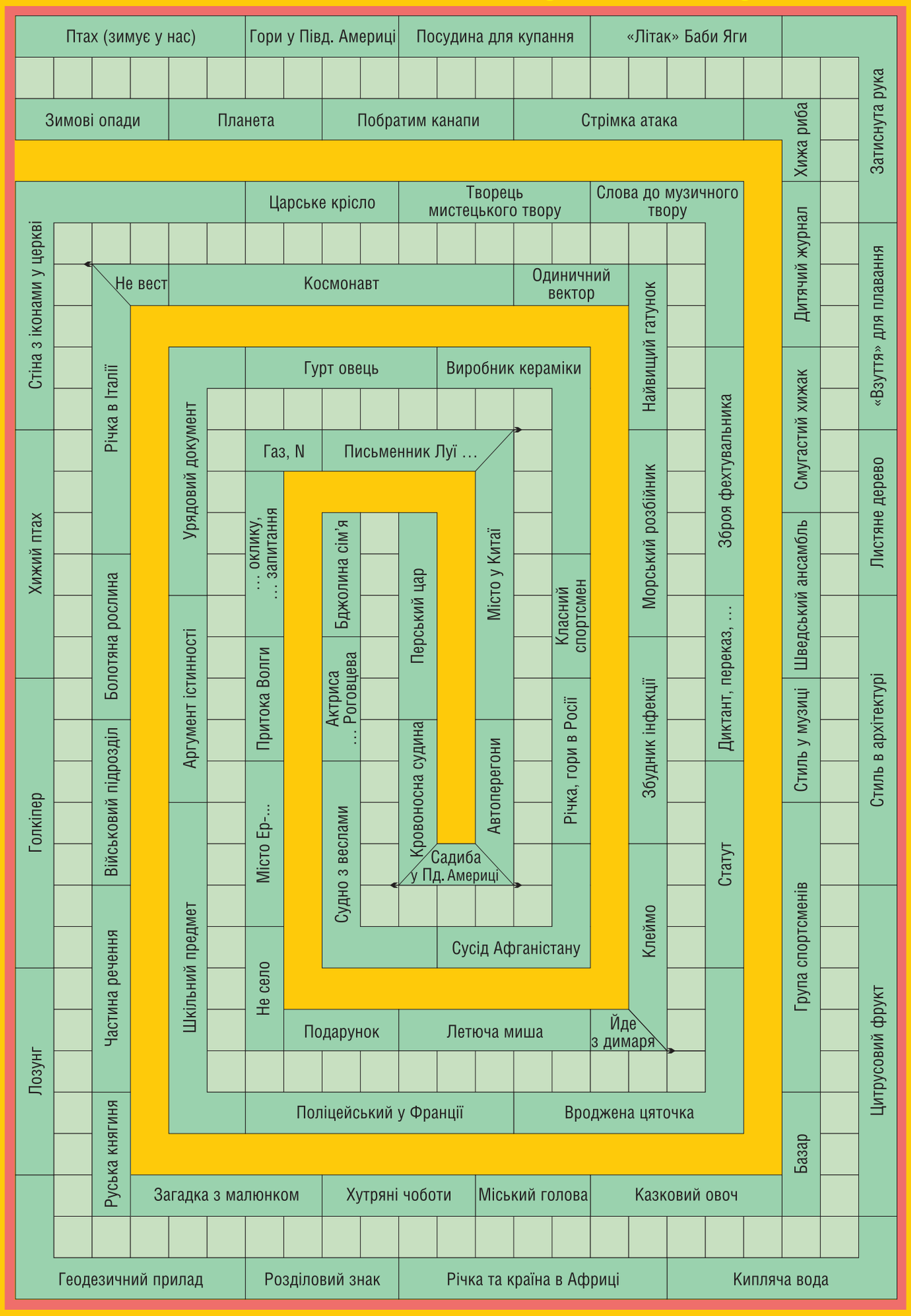

У японських кросвордах зашифровані малюнки. Завдання — відтворити зображення за числами, які зазначені зліва від рядочків і над колонками. У кольорових кросвордах групи з різним забарвленням необов'язково мають бути розділені однією чи кількома вільними клітинками, вони можуть стояти поряд. Якщо ти стикаєшся з японськими кросвордами вперше, то приклад їх розв'язку дивись на звороті плаката. У цьому номері використані кросворди:

- **Валерії Данилюк** (м. Дніпропетровськ);
- **Руслана Трачука** (с. Мала Мочулка, Вінницька обл.);
- **Юлії Євтушенко** (смт. Короп, Чернігівська обл.);
- **Андрія Мазура** (м. Тальне, Черкаська обл.);
- **Аліни Терехової** (м. Ізюм, Харківська обл.);
- **Христини Птах** (м. Івано-Франківськ);
- **Ігоря Поросюка** (м. Кременчук, Полтавська обл.);
- **Марії Фещенко** (с. Іваньки, Черкаська обл.);
- **Олега Подрі** (с. Малинці, Чернівецька обл.);
- **Павла Карашкевича** (м. Бібрка, Львівська обл.);
- **К. Сорвачової** (с. Тимкове, Одеська обл.);
- **Оксани Самчук** (с. Ушомир, Житомирська обл.);
- **Костянтина Ворони** (м. Канів, Черкаська обл.).

Надсилай і ти свої кросворди! Але обов'язково перевір, чи вони розв'язуються. Можеш зробити це самостійно або попросити своїх друзів.

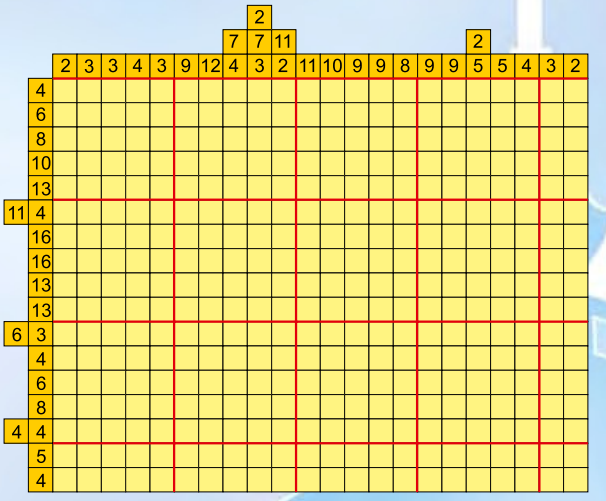

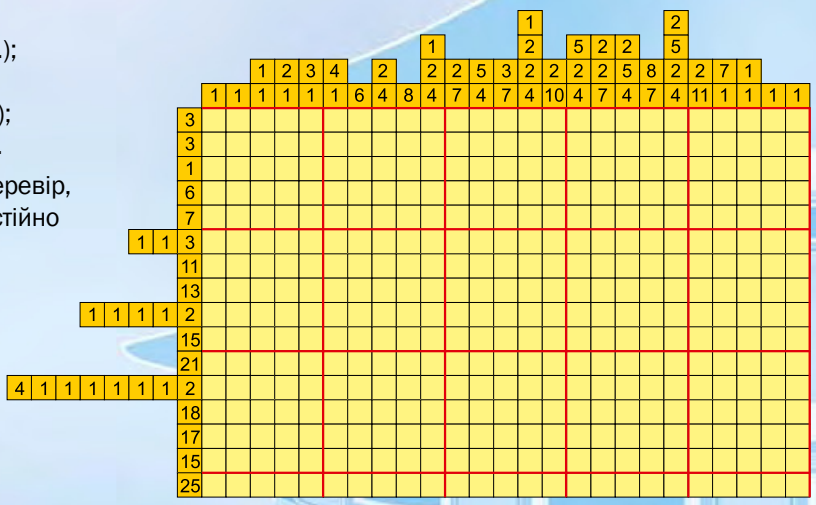

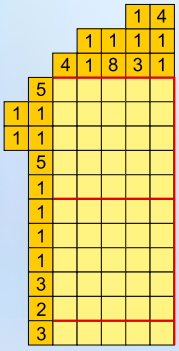

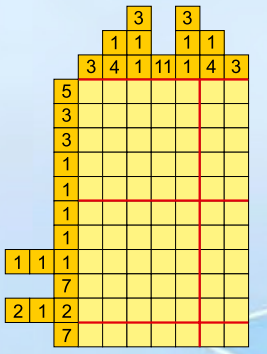

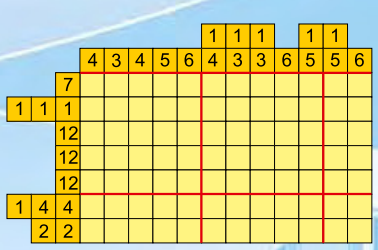

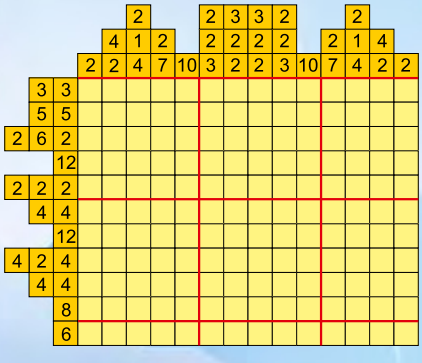

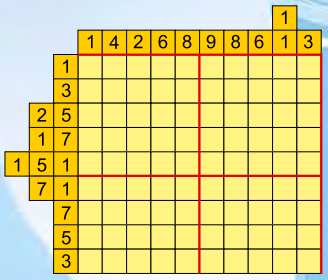

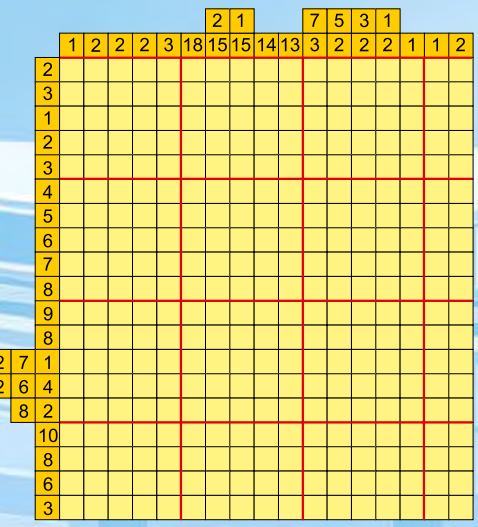

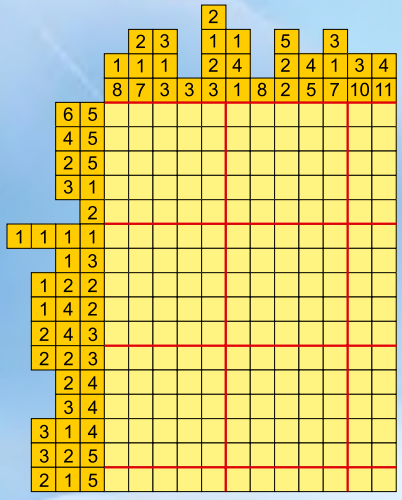

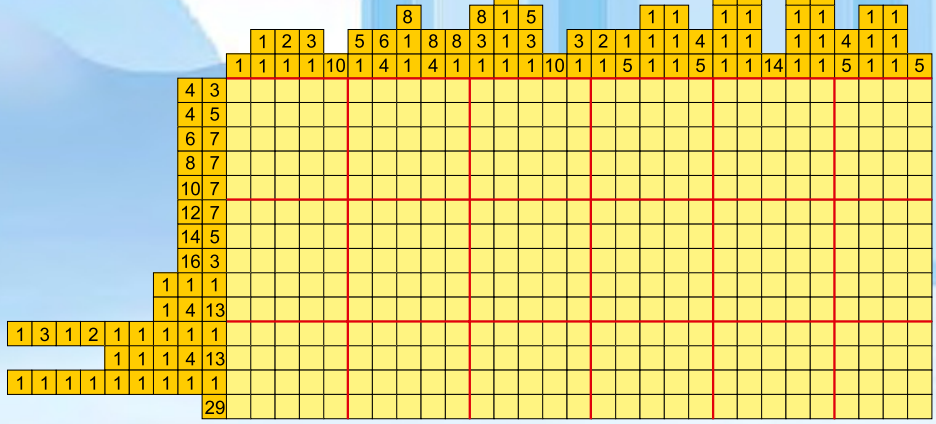

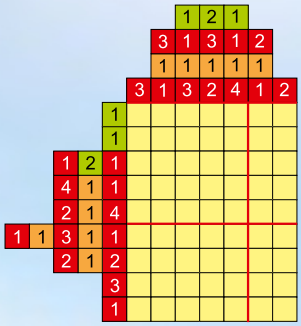

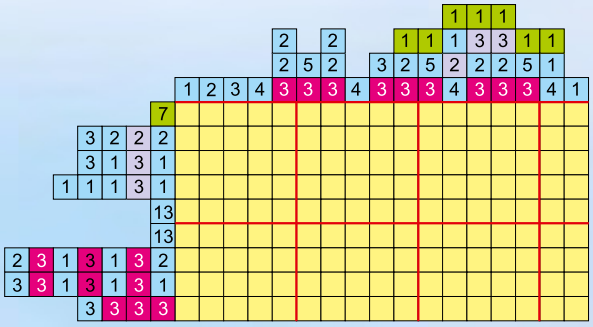

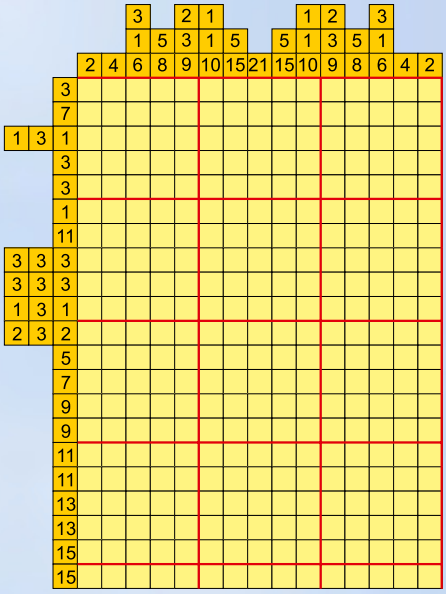

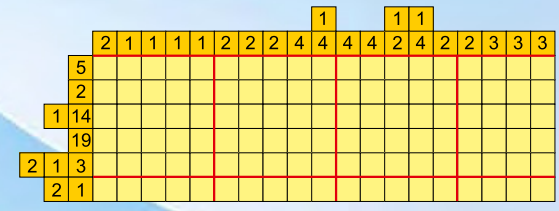

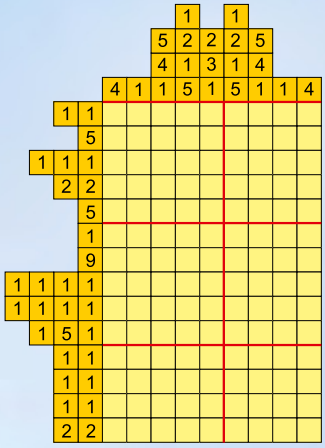

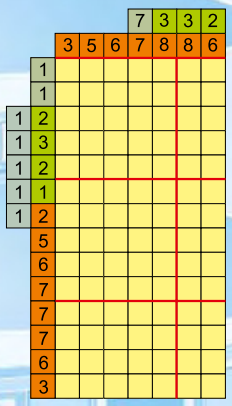

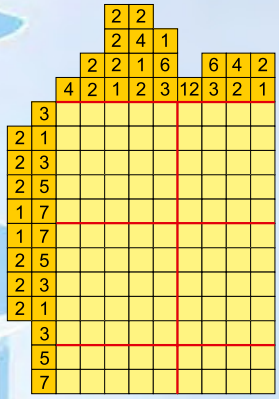

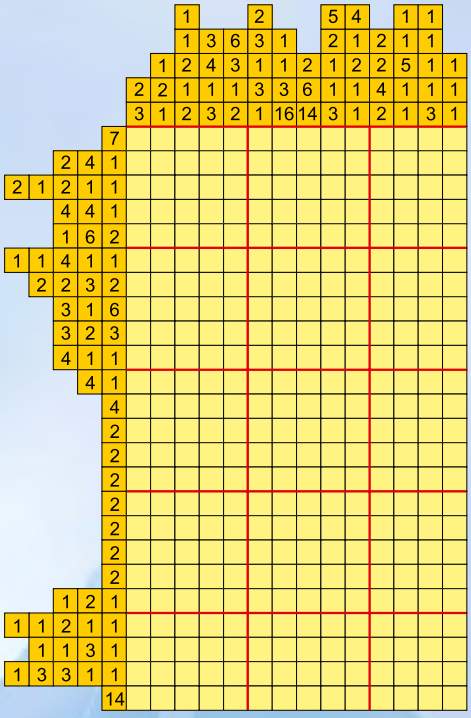

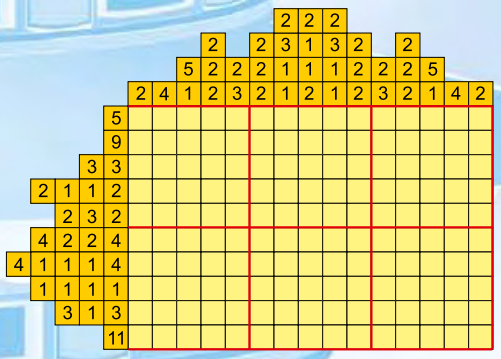

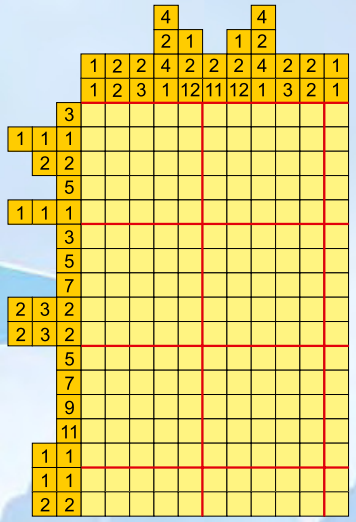

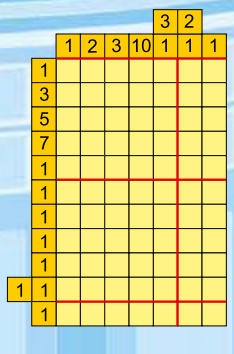

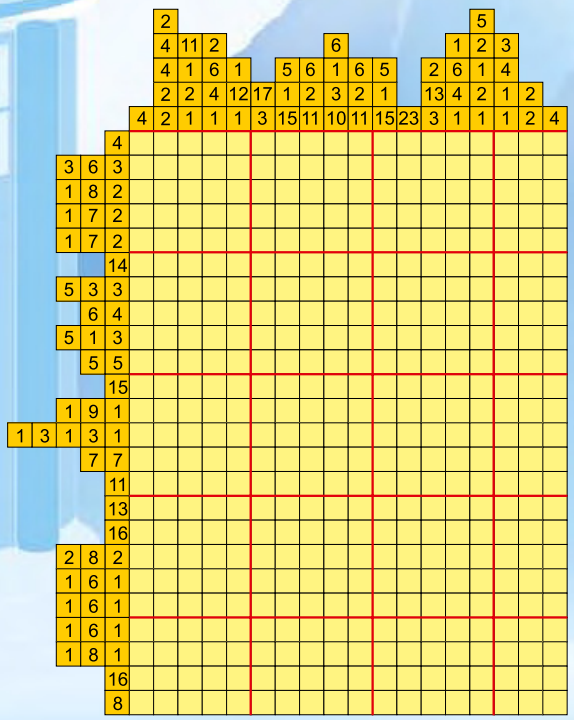

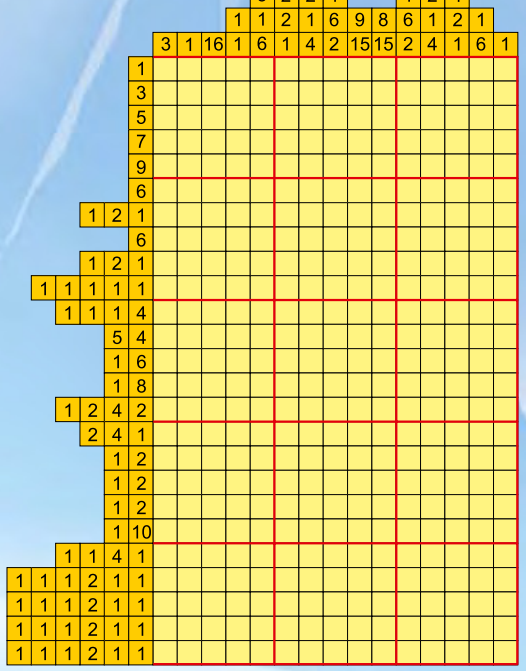

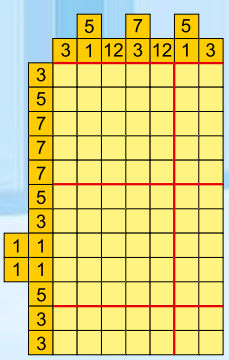

трішки десерту із твого конверта

1

У лісі на великому дереві вовк повісив оголошення: «Продаю бігові лижі. Тому, хто прийде зі своїм дитям, — знижка 10%. Наступного дня до вовка прийшов заєць із зайченятами. Він не заплатив за лижі жодної копійки, а вовк був змушений доплатити йому ще 1 гривню. Як таке могло статися? Скільки коштували ці бігові лижі? ***Надіслала Валерія Стороженко з Нікополя Дніпропетровської області.***

2

Скільки років цьому чоловікові та жінці? — запитує ***Анна Палійчук з Капітанівки Кіровоградської області.***

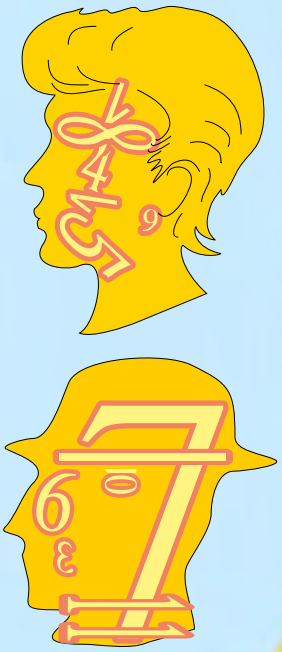

3

Ти добре знаєш акторів? Впиши їхні імена та прізвища у кросворд ***Тетяни Бондарук з Києва*** та прочитай гасло-відповідь.

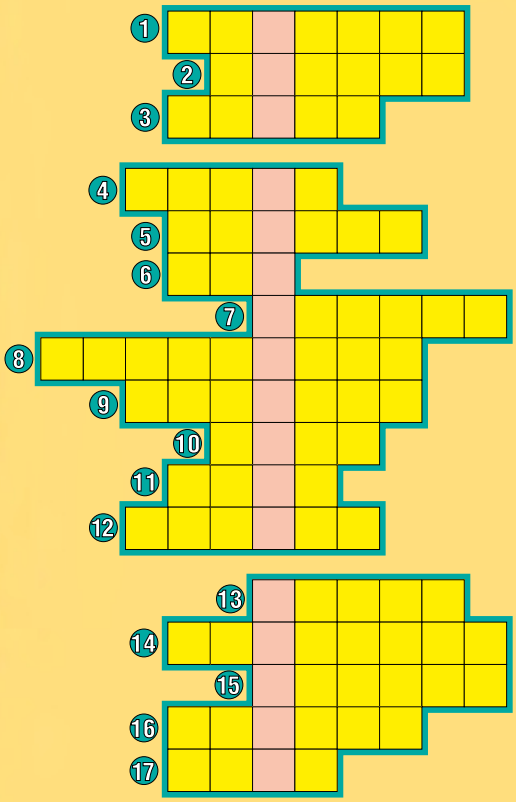

1. ... Діаз
2. ... Кідман
3. Ніколас ...
4. Гленн ...
5. Моніка ...
6. ... Беррімор
7. Сандра ...
8. ... Джолі
9. Джулія ...
10. ... Горшкова
11. ... Керрі
12. Наталі ...
13. ... Мілано
14. Роуз ...
15. Лів ...
16. ... Депп
17. ... Спелінг

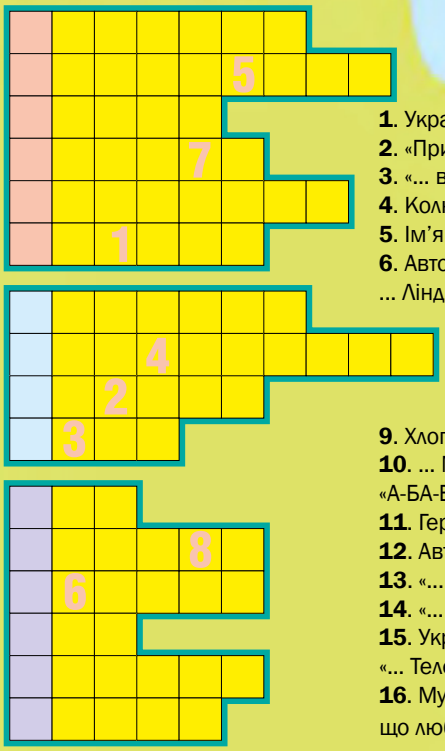

1. Українська народна казка «Пан ...»
2. «Пригоди ... Крузо»
3. «... в Країні Чудес»
4. Колюча тварина
5. Ім'я хлопчика, який нічого не знає
6. Автор книг про Карлсона ... Ліндгрен
7. «Володар перснів» (перстень з ...) (країна зла)
8. Творець героїв з Простоквашиного
9. Хлопчик, якого виховали вовки
10. ... Малкович (видавець «А-БА-БИ-ГА-ЛА-МА-ГИ»)
11. Герой Марка Твена ... Сойєр
12. Автор творів про Гаррі Поттера
13. «... скарбів» (Стівенсон)
14. «... Микита» (І. Я. Франко)
15. Українська народна казка «... Телесик»
16. Мультиплікаційний ведмідь, що любив мед

4

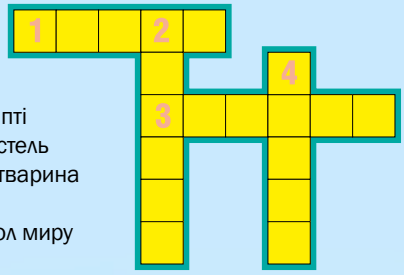

1. Священна тварина в Єгипті
2. Рослина пустель
3. Священна тварина в Індії
4. Птах, символ миру

Розгадай кросворд ***Валерії Стороженко.***

1	2	3	4			5	6	7	8
					Я				

5

У кросворді ***Катрусі Мацюпи з Підбірців Львівської області*** заховано назву її улюбленої трилогії та автора цих трьох цікавих книжок. «Розгадай кросворд та обов'язково прочитай ці книги», — радить авторка завдання.

6

Відгадай, у якому місті та якої породи собака живе у цій будці? Надіслав ***Олег Лисицький з Броварів Київської області.***

Ч К Е Р О К Л А С Л И І

7

Розгадай ребуси ***Ігоря Грудзинського.***

1. К С П=МП
2. КВ' Р=Т
3. 100
4. 'ТА

8

Розгадай подвійний кросворд ***Ігоря Грудзинського з Косова Івано-Франківської області.***

Посвідчення особи	Старовинний стиль	Вид плаща	Гральна ..., географічна	Український парламент	Твердий папір

Передача м'яча	Зображення людини	Чоловіче ім'я	Робітнича професія	Упаковка	Столиця Сенегалу	Звук певної висоти

9

Переклади слова англійською мовою та впиши їх у кросворд ***Вероніки Кушнір з м. Шаргорода Вінницької області.***

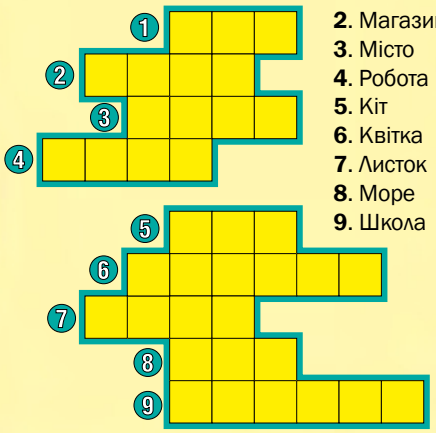

1. Ліжко
2. Магазин
3. Місто
4. Робота
5. Кіт
6. Квітка
7. Листок
8. Море
9. Школа

10

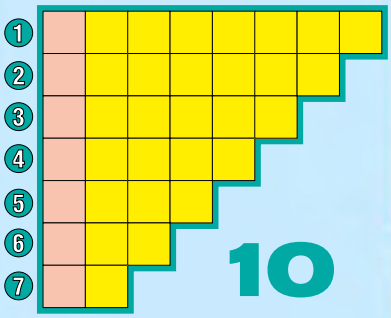

В ***Ірини Савченко з Кордонівки Житомирської області*** є улюблена морська тварина. Звісно, що вона у неї вдома не живе. Хто це, ти довідаєшся, розв'язавши її кросворд.

1. Гумористична телепередача
2. Вид автоматичної зброї
3. Частина слова
4. Морський хижак
5. Батько
6. Персонаж «Снігової королеви»
7. Міра площі

11

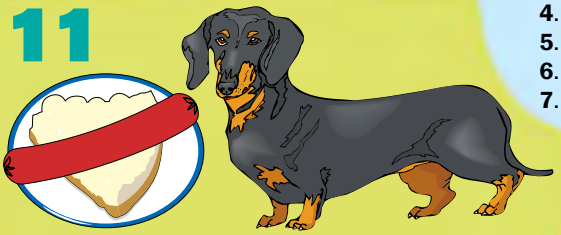

Такса Клякса отримує від своєї господині одну сосиску в день, сетер Поттер — дві сосиски в день, а сенбернару Рішару щастить поласувати п'ятьма сосисками щодня. А от чау-чау Гау-Гау видають лише одну собачу сосиску на два дні. На скільки днів цим чотирьом собакам вистачило б 85 сосисок? Надіслав ***Микола Гребенюк з Полтави***.

12

У прикладах ***Олександра Зубарєва з смт. Теплик Вінницької області*** переплуталися числа. Розстав їх так, щоб виконувалися рівності.

10 – 6 + 13 + 20 – 7 = 18

□ – □ + □ + □ – □ = 18

14 – 9 + 21 + 18 – 6 = 20

□ – □ + □ + □ – □ = 20

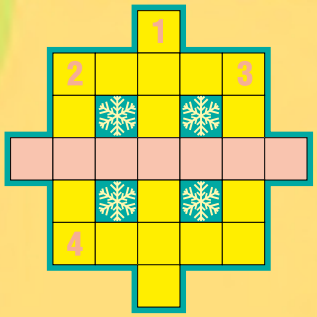

13

Хто з Класних героїв має талісман, що приносить щастя у рік Собаки, знаєш? Розгадай кросворд ***Андрія Омельницького з с. Смиківці Тернопільської області*** й, дописавши літери у виділені клітинки, отримаєш його ім'я.

1. Співак Фредді ...
2. (вертикаль) Летюча миша, (горизонталь) Затискає електроконтакти
3. Електрони, протони та нейтрони входять до складу ...
4. Хутряний промисловий звір

14

Знаєшся на грецькій міфології? Як звуть батьків Зевса? Розгадай кросворд, якого надіслав ***Павло Стех з с. Берлин Львівської області,*** і отримаєш відповідь на це запитання.

1. Бог-цілитель
2. Богиня мисливства
3. Бог сонця
4. Богиня війни
5. Бог моря
6. Верховний бог
7. Богиня краси та кохання
8. Дружина Зевса
9. Посланець богів
10. Бог-коваль
11. Богиня домашнього вогнища

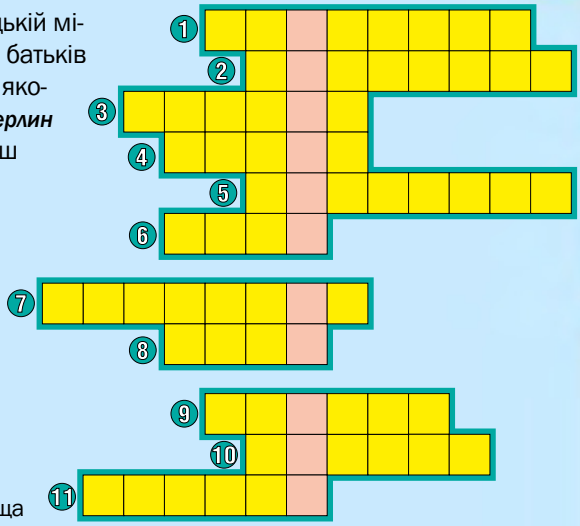

Читай у наступному «Класі»

Збираємось на перше побачення

Джентльменклуб

Класний спорт

«Формула-1»: команда Ferrari

Здоровенькі були!

Хвороба на ім'я кохання

Страшилки від Класного

Магія проклятих коштовностей

Who is хто?

Елайша Кетберт

Неймовірне-очевидне!

Про що вони думають?

Рукавички

Мода і врода

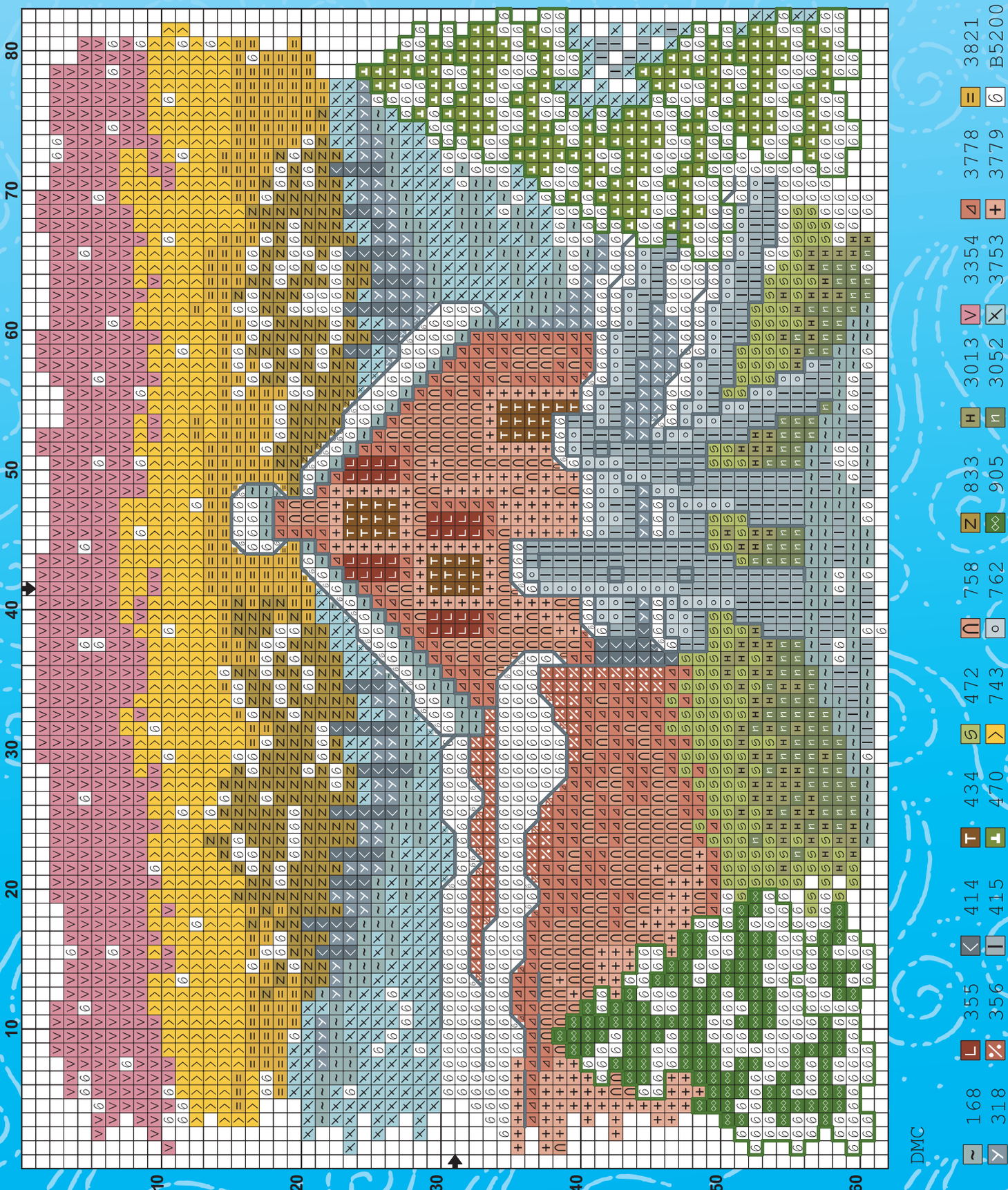

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ

КЛАС®

передплатний індекс

40240